

העולו

הברירה בפני ראש הממשלה:

לשכנע את ניכסון-

או להתפטר

הנסיין

האחרון של

גולדה

הסיפור
המלא של
הפרשה

בכר שנות קיומו, לא פירסם העולם הזה חומר הדור מה לסיפור שראה אור ערב פסח 1964, ושנשא את הכר תרת, "פרשת אלכסיס".

עכשיו אפשר לספר ביתר פירוט איך ולמה נוסד סיפור זה. זה היה בשיא הוויכוח (השני) על פרשת-לבון, כאשר דויד בן-גוריון איים לפוצץ את מפלגתו, שנה אחרי שהת- פטר מן הממשלה.

דיברו על "הפרשה" — אך כימעט איש לא ידע מה זה. חקירת הפרשה העסיקה אותנו במשך שנים. בעיקר עסק בכך אורי אבנרי עצמו.

בהתמדה ובסבלנות, גילינו את מקורות האינפורמציה. תחילה קראנו כל מילה שהופיע בעתונות המצרית, בשעת המישפט הגדול. לאחר מכן בדקנו מקורות אחרים, חשפנו פרט אחרי פרט, עמדנו על הסתירות, על העדויות המנוג- דות, על נקודות המחלוקת.

בסופו של דבר, היה לנו מידע כימעט שלם על העניין. מראשיתו ועד סופו — יותר מכל עיתונאי או עסקן מפלגתי. ידענו את הכל — ולא יכולנו לפרסם דבר.

הדבר שיגע אותנו. ראשית כל, אין תיסכול יותר גדול מהרגשתו של עיתונאי שהוא יודע סיפור נהדר — ואינו יכול לפרסמו.

שנית, היינו בטוחים גם אז שפירסום הדברים הוא חיוני למען ההיגיינה הציבורית של המדינה.

השקענו שעות ארוכות של ויכוח עם הצנזורה. זו טענה שאין לתת פירסום לדברים, מפני שגיבורי הפרשה עודם כלואים במצריים, וכל פירסום יכול היה להשפיע לרעה על סיכויי שיחרורם. שוב ושוב נאמר לנו, שזהו השיקול היחיד די — ואין מצד הצנזורה שום שיקול של יוקרת אישים ואינטרסים מפלגתיים.

קיבלנו את הדברים. אך לא יכולנו להשלים עם אי- הפירסום.

★ "פרשת אלכסיס"

ואז בא הרעיון הגואל.

כמו בפעמים אחרות, ולא מעטות, לא בא הרעיון מתוך המערכת עצמה, אלא דווקא מבחוץ.

באחד הימים שוחח אבנרי עם איש בעל עבר ביטחוני חשוב. דיברו, כמובן, על הפרשה, וניתחו את פרטיה מבחי- נת הנתונים הביטחוניים. דובר על חוסר האפשרות לפרסם את הידוע. ואז אמר האיש, לפתע, כבדרך אגב: "מדוע שלא תכתוב כל זה כסיפור דימיוני, המתרחש במקום אחר?"

אבנרי קפץ על הרעיון בהתלהבות. הוא הסתגר במשך כמה ימים, כתב סיפור דימיוני בהחלט. השיטה היתה זו: "לקחת את כל הידוע לנו על הפרשה, חיפשי סטואציה דומה לזו שבין ישראל ומצריים, בעלת משמעות אקטואלית. החלטתי להעביר את העלילה לתורכיה, שהיתה אז במצב כימעט-מלחמה עם יוון, בגלל קפריסין. הפכתי את כל היש- ראלים ליווניים, ואת כל המצרים לתורכים. הוספתי פרטים להשלמת התמונה, כתבתי הכל כסיפור-ריגול שיגרתי."

כך נולדה "פרשת אלכסיס" — פרשת שרי-הביטחון היווני אלכסיס סטאברידאקי, שהרמטכ"ל הגידם סיפאקאס וראש אמ"ן ג'ורג' אירגנו משהו מאחורי גבו. הפעולה בוצעה על-ידי ד"ר סטאברוס, בעזרת ריקה מאנולאקאס וחבריה. לא היה צורך בדימיון רב כדי לדעת, שאלכסיס הוא לבון, הרמטכ"ל הוא דיין, וראש אמ"ן הוא גיבלי. גם לא שד"ר סטאברוס הוא ד"ר מרוזק, וריקה היפהפיה היא מרסל.

★ הסקופ הגדול ביותר

ובכך, בגליון ערב פסח 1964, שהיה גם הגליון בו מלאו 14 שנה למערכת זו, הופיע סיפור סחמי, מקושט בציורים. הוא נשא את הכותרת "פרשת אלכסיס", ואת שם המחבר: קוסטאנדי קאזאנצאקיס — אדם שאינו קיים, אך ששמו מזכיר את בעל זורבה היווני. בראש נאמר: "כל דמיון בין הדמויות והמאורעות בסיפור זה, לבין דמויות ומאורעות במציאות — מיקרי בהחלט."

לא העברנו את הסיפור תחת ידי הצנזורה — מתוך הנחה שסיפור דימיוני, שאינו נוגע לישראל, אינו זקוק לאישור. אך ידענו, שהטלפון יצלצל — ואכן עשה זאת תוך כמה שעות אחרי הופעת העיתון.

התחיל ויכוח נוקב. תחילה טען הצנזור, שפגענו בביט- חון ובשלום האסירים — אך השבנו לו, בכנות, שלדעתנו, אין המצרים יכולים לנצל למטרה כלשהי סיפור דימיוני, המתרחש על רקע סיכסוך תורכיה-יוון. לבסוף קיבל הצנ- זור את הדיעה הזאת, והוא לא הפריע לפירסום החלק השני של הסיפור בגליון שלאחר מכן, אם כי ביקש לשנות כמה פרטים — בקשה שנענינו לה ברצון.

קבלת-הפנים של הסיפור היתה מוזרה. רק קומץ אנשים יכלו לדעת שזהו תיאור מדויק ומפורט של הסוד הכמוס ביותר במדינה. השמועה עברה מפה לאוזן, והגליונות נמ- כרו יותר מכל גליון אחר באותה שנה. גם במערכת לא נותרו גליונות. חלק מן הציבור הבין שיש כאן גילוי גדול — אם כי לא יכול היה, כמובן, להעריך את מהימנותו. במשך שנים לא נשכח סיפור זה בחוגים ביטחוניים. עד החדש, כאשר דובר בין יודעי-דבר על הסקופים של השבוי עון המסויים, הופיעה פרשת אלכסיס בראש הרשימה.

עתה הוסרו כל ההגבלות על פירסום הפרשה עצמה, ושוב אין מניעה לפירסום הגרסה האמיתית, הבלתי-מוסווית, של פרשת אלכסיס. עד היום, זהו התיאור המוסמך ביותר של הפרשה, על כל פרטיה — תיאור שעיקרו אמת, אם כי השתמש אבנרי בשעת כתיבתו גם בחירותו של הסופר, להשלים את החסר כדי דמיונו הטובה עליו.

מאירוכה לאשה שאיכפת לה

vionell

הספרי האינטימי המיוחד המשחרר אותך מריחות ורגשות בלתי נעימים. VIONELL מבית BAC, גדול יצרני הדיאודורנטים המובחרים באירופה.

אין מצלמה כ... דינולטה

להשיג בחנויות המובחרות

תשובה לכל שאלת יופי

האם יש "קונץ" המאפשר למרוח קו ישר וחלק של איי-ליינר?

צריך, כך אומרים, להשעין את המרפק על שולחן... אך הדרך הבטוחה ביותר היא לבטח ע"י Automatic Minute Eyeliner גליל מהודר להפליא המכיל מברשת ונוזל יחיד.

אין לך אלא למשוך את המבר-שת החוצה ועליה כבר משוחה כמות האי-ליינר הדרושה המס-פיקה לאיפור עין אחת. והנה מרחת קו ישר וחלק ללא כל קושי, בדיוק במקום בו רצית אותו.

איפור

הבסיס לאיפור — האם הוא הכרחי?

בהחלט ותפקידו שלושה:

הוא מגן ומוסיף לחות לעור במ-שך כל שעות היום, מאפשר לה-עלות את האיפור בקלות ובצורה אחידה ושומר על רעננות האי-פור לזמן ממושך יותר.

יש לבחור את הבסיס לאיפור בהתאמה לסוג העור:

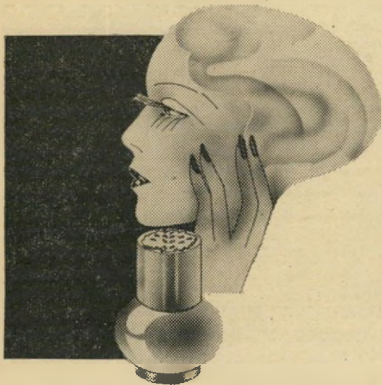
Skin Dew Emulsion לעור יבש ורגיל. לעור שמן ושמן בחלקו: Skin Balance Pre Makeup Normalizer

או משחת בסיס שקופה: Skin Balance Normalizing Gel

תכשיר זה חוצץ בין העור וה-איפור ומונע ממנו להבריק או לשנות את מראהו.

האם פודרה היא הכרחית?

עדיף להשתמש בפודרה. היא מעמעמת ומייצבת את האיפור. בדרך כלל כדאי לבחור בפודרה ללא גוון כ-Translucent Powder אשר משאירה את המייק-אפ ב-גוונו המקורי.

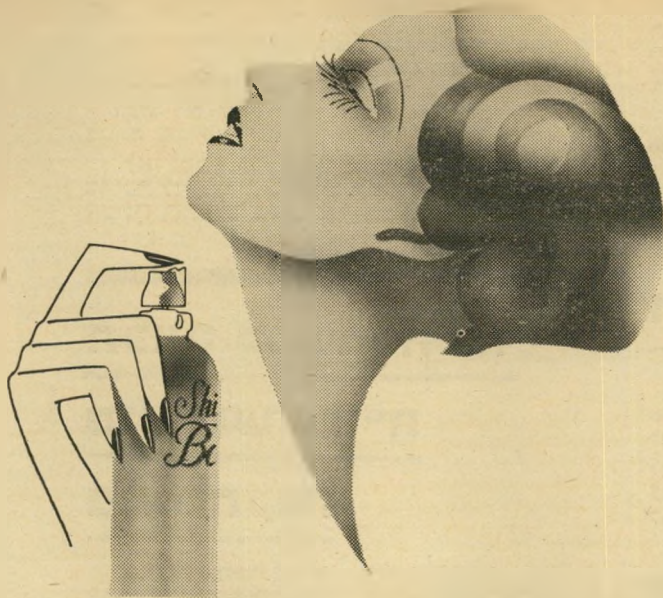

איך לבחור כוייק-אפ?

כדי שאיפור יהיה מוצלח באמת יש לבחור מייק-אפ מותאם לסוג העור. Bio Coverfluid הוא מייק-אפ לעור שמן. הוא קל אך מכסה את הפגמים הקטנים בעור ה-פנים.

לעור יבש ורגיל ניתנת בחירה בין שני תכשירי מייק-אפ Illumination Liquid Foundation — נוזלי מאוד ניתן להעלות בקלות ומעניק ל-עור מראה טבעי.

ו-Illumination Make-Up Stick טוב במיוחד לאיפור מהודר לערב או איפור קל יותר במשך היום. מק-לון איפור זה הוא אחד משורת מקלוני איפור Illumination, המ-שמים לאיפור, לסומק ולעיזוב

לנוי דרוש קרם כוזין ואיך להשתמש בו?

ככל חי כן גם העור דורש טיפוח וטיפול, ומאחר שהוא מותקף מדי יום ע"י גורמים חיצוניים, יש להביא לו מדי יום חומר עזר להגנתו. זה גם אמור לגבי עור צעיר ובריא כי אין דבר יותר עדין מאיזון העור. בקרמים מזי-נים ומטפחים משתמשים בדרך כלל בערב לאחר ניקוי מעמיק של העור.

לעור יבש ורגיל דרוש קרם מו-סיף לחות כ-Skin Dew Cream. עור שמן צורך קרם מטהר — Skin Balance Clearing Cream בקרם מבריא זה, בצבע העור, אפשר להשתמש גם בשעות היום להסרת פגמים קטנים בעור. יש להעלות את הקרם רק על אותם חלקים בפנים הדורשים טיפוח.

העיניים

איך לעבות את הריסים, לעשותם יותר עשירים וארוכים?

בעזרת Long Lash של הלנה רו-בינשטיין, הצובע את הריסים ויחד עם זאת בעזרת סיבי שער עדינים מאוד שבתוכו, מאריך ומעבה את ריסיד. אפשר להשיג את לונג לאש בכמה גוונים הני-תנים לשילוב ליצירת איפור מקורי.

האם קיימים ריסים מלאכותיים הניתנים להדבקה בקלות?

Illumination Lashes הם ריסים מלאכותיים הנראים טבעיים ל-הפליא והודות למצמד מיוחד ניתנים להדבקה בקלות. המצמד הוא מעין מלקחיים המאפשרים תפיסה יציבה של הריסים והצ-

טיפול בפנים

האם יש דרך להסרת נקודות שחורות?

מסרת האיפור אינה להסרת אלא להבליט עור נקי, חלק וב-ריא. כדי למנוע היווצרות נקו-דות שחורות נקי את פניך בעז-רת תכשירים המאזנים את פעו-לת בלוטות השומן. זאת עושים תכשירי Skin Balance של הלנה רובינשטיין.

בשורת תכשירים זו שני תכשי-רים יעילים במיוחד למלחמה ב-נקודות השחורות: Skin Balance Normalizing Granules ניקוי העור והסרת לכלוך המצט-בר מדי יום. ו-Skin Balance Normalizing Mask מסכת יופי מבריא המחזירה את העור למצב תקין. כדי לה-גיע לתוצאות טובות, יש להשת-מש בתכשירים אלה בקביעות.

האם אפשר למנוע הופעת שומן מעל לאיפור?

כן. בשורת תכשירי סקין בלנס, קיים תכשיר יעיל מאוד המש-מש כבסיס לאיפור Pre-Makeup Normalizer, זהו קצף קל המטפח את העור וסופג את ההפרשות השומניות. האיפור מועלה בק-לות, אינו משנה את גוונו ונשאר מט במשך כל היום.

איך להסיר את האיפור

הדבר הראשון שיש לעשות הוא להסיר את איפור העיניים עם תכשיר ה-Skin Dew Cleanser Concentrate או בעזרת Mascar Remover. לאחר מכן יש להסיר את איפור פניך. למטרה זו הכ-רחי להשתמש במסיר איפור טוב המותאם לעורך. קיימים תכשי-רים להסרת האיפור לכל סוג של עור: לעור שמן ושמן בחלקו Skin Balance Normalizing Cleanser תכשיר זה מנקה ומסיר את ה-הפרשות השומניות המצטברות בעור. לעור יבש ורגיל התכשיר להסרת האיפור הוא Skin Dew Emollient Cleanser אשר גם מכיל לחות חיונית לעור יבש. לאחר הנקוי יש לרענן את העור בעזרת טוניק אשר גם הוא מותאם לסוג העור: Skin Balance Normalizing Toner לעור שמן ושמן בחלקו. טוניק ללא אלכוהול לעור יבש Skin Dew Herbal Lotion ולעור

קיימות בעיות יופי קשות וקלות, בעיות מסובכות ופשוטות. כן, בעיות לא חסרות והן מעסיקות רבבות מביניכן. ישנן בעיות הק-יימות מאז ומתמיד, בעיות ה-חוזרות ונישנות. ואם חברת הל-נה רובינשטיין מביאה את פתרו-ן, זאת מאחר ולחברת הלנה רובינשטיין פתרון לכל בעיות היופי.

מרכז ההדרכה

האם ביקור במרכז ההדרכה באמת חיוני וחשוב גם לנערות?

כן, כי לעור צעיר יש בעיות משלו. כל עור זקוק לניקוי יסודי מת-מיד. במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין (שד' קק"ל 94, ת"א) דיילות יופי תיעצנה לך על הטי-פול לו נזקק עורך. הייעוץ ניתן בימים שני ורביעי בין השעות 3.30 עד 6.00 אחה"צ.

איזו עזרה יכול להעניק מרכז ההדרכה לנערה?

במרכז ההדרכה ניתן לך יעוץ חי-נם על תכשירי טיפוח ואיפור ו-דרך השימוש בהם והדרכה מק-צועית על איפור אופנתי, איפור המותאם לאישיותך, למאורע מסוים, לבגדיך, לשעות היום או הערב.

היגיינה

אנו מזיעות המון, אפילו בחורף — מה לעשות?

אי אפשר למנוע הזעה לחלוטין ואף אילו ניתן היה הדבר, הוא אינו רצוי. אין לך אלא להש-תמש בבקר לאחר המקלחת ב-דיאודורנט מתאים כדי להשאר רעננה במשך כל שעות היום ולמ-נוע מריחות בלתי נעימים להת-פשט. בידך הבחירה בין שני סוגי דיאודורנטים, האחד Roll Dry בבקבוק עם גולה בראשו. הדי-אודורנט השני מוגש בתרסיס (ארוסול) Super Biodorant.

האם נכון כי אין לגלח את השערות מהרגליים?

כן. השערות הצומחות מחדש קשות יותר בכל פעם. הדרך הב-טוחה והטובה ביותר להסרת ה-שערות היא בעזרת Nudine, מש-חה זו, ללא ריח לווי, מאיטה ע"י שימושים חוזרים את קצב גדול השערות ע"י פעילותה על שורשיהן.

טיפול יופי בגוף

איך למנוע התיבשות העור לאחר אמבט או מקלחת?

ההתיבשות נגרמת ע"י השימוש במים ובסבון אך השימוש בשני-הם הכרחי. כדי לנטרל את הש-פעת הלוי שלהם, עשי את גופך כל יום בקרם המוסיף לחות Body Smooth ועמדי במיוחד על אותם חלקים אשר להם נטיה להתיבשות כגון אמות הידיים ואזור המחשוף. עתה עם אופנת השורטס, גם הרגליים והירכיים דורשים את טיפוחם.

הקפדי על הוספת לחות לגוף לאחר שיוץ. השיוץ עצמו יק-לט, יראה אחיד ויפה לאחר שי-זוף הדרגתי ושימוש בתכשיר ל-

המלחמה הסינית

בין תקוע ורבי

המלחמה הנוראית בין שני השגרירים בארצות-הברית — יצחק רבין וזושנינגטון ויוסף תקוע באו"ם — לבשה צורה חדשה, פיקאנטית למדי.

ערב ההצבעות הגורליות על קבלת סין לאו"ם, פרצו בין השניים חילוקי-דעות מהותיים. רבין תבע להתייצב בצד אמריקה, להצביע נגד קבלת סין לאו"ם. תקוע, שגדל בסין, טען שסין תתקבל ממילא לאו"ם, ולכן כדאי להצביע בעדה. כידוע נמצאה פשרה, וישראל הצביעה עם אמריקה בהצבעה הראשונה (שהייתה פורמלית, אך מכרעת) ובעד קבלת סין בהצבעה הסופית.

נסתבר שתקוע צדק בהערכתו, וההצעה האמריקאית נפלה. אולם עתה, כשהסינים מדברים בלשון אנטי-ישראלית חריפה כי או"ם, יש במשרד-החוץ המוענים כי הקו של תקוע היה מוטעה.

בן-בלה התערב

לטובת שיחרור

אסירי קאהיר

אחמד בן-בלה, מי שהיה נשיא ארגון ג'יריה, התערב אישית כמה פעמים לשם שיחרור מרסל נינו וחבריה, אך בלי הצלחה.

בראשית שנות ה-60 ביקשו חברי הוועד הישראלי למען אלג'יריה חופשית מפעילי מחתרת ה-29 בפאריס, שעזרו קיימו מגע בימי מלחמת-השיחרור האלג'ירית, להעביר בקשה על כך לבן-בלה. פעילים אלה, שאחדים מהם היו יהודים, עשו זאת ברצון. הם ביקשו מבן-בלה שבעת ביקוריו בקאהיר ישתדל אצל עבד-אל-נאצר למען שיחרור האסירים, כטובה לפעילים היהודיים והישראליים שהסתכנו למען שיחרור אלג'יריה.

בן-בלה הודיע לאחר מכן לפעילים אלה שאמנם מידא את בקשתם והעביר את הבקשה לנשיא מצריים.

עבד-אל-נאצר קיבל את הדברים ברוח טובה וגילה גישה מתונה מאוד, אך טען כי עדיין לא הגיע הזמן לכך, מכיוון שאנטי-היטלריות שלו מתנגדים לשיחרור האסירים.

עבד-אל-נאצר עורר אצל בן-בלה את הרשם שאין לו שליטה מלאה על צמרת שירותי-הביטחון שלו.

ועידת בולוניה:

דחייה גדולה

ועידת-השום בכזוניה, שבה עמדו

להיפגש משלחות שני תנועות השלום מישראל ומארצות ערב, נדחתה לזמן ניכר.

גרמו לדחייה חילוקי-הדעות שבקרב העולם הערבי, ובעיקר בין המצרים לבין האלג'יריים והפידאיון הפלסטיניים.

האלג'יריים עירערו על הסכמת המצרים לקדם בברכה משלחת ישראלית ייצוגית.

לא נקבע מועד חדש לוועידה, שהייתה צריכה להתקיים בחודש הבא. יתכן כי ועדה מכינה תכנון בפברואר הבא.

תלונה במשטרה נגד

סגן ראש עיריית

פתח-תקווה

פרשת המיגרשים בפתח-תקווה, בה הואשם סגן ראש העיר שלמה פיינשטיין עדידי בני משפחת גפני בתיווך למוכתו של הקבוצה יצחק גרוסמן, גרמה לבידודו של ראש העיר ישראל פיינברג בתוך מפגנתו.

פיינברג סירב להעביר את הטיפול בפרשה לידי המשטרה, בטענה שהוא מחכה לחוות דעתו של היועץ המשפטי של העירייה. הוא לא העביר את המכתב של משפחת גפני נגד סגנו למשטרה — למרות היעוץ של היועץ המשפטי אברהם בר.

ראשי המערך בפתח-תקווה מוכנים להדיח את פיינברג, אך הם חוששים שנפילתו של ראש העיר תביא להשתלטות גח"ל בעירייה.

בגלל המצב שנוצר, החליטה משפחת גפני לפנות למשטרה בתלונה נגד פיינשטיין.

התנגדות במפלגת

העבודה להעלאת

אחוז החסימה

המשך הדיון בין הנהלת סיעת מפלגת העבודה בכנסת לבין לישכת מפלגת העבודה, בהצעתו של ח"כ משה ברעם להעלות אחוז החסימה לשניים וחצי, לא יתקיים.

הסיבה לכיטוץ הדיון היא התנגדותם

של מרבית הנוכחים בישיבה, בה הועלה הנושא לראשונה. בין אלה שיצאו נגד העלאת אחוז החסימה היו מזכיר המפלגה ישראל ישיעיהו, ושרי-המשפטים יעקב שמי שון שפירא.

למרות הקשיים, יוקם

הבנק להון חוזר

למרות שהתוכנית להקמת הבנק להון חוזר נתקלת בקשיים, מגוי וגמור עם שר-האוצר פינחס ספיר להקים את הבנק בהשקעה של 200 מיליון ל"י.

הבנק יוקם למרות שהבנק האמריקאי שהיה אמור להשתתף במימון, הודיע שהוא לא נכנס לשותפות.

הטלוויזיה לא תדון

בנושאי מלחמה

שמועה עקשנית במסדרונות הטלוויזיה אומרת שיש החלטה מדינית בדרג גבוה, לא לדון בנושא האם תהיה מלחמה בין ישראל ומצריים.

ההחלטה באה כדי לא לספק חומר לעיתונות המציגת רית ולעיתונות בשאר הארצות, כאילו ישראל מאיימת מתכוננת ומחרחרת מלחמה.

הקו הוא לתת דנשיא מצריים סאדאת להסתבך בדברי עצמו.

מעילה במע"צ

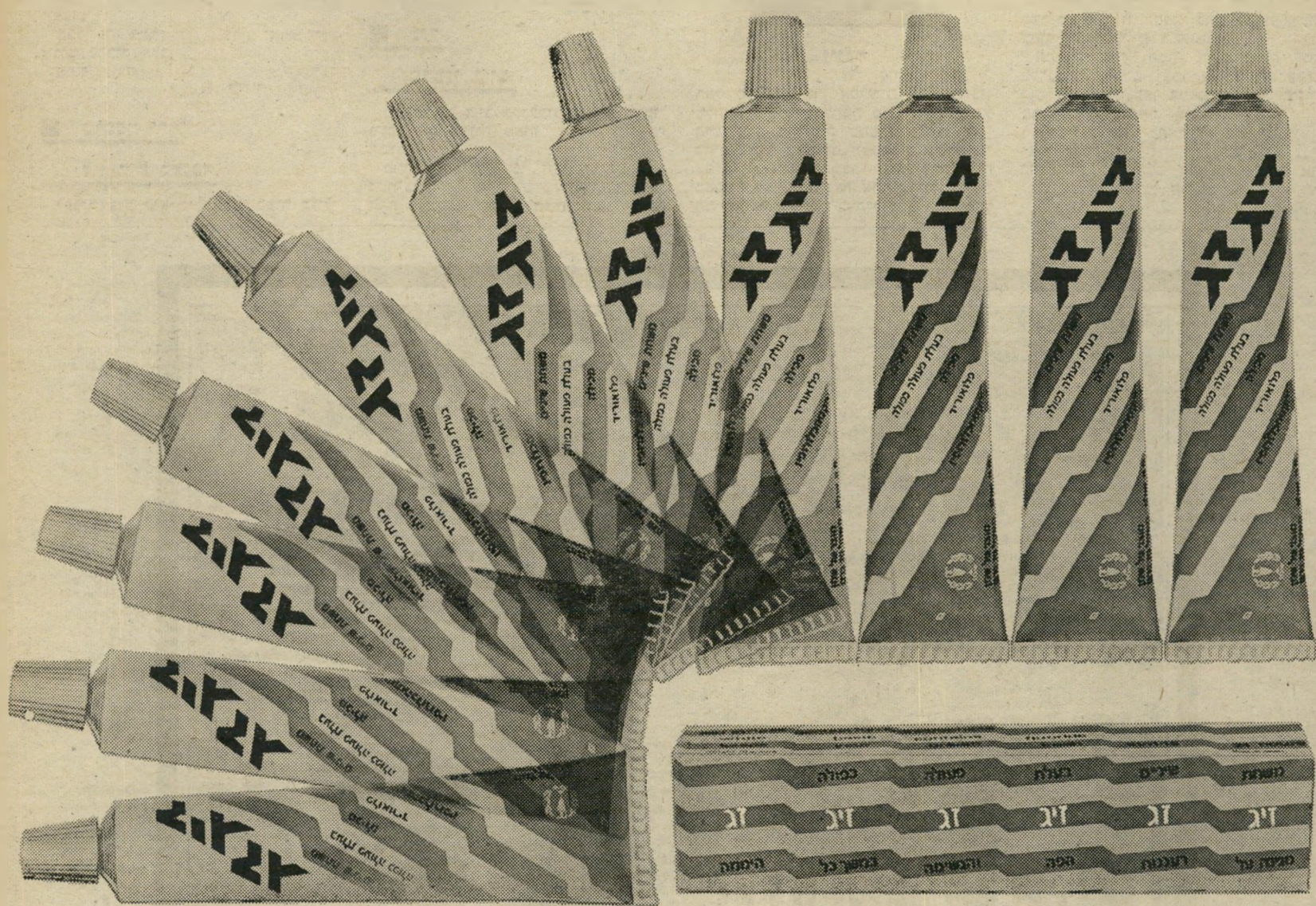
פקיד בכיר במחלקת העבודות הציבוריות, חשוד במעילה בסכומים של עשרות אלפי לירות.

בעקבות חשדות יצא הפקיד לחופשה, אך הוחזר לאחרונה לעבודתו.

הפקידות הבכירה במשרד העבודה מנסה, כנראה, להשתק את הפרשה.

„עזבו את הכל! תראו מה שאני מצאתי!“

זיג-זג משחת השיניים בעלת הפעולות הרבות

זיג-זג. לעיניים בריאות, שיניים יפות ולבנות.
משחת השיניים האידיאלית לכל בני המשפחה.
נסה ותהנה - כבר היום.

אל תדאג-קח זיג-זג

מוצר מצוין-של "שמן" כמובן!

ב'2 צבעים לוחמת בהצלחה נגד: • עששת
• דימום החניכיים. • בקטריות • טעם רע • כתמי עישון
שומרת על בריאות השן - 24 שעות ביממה.
זיג-זג בשני צבעים. המלה האחרונה בחברות
הפה והשיניים. יעילה ביותר. טעימה במיוחד.
מכילה Hexachlorophene ו Fluoride.

מכתבים

יש גנבים

ויש גנבים

מי שגונב מיליונים, ברור שהוא לא ייעצר.
אבל פה בארץ כן עוצרים אדם רעב שגנב בקבוק חלב.
ממש זוועה!

א. פריק, תל-אביב

מיספר ירוק

לחברות בכנסת

לפני שבוע יצא לי להכיר בחור בגילי

(17) עולה חדש מברית-המועצות. בין שאר הסיפורים ששמעתי ממנו, שמעתי שבבואם ניתנה להם דירה יפה במרכז הארץ ושאלו קיבל חינוך מספר ירוק למוניט!

מול שאין מיספר ירוק למטוסים, או ל- חברות בכנסת. (אם כי שמעתי שמזון הכנסת כבר מתעניין במחירי הוודקה.)
גדי ששל, רמת-גן

נגר

סרכני גיוס

מכתבו של הרב אקסלרוד (בזכות סרכני גיוס) היה מעניין מאוד — אך לקוי בי הגיונו.

טיעונו העיקרי, כי זוהי זכות בלתי מעורערת של אזרח לסרב להשתתף במל- חמת כיבוש — נכונה. הצרה היא, שביש-

זינגר

ראל של 1971 אין אפשרות להפריד בין מלחמת כיבוש למלחמת מגן. לוא היו כל הישראלים מחליטים שהם מתנגדים לגור כחות צה"ל בשטחים, ומסרבים לשרת בי צה"ל — הרי שהמצב שהיה נוצר היה מאפשר לערבים לנצח את ישראל. האמת המרה היא, ששירות בצה"ל כיום הוא עדיין

מלחמת מגן — שלוכלכה בפעילות כיבוש. אך ללא אפשרות להפריד בין השניים. יעקב זינגר, רמת-גן

יחס משמיל

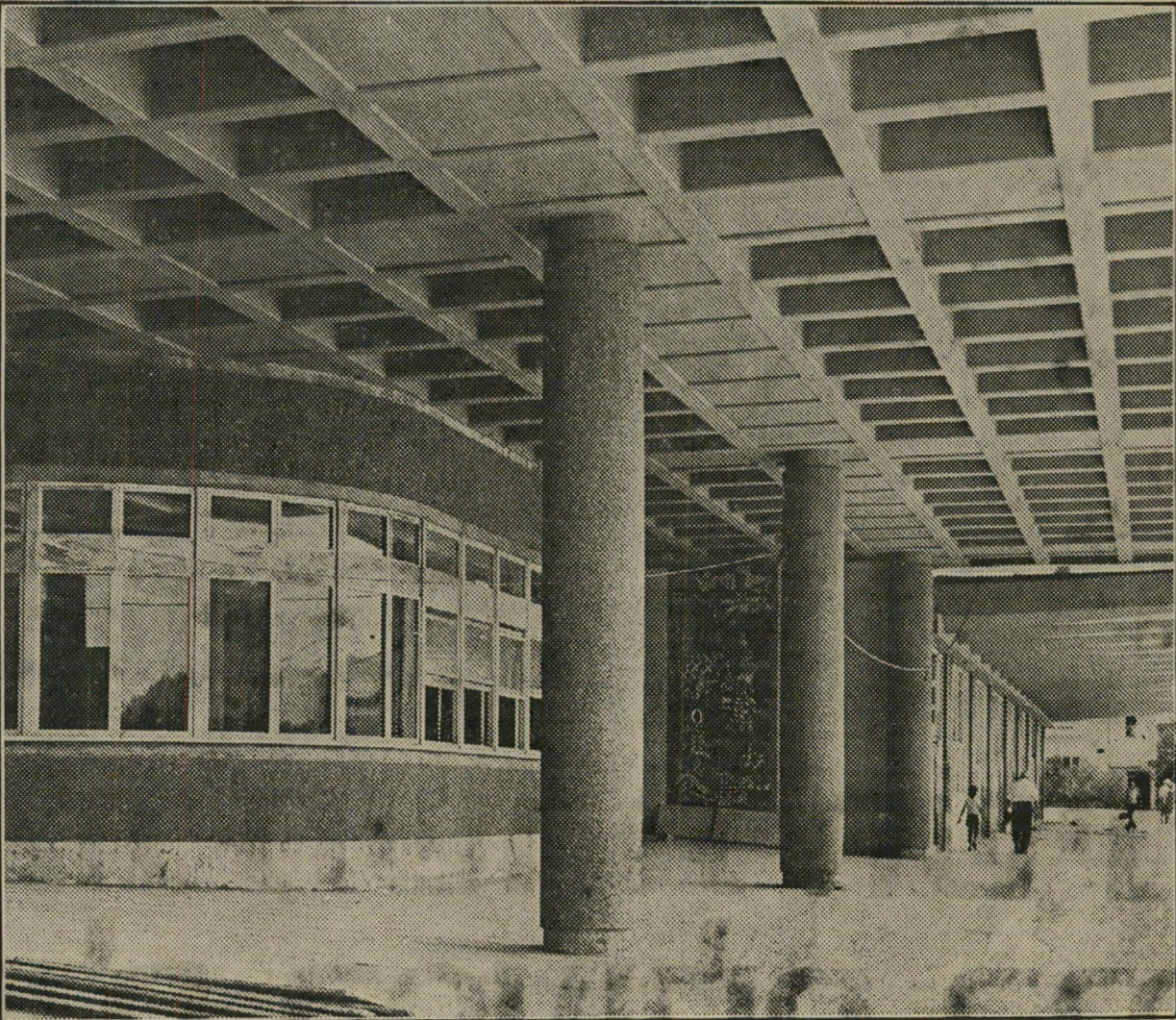
בבית-חולים

כשבאתי מעבודתי ראיתי את אמי בי- מצב מאוד קשה. הצעתי לאבי לקחת אותה דחוף לבית-חולים תל-השומר.

המתנתי בחדר המיון ורשמתי את אמי בכרטיס החולים ואמרתי לפקידה בפיר- רוש שהמדובר כאן במיקרה דחוף. תשור- בת הפקידה היתה: „אין דחוף“.

כשביקש אבי מהאחות שלפחות יתנו לאמי עגלה כדי שתוכל לשכב, היא ענ- תה שאין לה מקום ואם הוא רוצה אז „שישכיב אותה על הריצפה“.

(המשך בעמוד 8)

דחף

* תחנות חדישות *

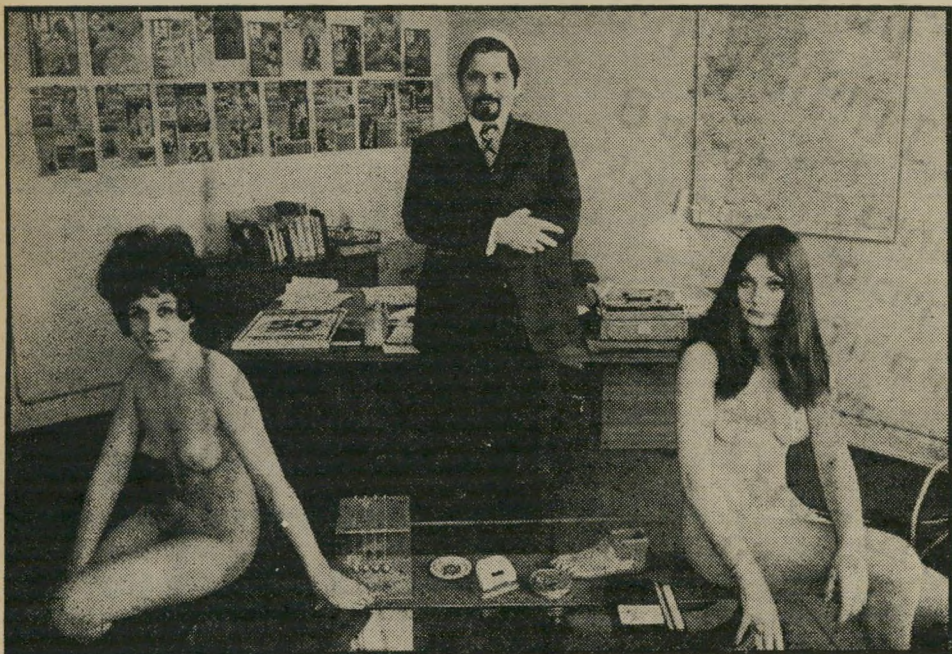
שירות תחבורה טוב צריך גם תחנות טובות, אנו בונים את התחנות בעצמנו.

רשת התחנות של „אגד“ מקיפה את כל ערי הארץ. אין ההשקעות בבנין התחנות נופלות לעול על הרשויות המקומיות, חברינו בחסכוניותהם!, הקימו חברה הבונה את התחנות המרכזיות המפארות את נוף ערי ישראל, ועומדות לרשות צבור הנוסעים.

* ביום ראשון 21.11.71 נפתחת תחנה חדשה ברחובות

זהו אגד

כילה אתה יושב גרמה להיפך ממה שהתכוונת לו... אבל מה? במשך הזמן שכחתי בגלל מה אני יושבת וחשבתי רק למען מה אני יושבת, וידעתי שאני יושבת למען היציגות וישראל, וזה נתן לי כוח".

בתגובה על הכתבה טל-ווזיה עם ביצים (העולם הזה 1784) שאל יאיר אלוני את כתב העולם הזה מדוע פורסמה תמונתו בעיתון מן המותגים ומעלה במקום מן המותגים ומטה — דבר שהיה אולי ממי חיש יותר את הכותרת הראשית.

בשיחת העלאת זיכרון נות על מנכ"ל כור מאיר עמית, סיפר אחד המשתתפים, עיתונאי במיקצועו, על התקור פה בה היה בהכשרת בקיבוץ אלונים, בו היה עמית, שנקרא

אחרי ששחררו מבית הסוהר והגיעו לישראל, נפגשו אסירי קהיר עם דויד בן-גוריון לשיחה בשדה-בוקר, בין השאר שאל או ויקטור לוי את ביגיי: "האם במדינה כמו ישראל, שיש לה בעיות ביטחוניות כאלה, מוצדק מיש-טר דמוקרטי?" השיב לו בן-גוריון: "לוא היית קורא את שיה לוחמים והיית רואה לו חמים שדיברו על האויב כי צורה אנושית כזאת בלי שזה הפריע להם להילחם נגדו — היית מבין שדמוקרטיה אינה מפריעה, להיפך".

באותו יום נזכרה מרסל ניניו במיקרה שקרה לה כשי נודע בביתה הסוהר על התקדמות צה"ל במלחמת-ששת-הימים: "אני זוכרת שבאותם ימים שצה"ל הגיע לתעלה אמר רה לי אשתו של לוח, שבאותו זמן ישבה איתי בתא: חבל,

אומנם חובש כיפה ונראה כרב אדוק, אך הוא אינו רב ואינו יהודי כלל. הוא מלך עיתוני הפורנוגרפיה בהמבורג, שיסד לאי-מכר מפלגה פוליטית, שמטרתה היחידה היא לחולל מהפכה מינית בגרמניה. הוא בייס תצלום זה בפזזה של פחה מזרחי, כפי שהגרמנים מתארים לעצמם כזה: גבר מזוקן עם כיפה וחתיכות עירומות יושבות מסביבו.

במסדרונות התיאטרון הקאמרי מהלכת בדיחה: מנכ"ל התיאטרון, ישעיהו ויינברג, המרבה לנסוע לחו"ל, מחזיק מזכירה מיוחדת בשדה-התעופה בלוד, שדרכה יכולים גם השחקנים לדעת בדיוק היכן הוא נמצא ברגע זה.

פסוק השבוע

דידי מנוסי: "מותר לגנוב, אבל רק בלי שחיתות!"

ציפי שביט הקומיקאית, בתו של מנכ"ל החברה ליצוא חקלאי, "אגרסקו" בחברת בחיר-ליבה משה פרייזר. השניים מתכוונים להינשא בעוד מיספר שבועות.

יהונתן דריס

פתיחה החגיגית, מתכוננים בעלים החדשים להזמין את איי-בי נתן.

שחקן השילד תיאטר גרמני מקס בוקסבאום, הי-מבקר השבוע בארץ, התגלה כיורד ישראלי שלא הצליח להתקבל להבימה. בתוכנית דגש בנגי צה"ל ריאיון מילכאל חני דלזין את בוקסבאום שגילה כי בשנות ה-40 ירד מישראל לגרמניה. הוא היה בעל דוכן למיכר נקניקיות בתל-אביב, בעל בר, ושיחק בתיאטרון קטן יחד עם זאב ברדינסקי. הי-סיבה שלא הצליח להתקבל להבימה: היה לו מיבטא יידי, בעוד שהתיאטרון העברי הי-ראשון קיבל אז רק בעלי מיבטא טא רוסי.

מה שהגיל עושה לבן-אדם: שמואל שי התחיל ללימוד היסטוריה כללית באוניברסיטת תל-אביב. כשהגיע ב-איחור להרצאה הראשונה, השי-תקו התלמידים, הוציאו מחבר-רות והתכוננו להרצאת. הם חשבו את שמיל למרצה.

במכירה הפומבית של ציורים טובת ילדי בנגלה-דש, שנערכה בשבוע שעבר בגלריה לים בתל-אביב, הירבה התע-שיין הצעיר ארנון מילדצ'ק, שבא עם רעייטו היפה-כתמיד, ברייט, לרכוש תמונות. בין היתר, הציג המנחה, דן בן-אמון, תמונה אחת למכירה בליינד: התמונה לא הוצגה בפני הקהל — וזה נתבקש להעלות את מחיריו על-פי המזל. מילצ'ק הימר על הנעלם וקנה, במחיר של 1,050 ל"י, ליטוראפיה נדירה של הצייר הוותיק מרדכי ארדון, שאי-נה ניתנת להשגה בשוק.

מי שנוכחותו ניכרה הי-טב באותה מכירה, היה אבי-הפצועים וזוכר-השואה הבלתי-נלאה, שמחה הולצברג. שמחה גוף תחילה בון על כי, בהיטח-הדעת, פלט את המילה הגרמנית "ראוס", אך זה לא מנע מבעדו לרכוש פסל וכמה

כמה פעמים נסע

פרס לחו"ל השנה?

בתשובה לשאלתה של ח"כ אורי אבנרי, על נסיעותיו לחו"ל ב-1971, ענה השר שמעון פרס:

- בששת הימים שבין ה-12-5 בינואר הרצאתי בשליחות המגבית היהודית המאוחדת בשש קהילות יהודיות בארץ-צות-הבית.
- בשלושת הימים שבין ה-22-19 בינואר שחיתי, יחד עם מנחל, "אל-על", בצרפת לפתיחת המשא ומתן בדבר חידוש זכויות הטיס ההדדיות שבין שתי הארצות.
- בעשרת הימים האחרונים של מאי ביקרתי בארצות-הבית בשליחות מילווה-העצמאות.
- ב-30 לאוגוסט ססתי ליומיים ליוסטון, לפי החלטת מיוחדת של הממשלה, לנאום בוועידת הלגיון האמריקאי. במשך שהותי שם נפגשתי עם מזכיר המדינה רולרס, וכן נאמתי בשני כנסים של מנהיגי הבונדס במקום.
- בשבועת הימים האחרונים של ספטמבר ביקרתי בבל-גיה ובאיטליה לפי הזמנות מממשלות של ארצות אלה. במשך הביקור הגענו להסכמים עקרוניים בשורה של נושאים, ביניהם השתתפות כספית ומקצועית בהנחת כבל תתימי חדש בין ישראל לאירופה, הסכמים על תנועת מכולות ללא מכס בין הארצות, ונכונות עקרונית להשתתפות במימון מערכת ההסעה ההמונית של ישראל לכשתקום.
- בין ה-22-19 לאוקטובר, ביקרתי באנגליה בשליחות המגבית ומכון וייצמן. בשלושת ימים אלה היו לי פגישות רבות מטעם המגבית, ומיספר פגישות בענייני מכון וייצמן ובנושאי תחבורה ותיקשורת. כן נפגשתי עם מערכת ה"לונדון טייס" ועם עורכי עיתונים.

או סלוצקי, מדיין. חברי תחכי-שרה השתתפו בעליה לבריה שבבול לבנון. כשהלכו החבר-רים לישון, התמקם אותם עיי-תונאי ליד ידידתו, בחורה נאה ושחומה בשם ויקטוריה. כי-אמצע הלילה, כשחקור גבר, התקרב החבור לבחורה ושם עליה את ידו — כדי להתחמם יעני. כעבור כמה רגעים הוא הרגיש כף יד בריאה ומיובלת מלטפת את ידו. הוא פרץ כי-צעקות, התרומם, תפס את היד של מאיר סלוצקי-עמית.

מסעדת קליפורניה הזכיר רה לטוב מחדשת ימיה. הפעם בלבוש חדש: את מקומו של אייבי נתן תפסו שוכרת-הדין רותי שמיר, יחד עם קבוצת משקיעים אמריקאיים וישראלים, אוסי המסעדה, שי-תיקרא קליפורניה דיקי צ'יק. ישנתה ותאי תתרכז בעיקר ב-תרנגולות. כאורה חכבוד, כי-

למה שצה"ל לא חמשיך? למה לא הגיע לקהיר? אני אמרתי לה אז: טוב שחיללי צה"ל לא נכנסו לקהיר. מבחינה טאקטית כל מי שנכנס למצרים — כמו נפוליון — הפסיד את המער-כה... אסור להם להיכנס. עלי-הם לנצח אותה מבחוץ".

ועוד על אותה תקופה סיפר ויקטור לוי: "אני זוכר שמיד אחרי מלחמת-ששת-הימים אמר לי חרושא-הערבי של בית-הסוהר שלנו, בלשון הי-ציורית שלו: 'בי-ביוני נטע מושח דיון עץ, ובכל פעם הוא קוטף פרי אחר מהעץ הזה, כל פעם קוטף הישג אחר: הי-שיחרור שלכם יהיה אחד הי-פירות...'".

ומה דעתה של מרסל ניניו על מה שכונה בארץ העסק הביש? ... קשה לשרב כששומעים שהפעולה שבשי-

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

בושה וחרפה, נדהמתי לשמוע מפי עובדי דת ציבור במוסד ממשלתי מילים כאלו. הסוג הזה, ברצוני לשאול: האם החולים הם חיות?

יונה

האם אין ביקורת על עובדים מהסוג הזה?

בית-חולים ממשלתי כמו תל-השומר לא יכול להוסיף לתקן עוד רופא בחדר הימין? אני מזועזעת מהתנהגות שפלה כזאת!

רינה יונה, בני-ברק

אימת

ההומוסכסואלים

מאבקו של ח"כ אבנרי למען חוק הי-מחיר ההומוסכסואלי בארץ ראוי להעריכה. אולם נבצר ממני להבין כיצד זה מנהל מר אבנרי מאבק זה בעוד שעיתונות הוא אימת ההומוסכסואלים בישראל הוא העיתון היחיד בארץ שמפרסם כתבות נגד דם ורבים מהם חוששים מהעולם הזה יותר מאשר מן המשטרה. האם ידוע לכם כמה מהומאים שכתבות אודותיהם פורסמו בו בעולם הזה עזבו את הארץ וקשריהם עם משפחותיהם נותקו ועוד טראגדיות שקצרה היריעה מלספר אודותם?

ידועים לי הנימוקים אודות תפוצתו של העיתון התלוייה בפירסומים סנסציוניים ופיקנטיים, אולם אם ח"כ אבנרי באמת רוצה לעשות משהו למען ההומואים, אז לפני מאבקיו בכנסת יבצע נא טיהור מבית, ובמיוחד במדור המסויים. יורם שפרינצק, אמשטרדם, הולנד

האכסורר

בישראל

"העולם הזה" 1782, "המשרד לרימום השר", על מודעות משרד התיקשורת.

כתבתם על שאיפות הפרסומת של שר התקשורת שמעון פרס ונתתם אפילו דוגמ

הודעות לצ'בו

משרד התקשורת
שירותי טלפון לאלסקה

משרד התקשורת מודיע לצ'בו כי מהיום נכנסים לתוקפם תעריפים חדשים בשירותי הטלפון לאלסקה. לשיחה אישית...

אות. על כן, כאשר מצאתי בעיתון את המודעה המצורפת, חשבתי לנכון לשלוח אותה לכם. אם זה לא ממחיש את האכסורר במדינת ישראל, דבר לא ימחיש זאת. דן גראור, פתח-תקווה

● המודעה על המחירים החדשים לשיחות לאלסקה — ראה גלופה.

לנוחיותך

טפסים שיטותיים ב'לוטו'

בניחוש נכון, סיכויך גדולים יותר בטפסים שיטתיים.	8 סימנים 28 ציורים אפשריים
פרטים בכל תחנות האיסוף של לוטו	9 סימנים 84 ציורים אפשריים
	10 סימנים 210 ציורים אפשריים

סחבת הפרסום הסטנדרטית

בואו אל הטעם. בואו אל מרלבורו

America's fastest-growing cigarette!

"העולם הזה" 1782, "לינץ" ב' אלופי צה"ל, על כתבתה של סילבי קשת ב"ידיעות אחרונות" נגד האלוף רחבעם ("נגדי") זאבי.

איך שהידרדרתם בשבועות האחרונים. זה עובר כל גבול. חשבת שגשאר עיתון (שבועון) אחד במדינה המציג את דרך מחשבת, מבלי שום מיליטריזם, לאומנות, שחיתות וכל יתר אסונות שאין להם כפרה במדינה הזו.

המאמר המתייחס לכתבה ב"ידיעות אחרונות" של סילבי קשת היה מגעיל. או שזה היה גמירת חשבוניות אישיים על חשבון הערכים שאדם נלחם, או סימ"ם וקהות חושים. או כתבה שנכתבה על-ידי דובר צה"ל ללא חתימה.

אבל לצערי אני חושב שהאפשרות הרגילה היא הנכונה. וחבל. אני מבין היטב את סילבי קשת: נכון, היא הגזיר מה ואולי סילפה. אבל אתם שחושפים שערורייה אתם לא מגוימים בהיקפה? זאת הדרך להכניס לקוראים הפרימיטיביים של ידיעות אחרונות, את היקף הרשחיות של משרד הבטחון, ואת המילטריזם של הקצונה הבכירה בצה"ל. והיא כזאת, כי אני משוחרר סך-הכל חודשים ספורים בכדי שאשכח אותה.

יצחק טייגר, נתניה

"סקייהוק"

חיציה המורעלים

של סילבי

כתבתכם על סילבי קשת — ממש שפ"תיים יישק. בטאתם את רחשי ליבם של מאות קוראים גם בגולה. סילבי קשת הגדישה את הסיאה ברשימתה הקולקלת שפורסמה ב"ידיעות אחרונות".

שום עיתון המכבד את עצמו ואת קוראיו לא היה מקדיש את במתו להשמצות תיה התכופות של סילבי קשת, על כן צדק עיתונכם שקבע שהיא נשארת ב"ידיעות אחרונות" משום הסיבה הפשוטה — כי אין לה עוד לאן ללכת...

נכון נהג הארץ שידע להקיא אותה מבמתו בעוד מועד. אני מנבא שעוד יום יבוא (הוא אולי אינו רחוק) ועורך ידיעות אחרונות יישמש גם הוא מטרה ל"חיציה המורעלים..."

אלי יובל, טוקיו, יפן

של מתיישבים

"העולם הזה" 1780, "חיהודים חלבנים נגד העברים השחור רים," פרשת הכושים מדימונה.

פרשת הכושים-אולי-היהודים-אולי-עבר-רים-אולי-לא, מבליטה בכל נוראותה את נפל התיאוריה הציונית במהדורתה החדשה! גירוש ה-18 עוד עלול להיכנס ל"ספרי ההיסטוריה, ה"ל"ה וה"י"י. כשם ש-"ל"ה מהווה חומר לימוד בבתי-הספר של היום, ה"י"ה יהווה חומר לימוד בבתי-הספר של מחר.

כרמי

איזה אבסורד, איזה סירחון! וכי מה הפלא? כאשר עם זה דת, דת זה עם, חג לאומי הוא חג דתי, חג דתי הוא חג לאומי, הכיצד אפשר ולא יפול הר"מסד במלכודת עצמית כזו?

כידוע, מוסר-של-מתיישבים ומוסר בינלאומי מקובל, דברים שונים הם, ולא ניתן להביאם למכנה משותף בשום תרגיל מתמטי-אלגברי. הוריון המקדימין קובעים כאות-הפסם מי לשבט, מי

לחסד. הבא ראשון קובע למי יתן דריסת רגל. וכך זה יימשך, כל עוד המדובר במדינת-מתיישבים עם מוסר-של-מתיישבים.

מ. ס. כרמי, ראשון-לציון

"הפנטום"

היה "סקייהוק"

"העולם הזה" 1782, תמונת מטוס ב"דו"ח לבוחר."

צר היה לי לראות בעיתונכם כי התמור נה המצולמת הנושאת את הכותרת "פנטום בפעולה" הוא צילום של הסקייהוק האצילי.

לפנטום אין צינור תידלוק בחרטום, ו-החרטום שלו מורד.

בפנטום כיפת הטיסים כפולה ואילו בתמונה הכיפה מכסה ראש אחד. בעצם, לא תפקידי הוא להתנצל ולפרט את הר הבדלים. התמונה מדברת בעד עצמה ו-בעדי...

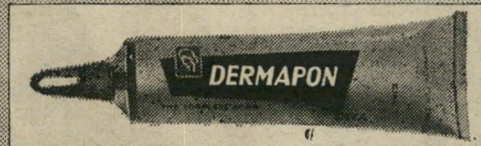
כשלושה חודשים מציינים את סיום שרותי הצבאי בחיל-האוויר. אי-לכך תבינו את המניע שהריץ אותי לכתוב.

ש. גל, קבוץ רביבים

קוראים השוהים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. קדימות תינתן למצרפים תמיד נות למכתביהם.

קצף נפלא, עור בריא, נקיון, הנאה והרגשה טובה כל היום, זהו דרמפון או כפי שאומרים הילדים זה פשוט כיף להתרחץ בדרמפון ואכן, אני בהחלט מוסכים עם הילדים להתרחץ עם דרמפון הסבון ללא סבון של תיא. זה ממש כיף!

Taya

**איזה כיף!
דרמפון**

באור - ורשבסקי

אמנותי בלתי-רגילה אם לא יגיע היום או מחר בשעה 8.30 בערב. לאחת משתי היצגות האחרונות בבית צבי.
(ר.ב.ד)

תקליטים

אחד התחביבים המשוגעים ביותר של בני-אדם שפויים-בדעתם בהחלט הוא: לזהות את כל הנעימות המשמשות אותות לתוכניות רדיו.

ההיטים הגדולים של לרני אבי-דריסון (אר.ס.איי. 5006) הם אוסף יוצא מן הכלל של אותות כאלו. אין בהם כימעט לחן אחד שלא שימש פעם את של יומן-השבוע או פינת-הספורט. כמו למשל הקונצ'רטו למכונת-הכתיבה, עם צילצולי הפעמון המסיים את השורה, שהיה אידיאלי ממש כנעימת-מעבר. אפשר לר-אות בתקליט זה גם מוצר תעודי: תור כורת לימים עברו, בהם התקיים עלי-ארץ יצור ושמו "מוסיקה קלה לתזמורת גדולה". נעימותיו של אנדרסון, העלויות בלי תסביכים, היו רפרטואר אידיאלי של ארי-תור פילדלר, ותזמורת הטיילת מבוסטון אשר הקליטה אותן פעמים אין ספור, וגם מבצעת אותן כאן בכל הפאר, ההדר והרושם.

מובן שזהו תקליט לזקנים ברוחם. היצירות מתייחסים כבזבז לקטעים נוסח המיזחלות, שיר ערש לחצוצרה או החתול המרדד, שלא לדבר על כך שלא יעזו לרקוד צמוד דווקא "טאנגו בכחול". אבל אם כבר להישאר בבית בערב גשום, בנער-לייבית, ולחכות ששבתות המחאה בטל-וויזיה יסתיימו, למה לא להיזכר בעבר, שהוא תמיד יפה יותר?

אם המושג "להיטים" יכול אולי להתאים למוסיקה של לרני אנדרסון, הרי אפילו הבור הגמור ביותר לא היה מצליח למצוא כל שפה משותפת בין גוסטאב מאהלר למיצעד הפיומונים. אבל כאשר האמריקאים רוצים למכור, אין הבורות מפריעה להם כלל, ולכן באותה סידרה של להיטים אשר הציגה את אנדרסון, הופיע עתה גם "להיטי הגדולים של מאהלר" (אר.ס.איי. 5013). התקליט הי-מכיל פרקים בודדים מתוך כמה סימפוניות, בתוספת שיר מתוך המחזור "שי-רי הנודד", משול בערך להצגה המורכבת ממערכה אחת מתוך האמלט, מערכה גורספת ממאקבת ועוד מערכה מחלום ליקן. יתכן שפסבדו-אינטלקטואלים, הרוצים לשרוק ידענות על מדרכות דיוגנוף את נושא "מוות בוונציה" (הסימפוניה ההמישית) ימצאו עניין בתקליט זה, אולם מי שרוצה באמת לשמוע מוסיקה, מוטב שקנה את היצירות בשלמותן. אשר לי-ביצועים שבתקליט, כולם מהקלטות ש-יצאו לאור קודם לכן. המומלץ ביותר היא הסימפוניה הרביעית בניצוח פריץ ריינר.

ספרים

לעג מר של הגורל הוא, שסלמנדרה, סיפרו מהמם של קצטניק — ניצול אושוויץ המסתתר תחת שם זה, ושיצא מאלמנטיו רק פעם אחת, כאשר עלה לי-העיד במשפט אייכמן — יצא-לאור מחדש בעברית דווקא בימים של סערת רוחות מחודשת סביב הנושא: לזכור או לשכוח.

הספר הוא סיפורו של הארי פרלשניק, צעיר בן-טובים בורשה, שאינו שונה ב-הרבה מכל צעיר צפון-תל-אביבי של הי-יום, המוצא עצמו, יחד עם ארץ שלמה, מוקף לפתע עלידי לוטר קינג — עם פרוץ מלחמת העולם השנייה. העולם הישן מתמוטט במהירות, והחיים הבורגניים הנעימים הפוכים לחיי גטו מכוערים, ולאחר מכן — לחיים בתופת של אושוויץ. ולאורך כל הדרך, מלווה את הארי אהבתו הגדולה, סאניה שמידס.

סלמנדרה הוא הספר הראשון שנכתב בעברית אודות אושוויץ — ועד היום, הנורא ביותר. זה אינו ספר שאדם קורא בו כי אם אמצעי כפייה הסוחף את הקורא

(המשך בעמוד 12)

תיאטרון

לא ייאמן כי ייספר, אבל הקומדיה של השנה היא בלי ספק, אם כי בלי רצון ובלי כוונה תחילה, בעלת האוב (תיאטרון הנשר).

אמנם, מחברה של בעלת-האוב, אנדרה רוסין, (הביקתה הקטנה), ידוע בעיקר בשל קומדיות הבולווארד שכתב, ובשל הדושיה הפיקה-ציני שלו, המוסח על הבימה כאילו היו אלו מכות-אגרוף, על שפתי-הים בין פסיכולוגים בפנסיה. אלא שאת בעלת-האוב שלו כתב במיוחד ל-מען אלווירה פופסקה, שחקנית רומניה ותיקה, שהפכה את המחזה להצלחה קופת-חית חסרת-תקדים בתיאטרונה בפריס, והפעם לא כקומדיה מובהקת, כי אם כי-טרגיקומדיה, רוויית מיסטריות, על הכי-שרון המפחיד של רואי-הנולד.

אין ספק שמרגוט קלאוזנר בחרה ל-העלות את המחזה בגלל השליחות הגדולה שלו, העולה בקנה אחד עם ה"אני מא-מין" האישי שלה בידע הפארא-פסיכולו-גיה. ואכן, לאורך כל ההצגה משכנעת הי-

מרגוט קלאוזנר
קומדיה, בלי כוונה

גברת קלאוזנר שהיא אולי אינה שחקנית, אבל היא מאמינה בכל מילה היוצאת מ-פיה, ומוכנה לתת לה גיבוי אישי בכל רגע.

כשהיא עולה על הבימה, וחיוך של ידעת נס-האדם ומיסטריות הרוח על שפתיה, אי-אפשר שלא לאשר את מה שאומרת לה אחת הדמויות במחזה: "א-אפשר לעמוד בפני אומץ-הרוח שלך". אמת ויציב, אומץ-רוח יש כאן, ועוד איך. תיאטרון? זו כבר שאלה אחרת.

בתירגום מגוחך, ועם משפטים תנ"כיים, מתלבטים כל השחקנים החובבים (להוציא את אלינה סטריניצקה הוותיקה, המגוימה בנוסח תיאטרון אידיש) בבעייה הגדולה איך יצליחו להוציא מישפט שלם מפיהם, בלי לטעות באמצעו, ואיך יעברו את הי-בימה הקטנה בבית מפעל-הפיס בשלום.

הבמאי אלף ארי וולף הוא, אולי, מאיר לך בתסכיתי רדיו ובפינת-הנוער, אבל בוודאי שלא יכול היה לתת הדרכה מיק-צועית לגיבחת שכזאת.

ייתכן, שלפי רוח המחזה עדיין, לא הגיעה שעתם הגדולה של בני-האדם ל-האמין בכישרון הגדול של הצוות העומד לצידה של מרגוט קלאוזנר, כשם שעדיין לא מכירים ברואי-העיתיד כמדענים כ-רם למהדרין, אבל עד אחרית-הימים הי-זאת ההצגה תצחק כנראה צופים רבים, ולא בשל הסיבות שרצה בהן המחבר.

חוויה תיאטרלית שכמותה לא התרחשה עד כה באף אחד מן התיאטרונים המק-צועיים בארץ מוגשת בימים אלה ערב-ערב (עד יום חמישי) עלידי תלמידי בית-הספר לדראמה ברמת-גן, באולם עלי-שם בית צבי.

הנחש מאת ואן איטלי, הפותח בי-בראשית, עץ הדעת, גירוש אדם וחווה מגן-עדן, הרצח הראשון של הבל עלידי קין, ומגיע לרצח קנדי ומרטין לוטר קינג — בוצע לראשונה עלידי התיאטרון הפתוח בניו-יורק, ובויים ברמת-גן עלידי מנהל בית-הספר, פרופ' מיכאל היטמברג. כל אוהב תיאטרון-חי, היכול להפעיל קשרים כדי לקבל הזמנה להצגה זו, יחמיץ מאורע

12
21

השבוע

לינה לאומית

מינימום פרסים

200 אלף ל"י

*

מינימום פרס

ראשון:

80 אלף ל"י

עשה לך מנהג קבוע -

מלא טוטו כל שבוע!

Israel & Palestine

הירחון המזרח-תיכוני המופץ, באנגלית, בישראל ובארצות-ערב בעריכת **מקסים גילן ולואיס מארטון**

הופיע

גיליון מס' 4

מן התוכן:

פאזי אסמר — 6 ימים ועוד 4 שנים
מקסים גילן — הצעה ל"אירגון לשחרור פלסטינה"
השמאז האמריקאי והפיכסוף במרחב — ויכוח ציבורי
זמות בשארם-אל-שייך

* סרבני-מלחמה נעצרו בישראל * פרעות ביהודי סוריה * החרמות-קרקע בחברון * חוק שובר-שביתות ככנסת * סוכה-אל-חלי בפאריס * הועד האמריקאי לאלטרנטיבה במרחב על עידית בולוניה * המשבר בפת"ח * איום על כורדיסטאן החופשית *

להשיג במחיר לירה וחצי בהמחאות-דואר בינלאומית אצל:

ISRAEL & PALESTINE
43, Rue de CHARENTON
PARIS 12

הודעה למינוי

העולם הזה

לפי בקשת משרד התיקשורת, וכדי למנוע עיכוב במיון וחלוקת העיתונים הנשלחים בדואר, מתבקשים המינויים להודיע למערכת את מספר המיקוד שלהם.

הערות לעניין היאוש

עיתונאי בעל כשרון התעללות דחק אר-תי השבוע לקיר ואמר: "קראתי את כתבת היאוש שלך. אם אתה באמת לא מאמין בערכה של הכתיבה, למה אתה לא מפסיק לכתוב? אם אתה כליך מיואש, למה ש לא תעלה באמת לראש מיגדל שלום ותק-פוז משם?"

התשובה לשאלות הגיוניות אלה בעצם פשוטה: הכתיבה לגבי היא מחלה כרונית, שטרם מצאתי לה תרופה. אני מכור לכתיבה ולהבעת דעות, וטרם גיליתי תחליף לסם המשכר הזה. אני אמשך לכתוב ולדבר גם אם איש לא יקשיב לי, ואיש לא יקרא את דברי. הייתי מאוד רוצה להפסיק, אך פשוט אין לי שליטה על השילשול האינטלקטואלי שלי. אני נגוע במחלות הדברת והכתבת — אין מה לעשות.

ארבע מהדורות חדשות, ושלושה עיתונים, אותם אני בולע יומיום, מתוך הרגל שאיני יכול להתגבר עליו — מעוררים בי מועקה כבדה, יסורי-מצפון ואי-שקט נפשי. עוד לפני שאני מספיק להגיע לארון ה-

תרופות. אני מוצא את עצמי מקיא ומ-שלש באמצעות מכונת-הכתיבה. מה אני יכול לעשות? אני אדם חולה. אני רגיש וארגי לחדשות. אני יודע שהתגובות שלי לא ישנו את המצב, ולא ישפרו את החדשות, בהן מלי-הימים אותי בניגוד לרצוני, אך לפחות, שעה קלה לאחר ההתרופות, אני חש קלה מסוימת, ואר-געה זמנית באיזור המצפון. אין לי ספק שהייתי ממשיך להשתחרר ולהתרועע באמצעות הכתיבה גם לולא שילמו לי שכר-התרופות (המכונה בפי החולים "שכר-סופרים"). אך כאשר עוד מציעים לי שכר חודשי בלתי-מבוטל עבור ביי-צוע פעולות אינטלקטואליות שאין לי עליהן שליטה בין כה וכה — יהיה זה משום סירוף מוחלט להפסיק לכתוב. לסיכום: גם כאשר אני כותב שאין טעם לכתוב, אני עושה את זה משום שאני מוכרח לכתוב. אז תפסיקו לשפשף ידיים בהנאה. אני עוד לא מפסיק לכתוב, ועדיין לא עולה בדעתי לקפוץ מראש מיגדל שלום.

הומור בכבישים

שחמם לב לאימרו-הכנף המשעשעות, הצצות לאחורונה כפיטריות בחלונות-האחר-ריים של כלי-הרכב? לרגע חשבתי ש-המועצה למניעת תארי-נות, נתברכה לפתע בחושי-ההומור, אך חקיר-רה קלה הובילה אותי לחנות כרונות בי-פאסאז'ר-ישראלי-דינגו ("מסדה"). שבה נמכרים, ביוזמה בעל החנות, האימרות ו-ההכרזות הבאות:

אתה קרוב מדי, אם אתה יכול לקרוא. חכנס אלי — אבל לא עכשיו. אני נהג זהיר — אין לי ילדים. בלי דפיקות! אל תוריד אותי מדרך הישר. נוסע לירח-דבש — מחפש טרמפיסטיט. אל תגע בי!

החרדים והשירות הלאומי

בעמוד א' של "מעריב", מיום שישי, פורסמה מודעה בה גדולי ישראל קוראים לבנות ישראל לא להתפתות ולא להתנדב לשירות לאומי, כפי שהממשלה והמפד"ל מציעים להן לעשות. במקום זה מצויות גדולי ישראל שהבנות החרדות יתנדבו לבנות את ביתן.

בעמוד ה' של אותו עיתון, תחת הכותרת ההיסטורית "הגזרת העברה על דת", מודי-עים "ראשי עם קודש, גדולי עדות הספי-דים, רבניהם ודייניהם", שגזירת התנ"ך-בות הבנות לשירות לאומי, "תפגע ותהרוס יסודות המשפחה בישראל בכלל, ובקרב עדות-המזרח בפרט... ואחריתם התאבדות נפשית ורוחנית, והתמוטטות יסודות הצ-ניעות והמשפחה בעם ישראל". אי-לכך נת-בעים, "כל ראשי האבות והמשפחות בי-ראל בכלל, ובקרב עדות-המזרח בפרט, והבנות היקרות, והיחידה ולעמוד על נפשם, ובשום פנים ואופן לא להתפתות להצעים, ולא לק-בל את הגזירה הנוראה הזאת."

מודעה זו, הקוראת בגלוי למרד של חלק מאוכלוסיית המדינה, מעוררת היר-הורים רבים שמן הראוי, נדמה לי, להתי-עב עליהם מעט. המחשבה שלא כל האזרחים שווים בפני החוק, שחלק מהם פטור מלמלא חובות בלתי-נעימות המוטלות על כולנו, שעסי-

שהצבא מעניק לכולנו, מבלי שהם יטלו חלק בהשגת מטרת אלה. לצערי הרב קיבל הציבור בהכנעה אי-צדק תמורה זה. עכשיו, כאשר הממשלה ויתרה על גיוסם של בני-הישיבות והבנות הדתיות למען "אחדות העם", ושאר שמות נאים בהם מכנים נבחרת האומה את העיס-קות האפלות המתנהלות מתחת לשולחן הקואליציה; עכשיו, כאשר המערך הצ-בוע נכנע לסחיסות המפד"ל והסכים להס-תפק בשורות לאומי על בסיס של התנד-בות אישיות, טוענים "ראשי עם קודש" שגם התנדבות היא בבחינת גזירה אכזרית. (א) אינני מקבל את הסדר ההתנדבות, כל עוד לא חל הסדר זה גם לגבי חייבי-גיוס שאינם דתיים.

(ב) הטענה שהתנדבות היא כפייה היא סתירה שאינה עומדת במבחן ההגיון? (ג) למה אני חייב להגן על הבית, שבת ישראל נקראת לבנות לעצמה, שעה ש-היא פטורה מהגנה על הבית שאותו גם אני רוצה לבנות לעצמי?

(ד) אינני מבין באיזו דרך ייהרסו יסו-דות המשפחה בישראל, אם בתי-ישראל כשרה תשרת כאחות בבית-חולים, כעובדת סוציאלית בשכונת-עוני, או כמורה ב-ישוב עולים? (אם כל דאגתם של ראשי עם קודש תנונה לבתוליהן הקדושים של הבנות היקרות, למה לא ירכיבו להן חגו-רות-צניעות עם חותמת "כשר" לפני צא-תן לשירות לאומי?)

מסימני הזמן

אני יודע שבמדינת ישראל לא קיימת הפלייה גזעית. אני בטוח שהערכים הם אחרים שוויוניות במדינה, ושאפשרויות הפחיתות לפני אורח יהודי פתוחות גם לפניהם. ובכל זאת, תושב בית-ג'אן, צעיר דרוזי בשם ג'מאל יוסף זיידאן, הגיש לפני זמן מה בקשה למישרד-הפנים בעכו לש-נות את שמו ליוסף זיידמן. משונה. נכון? האמנם מעלה ג'מאל יו-ספ זיידאן על דעתו שסיכוייו לקבל עבור דה, שיכון ולהתקדם בקאריירה שבתר ל-עצמו יהיו טובים יותר בתור יוסף זיידמן?

עמוק העצב בעיניים

כשהייתי בן 18, ראיתי אותו בפעם ה-ראשונה בקפה "קנקן". ענק יפה-תואר, לבוש מכנס-ירכיבה, סוודר שחור ומגפיים מבריקים, ישב ליד שולחן מוקף חבורה גדולה של ידידים ומעריצים. שתקישו עי-מו כוסיות קונאק, שצחקו בתיאבון לכל מוצא פיו, וצירפו שלושה קולות לקול הבס העמוק בו שר מדי פעם שיר רוסי גונה.

לפעמים ראיתי אותו בשעת לילה מאו-חרת, עובר ברחוב דיונגוף, מעיל ארוך שמוט על כתפיו הרחבות, ושתי עלמות-חן מאוהבות מתלוות אליו מכל עבר, ונושאות עיניים חולמניות אל עיניו האבודות במרחקים.

הוא היה ה"פליי-בוי" של תל-אביב באותן שנים. כולם אהבו והעריצו אותו. את אלכסנ-דר פן

אחר כך, עם חלוף השנים, נתמעטה והלכה חבורת המעריצים סביב שולחנו ב-"כסית". אשה זקנה, שזורה לו את חסד נעוריה, שיעור-שלושה קומוניסטים קשי-שים שידעו את כל שיריו בעל פה — זה הכל. יום אחד חדל להראות גם בחברת אנשים גלמודים אלה.

השבע, לגמרי במיקרה, ראיתי אותו שוכב במיטת-ברזל, במיסדרון הצייד-שון בבית-חולים איכילוב. מקומתו התמירה

(ה) אני מוחה בכל תוקף נגד ההתנשאות העדתית של כותבי המודעה. מה פירוש "גזירת ההתנדבות" תפגע ותהרוס יסודות המשפחה בישראל בכלל, ובקרב עדות-המזרח בפרט? האם בתוליהן של בנות עדות-המזרח קדושים יותר מאלה של בנות אשכנז? האם לכך כיוונו ראשי עם קודש? (ו) הייתי מוכן, אולי, להמשיך ולשמש לדתיים "גוי של שבת", המדליק עבורם את החשמל, המוציא עבורם לחם מן הארץ בשנת שמיטה, האוכל חול ואבק במעוים בשעה שבניהם היקרים לומדים פרק גמ-רה בישיבה, הנדב את גופתו לאוניבר-סיטה, כדי שרופאים יאריכו את ימיהם וירפאום מחוללים הודות ללקחים שיוסקו מנתיחת גופתו, המוכן להחליף את מצעי בנותיהן המגיעות לבית-חולים, מבלי שהן תהיינה מוכנות לבצע שרות אנושי זה עבורי — הייתי מוכן לכל זה, אילו ידעתי לפחות בשעת תפילה הם מתפללים גם על נשמתו החוטאת, אילו האמנתי שבבוא יום-הדין יגידו מילה קטנה לזכותי עבור כל השרותים שאני עושה להם ויאפשרו לי סיוע חטוף, אם לא ישיבת-קבע, בגן עדן שלהם. אך גם לשרת אותם וגם לסבול יריקות, קללות, גידופים ואבנים בראש בשבתות ובחגים — לזה אני לא מוכן. על הסעיף הבא אני אוותר מתוך הת-חשבות ברגשותיהם, וכדי למנוע "התמור-טטות יסודות הצניעות והמשפחה בעם ישראל בכלל, ובקרב עדות-המזרח בפרט".

זה לא הדבר היחיד המשונה בפרשה הזו. מישרד-הפנים מסרב לאשר את שינוי השם, כדי "לא להטעות את הציבור".

אתם מבינים? זה ממש מסוכן. זיידמן כזה עוד עלול לשכור דירה בתל-אביב, לצאת עם בנות-ישראל כשרות, לנסוע ל-חול ל-5 שנים ולהינות שובו, מזכויות תושב חוזר, ומי יודע? עם שם כזה הוא עוד עלול לקבל עבודה במישרד-הפנים או במישרד-הסעד.

ממש סכנת נפשות!

נותרה רק המחצית העליונה. פניו המא-רכים והאפורים היו שקועים בכר, ועיניו היו עצומות. עמדתו רגע ליד מיטתו וה-בטתי במה שנתר ממנו. רציתי לחזק את ידו החיוורת והדקה. רציתי להגיד לו תו-דה על שירים שכתב, שירים שלחשתי באוזני נערות בלילות קיץ, בפתח חדר המדרגות, שירים ששרתי פעמים רבות כל כך סביב מדורה בחורשות ובחולות של שפת-הים. "הדרך נראית לי כל כך ארו-כה", על גבעות שייך הבריק ו"עמוק, עמוק העצב בעיניים".

רציתי לראות שוב את ה-חיך הממורי בעיניו, שהפ-עים פעם את לבותיהן של יפהפיות תל-אביב. רציתי לגמ-גם לו כמה מילים של מבוכה, אבל אלכסנדר פן ישן בודד, גלמוד, נשכח, במיסדרון חשוק של בית-החולים.

מחר, מחרתיים, בעוד שנים אולי, נראה את שמו במסגרת שחורה בעתון. האם אי-אפשר להשתתף כבר עכשיו בצער כל בני דורו, אשר גזלו כל שיריו? האם לא תני מצא עכשיו איוו נערה נבונה, המתבשמת משיריו, שתביא לו פרח וספר-שירים של משרור צעיר? היא רק צריכה להניח אתם ליד מיטתו, ולומר פשוט "בוקר טוב, אלכסנדר פן. אנחנו זוכרים אותך".

שחיתות אינה בושה — היא שלב מתקדם בקאריירה!

(המשך מעמוד 10)

מחדש לתופת הנוראה של אושוויץ 30 שנה אחרי.

אווירת הגיהנום של סלמנדרה ממשיכה לשלוט גם בחלקו השני של הספר, העימות. המתאר את הולדתו מחדש של היגיון, שניצל מהכיבוש, בארץ ישראל, ואת האהבה החדשה שמצא. שמחת הימים, בחלק זה, מהולה בעצב מדכא, שי מקורו באי יכולתו של הקורא לשכוח את זוויות החלק הראשון של הספר. הסיום הטרגי, הנובע מהסיכסוך בין שני העמים הגרים בארץ, רק מוסיף לעצב העמוק. מי שרוצה לחוש מה היתה אושוויץ — אסור לו לוותר על סלמנדרה. מי שאינו יכול לעמוד בכך — אסור לו לגעת בספר זה.

„על מה חולם עיתונאי, כאשר מלאכת יומו הופכת לו לשיגרה, וכאשר משכורתו נגמרת בין ה-20 וה-25 לחודש? הוא חור לם על כתיבת ספר: ספר שיהיה תרופת פלא לרעיון הנשמה, ניפוח ה„אגו“ וניפוח הכיס שלו. ולא סתם ספר — אלא ספר רבי מכר.“

חלומה של בעלת שורות אלו, העתונאית תמר (מעיב ואת) **אבירר**, התגשם פעמיים. אחרי בעל זה דבר מצחיק (שלפי דיווחה של המחברת נקנה כמתנות לחור לים לפני ניתוח, ולרופאים אחרי ניתוח) הצליחה לספס לראש רבייה מכר בישר אל בפעם השנייה עם ספרה החדש **אדם מתחתן רק פעמיים**. וכדי להדוף את ענני הקינאה של מתחרות במיקצועה עתונאית, ומתחרות בשטח הנשיות, מסבירה המחברת בסוף ספרה את ערכה הריאלי של הצלחתה המיסחרית: שיק של 1000 לירות. מתוכו הוציאה 900 על מסיבת חנוכה-הספר ו-100 על זוג נעליים. רבי מכר בעבור נעליים.

עיקרון זה הוא דגם אופייני להומור האבירר, לאורך ספר שאפשר לכנותו: ההומור האינטימי של עקרת-בית העובדת מחוץ לבית. זה ההומור של „אנו נתגבר“, תרופת-הפלא להתקפות-העצבים הגבריים, לגברות שגורמים הרמזורים הגבריים, לי-

תמר אבירר
דומה לאליזבת טיילור

חוצפה של הרוכלים, לקופת-חולים ולאספי פות הורים. אין זה הומור מחוכם או מתחכם, ואין מאחוריו חלילה משמעות סמלית או דיעות פוליטיות. יש מאחוריו אשה קטנה, שהגיעה למסקנה המבדרת שי התייחסו הבריא ביותר לבנות-ימינה הוא לא להיות מתוחכמות. אשה מתוחכמת לא רק שתינשא יותר מפעמיים, או אף לא פעם אחת, כי אם תצליח לאבד את הבעל הפחות-מבוקש ביותר, ותירדף לעולם ביסיוט הנורא שהיא רוצה בסך-הכל להיות אשה פשוטה.

לכן, בחיור מסויים של צרת רבות היא יותר מנחמה שלמה, מציעה תמר אבירר לכל מי שפרצופה אינו נראה לה כאליזבת טיילור להשלים עם המציאות, שהיא פחות מתוקה מאשלייה, אבל יותר בריאה.

• במקור, פורסם **סלמנדרה** לבדו, בי 1946, ומיד לאחר שאזלה מהדורה הראשונה, אסר המחבר על הדפסת מהדורות נוספות. **העימות** הופיע שנים מספר לאחר מכן, כספר נפרד בשם **כחול מאפר**. עתה מתפרסמים שניהם בכרך אחד בשם **סלמנדרה**, בהוצאת **שיקמונה**.

מרגוע קל עם דובק רויאל

פרסום-דיר יעקבסון

דובק
רויאל
פילטר

20 סיגריות "כיד המלך"

במשך כמה דקות, ביום הרביעי שעבר, הייתי נתון במצב מוזר ביותר. אנשי גח"ל תבעו לדון במליאת הכנסת בדברים שאמר אבא אבן על מישפטיהם של פושעי-מלחמה נאציים. ברוב של 27 נגד 22 נדחתה הצעה זו. אנשי המרכז החופשי תבעו להעביר עניין זה לדיון בוועדה. הידיים הורמו. מילבד קולי שלי, היו 26 בעד 26 נגד.

לפתע, באופן בלתי-צפוי לגמרי, היה נראה כי קולי הוא שיכריע.

תוך שניות היה עלי להחליט סופית — האם לשנות את הצבעתי ולהצביע בעד ההעברה לוועדה, או להצביע שוב נגד?

כאיש האופוזיציה הקיצונית, הייתי צריך להצביע נגד הממשלה. כל שאר אנשי האופוזיציה, שנכחו בארץ, עשו כן.

הצבעת הרוב נגד אבא אבן בעניין זה, אחי רי דיון כה נרגש וקיצוני, היה פירוש הכעת אייכמן כאיש. אפילו במישור הישראלי, היה אבא אבן צריך להתפטר במיקרה זה מתפקידו. ואם אבא אבן היה מסיק את המסקנה — מי יודע מה היה קורה בממשלה, ולממשלה? אולי — מי יודע? — יכול היה הדבר להביא למשבר ממשלתי, להתפרקות הקואליציה, לנפילת הממשלה כולה.

כל זה היה תלוי, לרגע קט, בהצבעה זו. כל מינוחה אופוזיציונית קראה לי: זהו, הצבע נגד הממשלה!

אולם אף במשך אלפית של שניה לא גבר בי פיתוי זה.

הצבעתי בעד הצעת הממשלה. היא ניצחה ברוב של 27 נגד 26.

(מכיוון שאנשי גח"ל נכחו לדעת שהפסידו בקול אחד, דרשו הצבעה חוזרת. עד שזו נערכה, מיהרו לאולם כמה מחברי המערך. בהצבעה הסופית נדחתה הצעת המרכז החופשי ברוב של ארבעה קולות.)

אחרי מעשה, תמהתי בעצמי מדוע היה לי כליכך ברור שעלי להצביע כפי שהצבעתי — להתנתקם הגמורה של אנשי הקואליציה והאופוזיציה גם יחד. מכיוון שהחלטתי היתה כימעת אינסטינקטיבית, לא היה לי קל לנתח את גורמיה. הם היו שונים ומורכבים. דומני שהמוניע העיקרי שלי נבע מחתנגות דותי הנפשיות לעצם עריכת ויכוח זה בכנסת. אין דבר אישי יותר מאשר היחס הרגשי, המצפוני, שיש לכל אחד מאיתנו לגרמניה ולשאלת אשמתה ה-

טות של סיסמות נדושות. זהו כימעת הידוד הקודש.

אני מתעב עסקי-מפלגות המנפפים בזכר חללי צה"ל, והמנסים לנצלם למען מטרתם, תהיה אשר תהיה. הייתי רוצה שנוסוף לעשרת הדיבורים את הדיבר ה-11: "לא תשא שם חללי צה"ל לשווא."

ואת הדיבר ה-12: "לא תעשה הון פודיטי מן השואה. כי השואה היא אחת."

מכאן שאני אלרגי מטבעי לוויכוח מסוג זה שהתנהל בכנסת.

אני מפקפק לרגע בכנות רגשותיו של ח"כ בנימין

זאב ב"הארץ"

חית עליהם מכתית-גמול.

כשאני מאזין לנאומים פרושים נגד אבן, מפי אנשים המתפלשים בעפר תחת רגלי משה דיין, המתחנפים ללא בושה לגולדה מאיר, והחוששים מפני התגרות בפינחס ספיר — אני מתמלא לא פעם גועל. **זכן אין זה מוצא חן בעיני בשמתנפלים עד אבא אבן דווקא, וכדשון של השמצה קיצונית.** זה זוג מדי.

מה גם שרוב אנשי-המערך שנכחו באולם לא טרחו לחוש לעזרת נציגם המושמץ, אלא הקשיבו בשלוות-נפש לדבריה-גנאי הבלתי-מרוסם. אילו מתחו חבריה-הכנסת הלוי ותמיר ביקורת עניינית על דברי אבן, יתכן שהיו עשויים לשכנע אותי. אך סיגנון דיבורם הקיצוני — בנושא כזה, ונגד איש חשוף כזה, קומם אותי.

ש, כמובן, גם צד פוליטי אקטואלי לוויכוח זה. אין זה מיקרה שהתקפת-המחץ בפרשה זו באה מצד אנשי הימין, הדוגלים בסיפוח השטחים.

הם עטו על אבן, לא רק מפני שהוא החוליה החלשה ביותר בצמרת השרים הבכירים. הם ידעו גם שהוא אבן-הפינה במערך היונים בי ממשלה.

נכון, אבן משרת בנאמנות את מדיניות-הסיפוח של גולדה ודיין. הוא מעמיד לרשותה את כשרונותיו המי-לוליים, ועוזר לתרגמה למסך של ניסוחים ססגוניים, המאחזים את עיני העולם.

בכל זאת, יש הבדלים דקים גם בממשלה זו. יש בה קיצוניים יותר, וקיצוניים פחות. אמנם, לא אבא אבן, אלא פינחס ספיר, הוא מנהיג המחנה המונע כיום הידיר-דרות טוטאלית לתוך תהום הסיפוחים. אבל אבא אבן חיוני למחנה זה.

סילוקו של אבן בשעה זו יכול לשרת רק את משה דיין ושות', ולעזור להשתלטות סופית של הכוחות הי-מובילים למלחמה חדשה.

ועם כל יראת-הכבוד שאני חש כלפי זכר קרבנות השואה — חללי המלחמה הבאה חשוי כיום לי יותר מחללי המלחמה שהיתה. כי הם עדיין חיים!

אותם עוד אפשר להציל! גם שיקול זה עזר לי להחליט.

ך יתכן שכל השיקולים האלה לא היו משכנעים אותי, אילו האמנתי לרגע שאבן אמנם אמר את הדב-רים שמתקפיו ייחסו לו — במובן שהם ייחסו להם.

אבן ובפינה

לא ראיתי בעיני את ראיון-הטלוויזיה של אבן, ש-שודר כשידור חי בארצות-הברית. (חבל שהטלוויזיה הישראלית לא רחצה להשיג את הסרט, ולשדרו לכולנו.) אבל קראתי את הדברים במלואם — ותוך כדי קריאה ניסיתי להעביר בדמיוני את המילים הכתובות לשפת הדיבור המשודר.

ואין לי שמץ של ספק שגא היו בדברי אבן זיקזוק בעשיית דין בנאצים, או פגיעה בזכר הקורבנות.

בוודאי, היו בראיון שניים-שלושה פסוקים, שאפשר היה בהחלט לנסחם בצורה יותר מוצלחת — אילו נכ-תבו הדברים במאמר, או אילו נאמרו בגאום המוכן בהקפדה מרש. אבל הרי היתה זה שידור חי — שידור המשפיע בכללותו, כשלמות של הופעה ודיבור ור-תנועה והעוייה, וברור שבהקשר זה צילצלו אחרת מ-כפי שהם נראים בכתב.

להוציא את הדברים מן ההקשר המשודר, וגם מן ההקשר ההגיוני, לנפחם עד למימדים מיפצצתיים — זוהי מלאכה קלה. קלה מדי.

אולי הגויים אבן בהגנה על כל אות ופסיק של דבריו, גם לו מותר להודות שבחר, בשטף הוויכוח, בכמה ניי-סוחים שלא היו כליל השלמות הרעיונית. אבל הרי לא על זה נטוש הוויכוח.

אני שואא מעשיליניץ, מכל סוג שהוא. גם כשהם מבוצעים באויבי המושבעים, גם כשהם מבוצעים בדובר של מדיניות שאני רואה בה אסון לאומי, בחבר של ממשלה שאני מתנגד לה בכל לבי. כי ליניץ — דין ריגשי של המון נסער — הוא תמיד ההיפך ממישפט-צדק.

זכן הצבעתי כפי שהצבעתי.

הלוי — וחבריו למפלגה. אך איני סבור שהלוי צריך להשמיע רגשות אלה במיסגרת של ויכוח בכנסת, שבו הוא מופיע כדובר מפלגה אחת. נגד מנהיג של מפלגה אחרת.

כגלל סיבה זו לכדך הייתי מצביע נגדו. אך לא היתה זאת הסיבה היחידה.

שנים האחרונות, אני נהנה פחות ופחות מהתר-פנות אישיות על אבא אבן.

אני מתנגד באופן קיצוני למדיניות ממשלת גולדה-דיין, שאבא אבן הוא דובריה העיקרי, והמוכשר ביותר.

תקפתי את אבן, ואת התפקיד שהוא ממלא בביצוע מדיניות זו, פעמים ללא-ספור.

אך כשאני מדבר נגד אבא אבן, אני מתאפק במיוחד. מפני שהכאת אבא אבן הפכה לספורט לארי-מי — ספורט שאינו מעיד על גבורה יתרה.

בגלל כמה וכמה סיבות, אין אדם חשוף יותר למכות מאשר אבא אבן. הסיגנון המליצי של נאומיו, חוסר התכונות הצבריות באופיו ובהופעתו, העובדה שאין מאחוריו שום קבוצת-לחץ סיעתית יעילה — כל אלה הפכו את ההתעללות באבא אבן כימעת לפורורסיה של סאדיום לאומי.

יש פער מוזר בין מעמדו של אבן באו"ם ובכנסת. בפרלמנט הבינלאומי הוא נושא לקינאת הרבים, כך התפנוקים של אמצעי-התקשורת, הנואם המבריק שרבים מחקים אותו ורוצים להידמות לו. בפרלמנט הלאומי הוא נושא לבדיחות ללא-ספור, להתנפלות כללית, לזיל-זול ולבוז.

לפעמים נראה לי אבן כמו שקי-אימונים, אותו מכשיר אשר מתאגרפים-סירונים הודמים בו מכל הצדדים, ללא חשש שמא יוכי להני-

קולקטיבית. יש לי דיעה מסויימת, אותה פירטתי בספר שכתבתי על נושא זה. אך מעולם לא ניסיתי לשכנע אדם אחר בנכונות גישתי זו. אני מכבד אדם המחזיק בכנות בגישה אחרת, ותהיה קיצונית ביותר.

כי ייחסו של כל אחד מאיתנו לגרמניה אינו יכול להיות הגיוני בלבד. יש לו רבדים-מרבדים של רגשות.

יש הסבור כי עלינו לשנא ולתעב כל דבר גרמני, עד סוף כל הדורות. "זכור את אשר עשה לך עמלק." יש המאמין שזוהי גישה גזענית, מעין נאציזם-במהופך, וכי עלינו להתייחס אל צעירי גרמניה, שנולדו אחרי השואה, כמו אל יורשים אמללים וחסים-מפסע של ירושה גוראה. יש המשוכנעים שיש לזכור כל פרט ופרט של אותו פרק מיפולצתי ויחיד-במינו, שאנו קוראים לו, בפשטות מר-גומנטלית, "השואה". ויש המעזים לחשוב שמוטב לנו, למען בריאותנו הנפשית, לזכור ולשכוח.

נרמה לי שאין שני ישראלים שיש להם בדיוק אותה הגישה. כל ישראל, וגישתו שזו, גישה פרטית מאוד, אישית מאוד, פרי נסיונו האישי ומיכנהו הנפשי והשכלי.

שומיכך אני מתנגד אינסטינקטיבית להפיכת גור-שא זה, היחיד במינו בגדולתו הנוראה, לגשק פור-ליטי.

הייתי רוצה שיתקיים הסכם אילם בין כל המפלגות והחוגים והאישים בעמנו — שלעולם לא תיהפך השואה נושא לאחיק בין מפלגות, לוויכוח בין אישים בנוסח: "אני רגיש לשואה יותר ממך!"

כי בוויכוח זה — אם ירצו בכך המתווכי-חים, אם לאו — מוכרחה השואה להפוך לכדור של מישחק פוליטי, להישחק, להיפרט לפרוי-

בדרך לנהאנוסה?

מלחמתית קיצונית. הכותרות בעיתוני אמריקה קבעו: גולדה „דורשת“ פנטומים. אפילו עיתונים הכפופים לחלור טון להשפעה יהודית, שמו את המילה „דורשת“ במר כמות כפולות, כימעט באירוגיה.

גולדה שוללת באופן טוטאלי את תוכנית רוג'רס (גבולות ה-4 ביוני 1967, עם שינויים בלתי-מהותיים), וממילא גם את כל התוכניות להסדר כולל ו/או חלקי המבוססות על גישה זו. היא דורשת פנטומים, וצידוד אחר, בשלילה את תוכנית השלום האמריקאית, אין גולדה מציגה שום תוכנית אלטרנטיבית.

בעיני ניכסון, היא מהווה מחסום בלתי-נסבל לכל תוכניותיו הגלובליות להשגת הסדר אמריקאיי-סובייטי, אמריקאיי-ערבי, אמריקאיי-סיני, למנוע מלחמה חדשה ולהרחיק כל אפשרות של הסתבכות אמריקאית.

מה גניד גולדה כואת לניכסון כזה? קרוב לוודאי, שלא תהיה ביניהם כל אפי שרות של היריבות ממשית.

אולם גולדה צריכה להשיג תוצאות. אין ספק כי ירי עצה מציינים לה כיום את התמונה כהווייתה: שמדי גייתה תפשוט את הרגל ברגע שניכסון ייבחר מחדש, ושישראל תהיה אז מבודדת לחלוטין מבחינה מדינית וצבאית כאחת.

מובן שגולדה יכולה לזכות לקאנוסה*. היא יכולה להבין שמדיניותה אינה מציאותית, ושחיא עזולה להביא לאסון. היא יכולה לחי זור בה ורגש מדיניות חדשה שתתקבל עלי ידי ניכסון.

אבל גולדה אינה מסוגלת לכך. קרוב לוודאי שהיא תעדיף להתפטר, ולהשאיר מלאכה זו למי שיבוא במקומה. מבחינה זו, עשוי הביקור להיות שירותי הכרבור של גולדה. בעיקבותיו עשויה גולדה להתפטר יותר מוקדם מכפי שחשבו — אולי תוך חצי שנה.

האם תתחדש האש?

משבר האמיתי בין ניכסון ובין ממשלת ישראל צפוי רק בעוד שנה, אחרי הבחירות בארצות-הברית. אך אין כל ביטחון שאכן יירדה עד אז. כי בינתיים מתקצצים העננים במרחב. וגם הם יעיבו על הפגישה המתוכננת.

יש אדם אחד שאין לו זמן להמתין שנה — אפילו אם זה כדאי לו. זהו נשיא מצריים, אנואר אל-סאדאת.

אל-סאדאת הבטיח לעמו הכרעה עד סוף השנה. כשאמר זאת לראשונה, רצה להרוויח זמן. סוף השנה נראה אז רחוק מאוד.

אך בינתיים לא חלה שום תזווה, ואלי סאדאת עומד בפני ברירה קשה — להתבכש לדבריו ולכישו את עצמו, או לנקוט פעולה שתתגמל בו.

הרוסים רוצים למנוע הסלמה, כי גם הם מחכים לבי קורו של ניכסון. הדרוש להם כמו לניכסון עצמו. לכן יש להניח שהרוסים יפעילו את מלוא השפעתם במצריים כדי לדחות כל הכרעה עד לאביב הבא. אחרי הביקור.

אולם אל-סאדאת יושב על גחלים. הוא יודע שיפסיד בכל מערכה צבאית. אולם הוא יודע גם זאת: אם תתלקח מערכה גדולה, לא תהיה לשתי המעצמות הגדולות שום ברירה אלא להתערב מייד ובאופן מוחץ, כדי למנוע הסלמה בין לבין עצמן.

במקרה זה, יכול אל-סאדאת לצפות לפעור זה מדיניות מאסיבית של ברית-המועצות ואדי צות-הברית, עד כדי תכתוב של הסדר כפוי.

האם ילך אל-סאדאת בדרך זו? יתכן שאינו רוצה, אך יתכן גם שלא תהיה לו ברירה.

לא פעם פרצה במרחב מלחמה שאיש לא רצה בה. מכיוון שניכסון לא ירצה בכך, הוא מוכרח למצוא שיטה כלשהי שתאפשר לאל-סאדאת לטעון שחלה תזווה, ושעל כן יש הצדקה בדחיית המערכה. דרושה תזווה מדינית בולטת ומחירה — עוד לפני סוף השנה.

גם זה יעמוד לנגד עיני ניכסון כשהוא ייפגש עם גולדה — וגולדה יודעת זאת היטב. יתכן שניכסון יציע לה עסק: להפסיד את הפנטומים, תמורת תזווה ישראלית משמעותית בחזית ההסדר החלקי או הכולל. תזווה, שהיא בניגוד חותך למדיניותה של גולדה.

כך או אחרת — מעולם לא הזכה אשה לפגישה עם גבר כאשר מלכה פחות חשק, פחות אהבה ופחות אשליות מכפי שיש ברגע זה בליבה של גולדה מאיר, בצאתה לראשונה עם ריצ'ארד ניכסון.

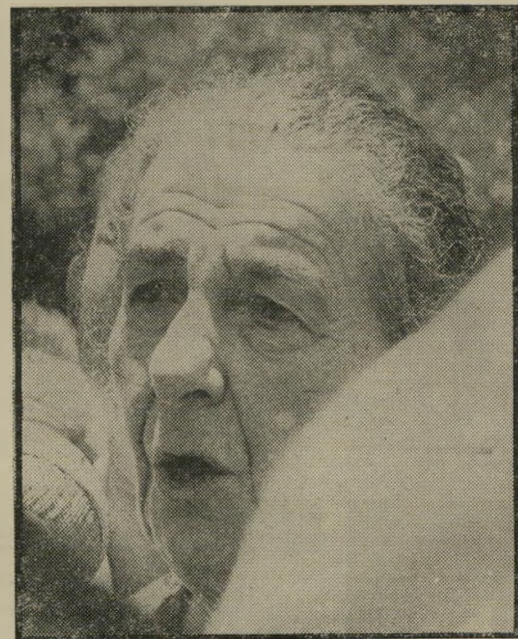
● הוא חיזק את הגשר עם ברית-המועצות. עומד לבקר גם בה באביב 1972.

● הוא נקט באמצעים שיבטיחו שעד הבחירות, לא תהיה עוד נוכחות צבאית אמריקאית בוויאטנאם.

● איסטרטגיה נועזת זו, שהיתה בליכולה מחושבת בעיתוי מדויק לקראת הבחירות, השמיטה את הקרקע תחת רגליו של כל מועי מר דמוקרטי אפשרי.

ניכסון שיתייצב לבחירות יהיה המנהיג שחזר זה עתה מביקור היסטורי בפקין. ראשון בתולדות אמריקה, ומבין קור חשוב במוסקבה. ראשון בתולדות אמריקה מזה דור. הוא הוכיח תושיה וכוח-החלטה בעניינים כלכליים.

בעיית ויאטנאם לא תהיה עוד נושא מלחמת-כחי רות נגד ניכסון, אלא להיפך. הוא יופיע כאיש שחילל מלחמה זו, שבה פתחו נשיאי הדמוקרטים דווקא. ואילו

גולדה: שירת הברבור

הנושא שיכריע, אולי, בבחירות — נושא המלחמה בפשע, הקרוי באמריקה „חוק וסדר“ — הוא לטובת ניכסון הימני. הדמוקרטים הליברליים לא יוכלו להתחרות בעניין זה עם ניכסון הנוקשה, ועם סגנו, ספירו וגננו, הנוקש שההמקצועי.

בקיצור: ברגע זה נראה כאילו בחירתו מחדש של ניכסון היא כימעט ודאית, אם לא יקרו מאורעות בלתי-צפויים לגמרי עד אז.

זה יזעזע את גולדה

בשלב האיסטרטגיה של גולדה מאיר, זהו מצב ביש. יש לה כל הסיבה להיות מוועזת.

גם בפעם שעברה לא נבחר ניכסון בקולות היהודים. כל אלה הלכו ליריבו, האמפרי. בדרך כלל הולך הקול היהודי האמריקאי לדמוקרטים, מזה דורידורות.

הפעם לא יהיה ניכסון תלוי כלל בקולות היהודיים, והחזק הפוליטי יהיה עניו איבך את עיקר עוקצו.

אחרי בחירתו, יהיה ניכסון יריב מפתח. מכיוון שהחור קה האמריקאית המתקנת אינה מאפשרת לנשיא תקופת כהונה שלישית, יהיה פטור בכלל מכל דאגה לבחירה מחדש. הוא יוכל לצפצף על הקולות היהודיים לצמיתות.

במשך ארבע שנים יישב בבית הלבן האיש שהמציא את תוכנית רוג'רס המקורית, איש שלא יהיה עוד רגיש לשום לחץ יהודי, איש שירצה להיכנס להיסטוריה בתור האדם שהביא את השלום לעולם, הרף כל יריבו ומשמציני.

ואותו איש יידע כי בשלב מסוים עשתה ממשלת ישראל את הכל כדי שלא ייבחר מחדש.

עם האיש הזה תצטרך גולדה להיפגש. האם זה פלא שאין היא מצפה לפגישה זו בשימחה רוננת? השבוע, עם קביעת הפגישה, השמיעה גולדה הצהרה

מעולם לא נולדה נסיעה של ראש ממשלת ישראל בצורה כה מזורזת כמו נסיעתה של גולדה מאיר לארצות-הברית בעוד שבועיים.

היתה זאת, כימעט, קומדיה של טעויות.

בשיחה עם אורחים חשובים מארצות-הברית, נשאלה גולדה מדוע אינה מדברת עם הנשיא ניכסון על אספקת הפנטומים ותוכנית רוג'רס פנים-אל-פנים. בדרך של התחמקות אדיבה, השיבה גולדה שלא הוזמנה.

האורחים הבינו זאת כרמז. הם הפעילו את ההשפעה היהודית כווישינגטון, וכתוצאה מכך באה התשובה: אם גולדה תבקר בארה"ב בביקור פרטי, ישמח הנשיא לדבר עימה.

אחרי תשובה כזאת, אי-אפשר היה לסרב — מבלי ליצור תקרית עדינה.

כך נולדה הפגישה בין שני האישים — כשאיש מהם לא רצה בה, כעצם.

איך לקבור את רוג'רס

האיש שגולדה עומדת להיפגש עימו הוא „ניכסון חדש“ — אישיות שונה מזו שעמדה בפגשה קודם.

עד לפני זמן קצר, פעלה המדיניות הישראלית על סמך ההנחה שיש להפיל את ניכסון — ושניתן להשיג זאת בבחירות שיתקיימו בנובמבר 1972.

ניכסון נראה חלש. כמה וכמה מועמדים דמוקרטיים התקרבו בפופולריותם לנשיא, והיה מקום להנחה שבעד רת הקולות היהודיים המאורגנים, ואחרי מסע-תעמולה ישראלי מרוכז, יפול ניכסון.

כל פעולות מנגנון-התעמולה הישראלי הותאמו למטרה זו.

עוד השבוע אפשר היה לראות על מסכי הטלוויזיה של ישראל סרט-תעמולה לטובת הסנאטור הנרי ג'אקסון, שהודיע על מועמדותו מטעם הדמוקרטים.

אולם ג'אקסון הוא מועמד אפסי. אילו היה צריך להיבחר בתל-אביב, ייתכן שהיו לו סיכויים. אולם הבורר בבוסטון ובפילדלפיה מכיר אותו פחות מאשר הקורא והצופה ברמתגן.

גם שאר המועמדים הדמוקרטיים האפשריים — מאס קי, האמפרי, קנדי — כבר ביקרו בישראל, תמכו בהתי להבות בעמדה הישראלית הרשמית, הבטיחו ככל העולה על דעתם. כל אחד מהם נראה לגולדה נשיא טוב יותר (לישראל) מניכסון.

כך, עוד לפני חודש, היתה האיסטרטגיה של גולדה ברורה: להכריז מלחמה על ניכסון, להתערב במלחמת-הבחירות האמריקאית, לגייס את היהודים לטובת המועמד הדמוקרטי שיתמנה, לדאוג לכך שניכסון לא יחזור לבית הלבן.

בצורה זו קיוותה גולדה לקבור את האמבארגו האמריקאי ואת תוכנית רוג'רס יחד עם רוג'רס עצמו. ולחזי זור לימיה-הזהרה של ירי-ההדבש עם ג'ונסון הדמוקרטי.

חשבון בלי בעל הבית הלבן

לא שהיה זה חשבון בלי-בעל-הבית — בעל הבית הלבן.

גולדה טעתה בחישוב כוחו של ניכסון. אפשר לסמוך לה, כי כמה טעו רבים ומדי כים, וביניהם מיטב הפרשנים הפוליטיים.

ניכסון נחשב למדינאי ממדרגה שנייה. לכל היותר נחשב לפוליטיקאי ממוצע.

עתה נתברר כי לפעמים חשוב יותר להיות פוליטיקאי ממוצע מאשר מדינאי דגול.

המדינאי ניכסון לא הצליח במשך שלוש שנים לפי תור שום בעייה חשובה. הוא עורר עליו את שינאת הנוער האמריקאי, ואת זילזול העולם כולו.

אולם הפוליטיקאי ניכסון הוא איש-מעשה. הוא ידע מהו יעדו האחר: להיבחר מחדש כי נובמבר 1972.

איך? הפוליטיקאי עשה חשבון פשוט: עליו לבצע בראשית 1972 כמה מיבצירות, שישנו את סיכוייו. וכך עשה ניכסון, המדינאי-ממדרגה-שנייה, שורה של מעשים שלא נעשו עדידי מדינאים גדולים ממנו, כמו ג'ון קנדי.

בזה אחר זה, ביצע כמה מיבצעים מזהירים: הוא מתח קו תחת השגיאות של דור שלם, פתח את הולדת לסין, הכניס את סין לאו"ם (תוך העמדת פנים כאילו אמריקה רצתה להשאיר בה את טייוואן, והפסידה באופן אלגנטי, כך שחסידי טייוואן בארצות הברית באו גם הם על סיפוקם.) מיבצע זה גיע לשיאו עם נסיעתו לפקין, באביב הבא.

* מצודה באיטליה הצפונית, שבה חזר בתשובה הקיסר הגרמני היינריך ה-4 בשנת 1077, בהשפילו את עצמו בפני האפיפיור גריגור ה-7, שעימו הסתכסך קודם לכן. הקיסר הלך ויחף בשלג.

האקלים של ארץ־ישראל קבוע וסדיר. גם השיגרה הביורוקרטית של מדינת ישראל אל קבועה וסדירה. בכל חודש נובמבר, מתחילים גשמי־זעף לרדת. זה קבוע. ובכל פעם באים גשמים אלה להפתעה גמורה לפקידים. גם זה קבוע. כך קרה גם השבוע. הגשמים הגדולים התחילו, וכל מנגנוני המדינה והעיריות הופתעו לחלוטין. הביוב היה סתום. הרחובות בשכונות העוני הפכו לאפיקי נחלים. הטלפונים התקלקלו. הרמזורים חדלו מלפעול. בכל מיקרה הופיעו השוטרים כעבור שעה ומעלה. ביינתיים נוצרו פקקי־תנועה. רק דבר אחד היה חדש, השנה. כי בינתיים יצר משרד־התחבורה את „סיירת הבטיחות” — יחידת־ראווה משופעת בציד ובתקציב (שאיש לא אישר אותו). אולם כאשר נוצרו הפקקים הגדולים, נעלמה הסיירת כאילו טבעה בשלולית. צבא־הפאר של גד יעקובי, כוכב הרדיו והטלוויזיה לענייני תחבורה, בלט בהעדרו. וגם זה לא היה, איכשהו, מפתיע.

צה"ל

רמטכ"ל שכולם

יקראו לו דדו

אין מינוי חשוב יותר בישראל, אחרי ראש־הממשלה, מאשר מינוי הרמטכ"ל. כי הרמטכ"ל אינו רק המתכנן הראשי של צה"ל, היועץ הצבאי של הממשלה. הוא הרבה יותר מזה: הוא דמות חינוך

רמטכ"ל ימיועך דדו
אחרי יוגוסלבי, יוגוסלבי

כית, המשפיעה בכל מעשיה ותנועותיה על רבבות צעירים. הקובעת את התדמית ה־מוסרית של הצבא, ובמידה רבה של המדינה כולה. החייל הדמוקרטי. מכל הבחינות האלה, חיים בר־לב היה כימעת רמטכ"ל אידיאלי — חייל דמוקרטי הנשמע למרות האנורחית, אי־מוסר שלא נרתע מחשיפת פגמים חמורים, דמות חינוכית ממדרגה ראשונה. ויחד עם זאת — חייל קרבי וקצין מטה, בעל תפיסה איסטרטגית. בארבע שנות כהונתו, זכה בר־לב להע־רצה, אולי יותר מכל רמטכ"ל קודם בצה"ל. לא קל לבוא במקומו של איש כזה. יהיה זה מיבחן קשה ליוורש. טוהר הנשק. אולם לדוד (דדו) אלעזר יהיו כמה יתרונות. שיקלו עליו את המלאכה. הוא הוכן לתפקיד זה במשך זמן רב עליידי ידידו בר־לב, לידי־גוסלביה כמוהו. הוא השתפשף בכל התפקידים האפשריים. מאז ימי הפלמ"ח, הקרבות המרים של הראל על ירושלים, מלחמת־סיני, וכיבוש הגולן (המשך בעמוד 23)

השולח

הסיפור ה„דמיוני” של

שפורסם בשם „פרשת אלכסים” -

אחרי שהוסרה ההסוואה ה„דמיונית”

הפרשה

יוניום לשם השלמת התמונה. הי פרטים הנכונים לקוחים מן המקור רות המיצריים, הפירסומים בעת המישפט ומקורות אחרים. כמה מן הפרטים שלא פורסמו עדיון שונה, כדי למנוע גילוי שיטות מודיעין.

מתוך הסיפור המקורי הושמטו כמה קטעים בדת־חשובים. הציוי רים בעמודים אלה ליוו את הסיפור המקורי.

עתה, עם התרת פירטי הפרשה לפירסום, החזיט „העולם הזה” לפרסם מחדש את הסיפור כולו — אך הפעם עם השמות והמקומות הנכונים. השמות האמיתיים מודי פכים באותיות שמנות, וזיהם, כי אותיות דקות ובסוגריים, השמות שהופיעו בסיפור המקורי. סיפור זה כתוב בשפה של ריי מאן היסטורי: תוך שימוש בפרטים הנכונים, והוספת פרטים דימי

ערב פסח, לפני שבע שנים וחצי, פירסם „העולם הזה” את „פרשת אלכסים”, סיפור דימוני־כביכול על רשת־רגול יוונית שבוצעה מעשי־חבלה בתורכיה. בצורה זו מסר ראשונה לציבור את פרטי־הפריטים של העסק־הביש, שהסעיר כי אותם הימים את המדינה (ראה איגרת העורך לקורא בעמוד 2). אך ברור שרוב הקוראים לא יכלו לדעת עד כמה הפרטים הם נכונים.

כפני עש, נימוסין של מארכת, מתכון להכנת אורו עם עלי־דפנה. „האמיני יום יבוא...” דלת האולפן נפתחה הרש. לונה שמה פתק על השולחן: „הבוס רוצה לדבר איתך. מיד!” אריאלה הרימה את גבות־עיניה המצויירות בתמיהה. בשפת־סימנים שאלה לסיבת הקריאה, נענתה במשיכת־כתף של אי־ידיעה. הצביעה על התקליט ונענתה שלונה תחליף אותה. עוד יש עשר דקות של תקליטים. כולם פטריויטיים. „האמיני יום יבוא...” אה, גברת אריאלה, כנסי, כנסי, אמר הבוס, כי

„האמיני יום יבוא / טוב יהיה מבטיח לך / לחבק אותך אבוא...” אריאלה בן־גור (אריאנה אבגוראס) שמה את התקליט, הקי שיבה לצליליו הראשונים. תקליט מטופש. חשבה. פטריויטים זול. מנגינה נדושה, שכבר נשמעה מאה פעמים. אבל כרגע יש דרי־שה לשיירים לאומיים. הם מעניקים לחנונים הקטנים בתל־אביב (אתונה) תחושה של שותפות בגורל החיילים בננו. השדרנית השחרחרת עיוותה את פיה, כאילו בלעה גלולה מרה, ונטלה לידיה את המעטפה החומה, עליה היה רשום בכתב־ידה העקלקל: „פינת עקרת־הבית — 16 בחודש”. היא עיל־עלה בדפים באי־רצון. השטויות הרגילות. עצות לשמירת הבגדים

אלכסיס”. מרסל היתה באמת חברה במועדון המוזכר בסיפור, התיידדה שם עם אנשי הצמרת המיצרית, התפרסמה כספור־טאית מעולה. „מרסל” היה שמה המחתרתי. העיתונים המיצריים הקדישו לה עמודים רבים בימי המשפט, לא הסתירו את הערצתם.

מרסל ניניו - בדמיון ובמצ'אות ויקטוריה („מרסל”) ניניו, כפי שהופיעה בשער עיתון מצרי בעת המישפט (משמאל), ובציור של העולם הזה שליווה את „פרשת

המנהל הפסיק את דבריה בתנועת-יד. "ידעתי ש-
תעשי לנו טובה קטנה זו. תודה, תודה."
אריאלה יצאה, רותחת מכעס. במסדרון קראה את
המתכון: "קחי שלוש ביצים..."
היא משכה שוב בכתפיה. בעצם, מה זה חשוב?
פודינג או אורז, הכל אותן השטויות.
הגבר הזר הזה, עם הצלקת, מה היה שמו? דויד.
מדוע חלף בלבה הרושם שהמנהל אינו מכיר אותו כלל?

האמיני יום יבוא, טוב יהיה מבטיח לך...
גל חם הציף את לבו של יצחק. זהו קולה של
זוהי דמות דמיונית, לצורך המחשבת הרקע.

את זה היום. הרי לא בדקתי את זה! אפילו לא קראתי.
אולי מחר, מה החפזון?
"אה, ילדתי," אמר הבוס. "את מבינה, חגת הבטחתי
לידידי הצעיר, מר — מר —"
"דויד" (דימיטריוס). הגבר הזר דיבר בפעם הרא-
שונה. קול מתכתי. אריאלה הביטה בו שוב. היה בו
משהו מיוחד, בבעל הצלקת. משהו מושך ודוחה כאחד.
כן בוודאי, דויד, התייחס. צחק המנהל, וצחקו
נשמע כמווייף. "את מבינה, מר דויד הוא ידידי מנוער.
היינו בבית-ספר יחד. והיום יש לאשתו יום-הולדת.
והבטחתי לו שנפתיע אותה ונשדר את המתכון החביב
עליה. נכון?"
"נכון," אמר הגבר הזר. הוא ניראה הרבה יותר צעיר
מן המנהל. משונה.
"ובכן, את תשדרי את זה, תודה." "אבל..."

(המשך מעמוד 15)

קולו השמנוני הרגיל. "אני יודע שאת עסוקה. כמובן,
כמובן. רק עניין קטן. מתי את משדרת את המתכון ה-
יומי?"
"בעוד שש-עשרה דקות," השיבה אריאלה, והביטה
בגבר הצעיר שישב מול הבוס. "אורז עם עלי-דפנה."
"כן, כן, כמובן," הבוס הסתובב בכסאו, באי-נוחות
כלשהי. "הממ, יש לי בקשה קטנה אליך. דבר שטותי,
הזיהה. הנה, אולי תואילי לשדר את זה היום..."
הוא דחף לידיה גליון לבן. אריאלה העיפה מבט
בכותרת: "פודינג אנגלי". היא לא הצליחה להסתיר את
אירצונה. "אבל אדוני המנהל, הפליטה. אינני יכולה לשדר

אין להגיע לסאן טולפז עם שמן פז בחנוע?

אתה נכנס לאחת מתחנות "פז" או "עוז".
קונה שמן או בנויץ ומקבל גלוייה.
לאחר שתמלא את הפרסים הסבוקשים בגלוייה, נא החזירה
לאחת התיבות המיוחדות המוצגות בתחנות "פז" ו"עוז" בכל הארץ.
כך תקנה לעצמך את הזכות להשתתף
בהגרלת הפרסים הגדולה בה אתה עשוי לזכות בהפלגה חינום לאירופה
עם מכוניתך ב"יילי" או "דן".

מי משתתף בתחרות בחודש נובמבר?
בחדש נובמבר רשאי להשתתף כל מי עשם מכוניתו מתחיל באחת האותיות
B.T.U.V.W.
(לדוגמא: V-VOLVO; T-TAUNUS; ו-כדומה)

לאירופה חינום עם מכוניתך ב"יילי" או "דן"

ישראל האמיתית (יוו). יצחק לחש לעצמו את ה

שם המקורש.
אצבעותיו תופפו על הדוכן לקצב השיר, מבלי ש-
הרגיש בכך. לחבק אותן אבוא. לרגע תיאר לעצמו
חייל ישראלי מנשק את אהובתו. ברחוב צועד הגדוד.
הם יוצאים לגב, להרוג את הערבים.
גם אני חייל, אמר יצחק לעצמו, ומתח את גופו
הצנום, הכפוף-קמעה. השכרון, בו היה שרוי מאז ראשית
המעשים, לפני שבועיים, התגבר בו לשמע המנגינה. כל
אחד יכול להיות חייל בחזית, בין חברים, עם רובה
ביד. אבל להיות לבד, בלב ארץ האוייב...
יצחק התכופף מאחורי הדוכן, הנמך את קול המכ-
שיר. אסור להסתכן. כך אמרו לו בפירוש, באותו בית
כחול קטן ליד **התלפיות** (אתונה). אותה צעירה תמירה,
שקראה לעצמה **רחל** * (פולניה). אסור להסתכן. אסור
להשויות. לא לעשות רושם. להתמוגג עם הרקע. להיות
אפור, אפור. אבל היא ידעה שהוא, יצחק, אינו אפור.
הוא גיבור.

יצחק העיף מבט של בוז **במצרי** (בתורכי) שמו.
שהתעב לרגע ליד פתח החנות, היסט והמשיך בדרכו.
הוא בטח חשב שיצחק מנצור אינו אלא חנווני קטן
ועלוב בבואר של קאהיר. כך חושבים כולם. ורק הוא,
יצחק עצמו, יודע שהוא איש חשוב. רק הוא, וגם רחל
התמירה, והאיש הבלונדי המסתורי בבית-המלון.
אבל יבוא יום, וכולם ידעו. אז יסע ישראל, לא
כחנווני עלוב, אלא כגיבור-חיל. יכתבו עליו בעתונים.
יפרסמו את תמונתו. **שרי-הפיתוח החדש** (במקור:
המלך הצעיר, החדש) ילחץ את ידו...
יצחק עצם את עיניו וראה בבירור את המעמד. השר
יעמוד וישיט לקראתו את שתי זרועותיו.

האמיתי יום יבוא, טוב יהיה...
ניצב **מחמוד פער** (פאול קוצ'וץ), מפקד משטרת
קאהיר, לא הקשיב למנגינה. הוא אהב להאזין לקול
ישראל, כדי לרענן את ידיעותיו ב**עברית**. תמיד
כדאי לדעת את שפת האוייב. אבל באותו רגע לא
חשב על ישראלים. היו לו צרות קרובות יותר.
מה הדו"ח האחרון? שאל את **קמאל**, והוסיף
להתהלך אנה ואנה.

קמאל, ראש המדור לתפקידים מיוחדים, שלף את
הסיכום האחרון מתיקו. בעצם לא היה צורך בכך, כי
קמאל ידע את העובדות על-פה.
ב-24 השעות האחרונות לא היו תקריות נוספות
ב**קאהיר**, אמר בקולו החריגני, המטריף את הדעת.
גם לא ב**אלכסנדריה**. כל המודיעים קיבלו הוראה
תקיפה לדווח על כל דבר שיכול להיות קשור בתקריות.
התוצאות עד כה — אפס. הסוכנים שלנו בכל אירגוני
הסתור נקראו לשיחות. התוצאות עד כה — אפס. האמנה
הטלפונית וביקורת המכתבים הוגברו. התוצאות עד כה
— אפס.

אפס, אפס, אפס! רטן מחמוד. איך זה יכול להיות.
בן-אדם? יש לנו המישטרה היעילה ביותר ב**מצרים**.
התוצאות הן אפס. ולעצמו הוסיף: אולי איני מתאים
לתפקיד? לא רציתי להיות מפקד מישטרה. לא רציתי
להיות שוטר בכלל. מה היה לי רע בצבא? הייתי קצין
טוב. השתתפתי במהפכה. מדוע שלח אותי ה**ראים** ל-
תפקיד המחורבן הזה?

דקות ארוכות פסע הלך ושבו, שקוע במחשבות.
הקצין הצעיר לא הפריע לו.
לדעתו, אדוני הניצב, יש לגשת לעניין גישה פור-
ליטית, אמר לבסוף, בפשעים מסוג זה, המניע הוא
המפתח.

אבל הרי זה העניין, בן-אדם? מחמוד חזר ל-
כורסתו, מתחת לתמונת הבוס, ישב ונאנח. אין מניע.
שתי פצצות-תבערה בבתי-קולנוע בקאהיר, פצצה ב-
דואר ב**אלכסנדריה**, פצצה בשירות-ההסברה של האמרי-
קאים בקאהיר ובספריית השגרירות האמריקאית.

אולי קומוניסטים?
מחמוד הסתכל בפיקודו בזילוזל. לדור הצעיר אין
השכלה. כדאי שתקרא כמה ספרים טובים על הקו-
מוניזם. לנין, טרוצקי. זה מעניין.

קמאל נפגע. הפצצות כונו נגד אמריקאים. הקו-
מוניסטים שונאים את האמריקאים. לדעתו זה פשוט.
פשוט! בעיניו זה פשוט. מחמוד לא יכול להתאפק
מלהראות את עליזותו. דע לך, ידידי הצעיר, כי ה-
קומוניסטים מתנגדים לטירור. תמיד התנגדו. זה בניגוד
לתורה שלהם. והם לוקחים את התורה שלהם ברצינות.
הם מחנכים את אנשיהם לשביתות, להפגנות, למחומות.
אבל לא להנחת פצצות. ואיך אתה מסביר את הפצצות
בבתי-קולנוע? אולי מתנגדים הקומוניסטים שלך ל-
סרטים אמריקאיים?

אדוני הניצב צודק, הודה קמאל. הזקן אינו מבין
בענייני מישטרה, אבל הוא לא טיפש. אם כן, זוהי
המחלת הדתית. הקנאים המטורפים האלה רוצים להש-
חיר את פני המישטר החדש בעיני התמוגגים, לעורר
הרגשה של אנדרלמוסיה ואי-בטחון כללי.

אולי, היסט מחמוד, אבל לא סביר. מדוע הפצ-
צות במוסדות האמריקאיים? **האחים המוסלמים**
(האחים הדתיים) עדיין מקוונים לקבל עזרה מן האמרי-
קאים. למה להם להרגיז אותם?

זה נכון. אבל אל תשכח, אדוני הניצב, כי תפסנו
את כל המנהיגים שלהם. הרי הם עומדים עכשיו למש-
פט. ההנהגה היא בידו אנשים קטנים, ללא שיקול-דעת.

* רחל! הוזכרה במישפט בקאהיר, כקצינה ישרא-
לית שחעברה את חברי הרשת קורסיס בישראל.

הממ, זה אפשרי, הקצין הקשיש שקע בהירורוים.
קומוניסטים, אחים המוסלמים. לא. משהו אינו כשורה.
משהו חסר. החוליות אינן מצטרפות לשרשרת הגיונית.
קומוניסטים אינם עוסקים בטירור. האחים המוסלמים
שבורים. אין להם כל עניין להרגיז את השלטונות ב-
דיוק ברגע שמנהיגיהם עומדים למישפט, ערב גור-הדין.
היה כדאי להם להפסיק כל פעילות, להתארגן מחדש.
אבל קמאל צדק. המניע הוא המפתח.

דווקא מניע אין.
ועכשיו אקרא את מתכון היום, בקע קול עברי נשי
ממקלט הרדיו. היום נכון פודינג אנגלי. קחי שלוש ביי-
צים...

מחמוד סגר את הרדיו. פודינג אנגלי! הישראלים
האלה! אפשר היה לחשוב כי יש להם צרות אחרות —
המתיחות בגבול, האיום של חיל-האוויר המצרי.
הוא נאנח בכבדות. הבה ונעבור עוד פעם על רשי-
מת התקריות. אחת-אחת.

האמיתי יום יבוא...
מר פראנק (מיטטר טטון) היה שרוע על הספה,
כמו תמיד. בעיניו הכחולות, הבהירות, עקב אחרי כל
תנועה של החדרנית.

פסמה הרגישה במבטו. בעצם, אסור היה לה להיות
בחדר בכלל. לפי הוראות-הקבע של מלון **סמירמיו**,
אסור היה לחדרניות לנקות את החדרים אלא בהעדר
האורחים. אבל מר פראנק אינו נעדר כמעט לעולם.
שוכב על הספה, מבוקר עד ערב, ויוצא רק בלילה.

אם הוא סוחר, כמו שכתוב בספר הגדול שעל דוכן-
הקבלה, למטה, אז הוא סוחר עצלן מאוד, חשבה פסמה.
או עשיר מאוד. אדם עשיר לא צריך לעבוד. אדם עשיר
יכול לשכב כל היום על ספה, לשמוע רדיו ולחכות
שיבאו לו את האוכל לחדר. וגם אשתו של אדם עשיר.
האם מר פראנק נשוי? לאיזו **גרימניה** (אנגליה) אחת,
כמו אלה שבאות לקאהיר בקיץ, עם פנים של סוסים
ובגדים שהיא, פסמה, היתה מתביישת בהם?
היא העיפה מבט בגבר הבלונדי, ולכדה את מבטו

יקרה בקאהיר, או רוקד איתה באחד מבתי-הקפה ה-
מהודרים בטיילת על הנילוס, וכל החדרניות האחרות היו
מתפעלות.
היא החלה מאבקת את שולחן-הלילה, ליד הספה.
ספרים אנגליים, עתונים אנגליים. כאילו במיקרה נגעה
ידה בידו. "סליחה", הפליטה והסמיקה. היתה לו יד
קרינה, נעימה.

יש לה יד יפה, בשביל חדרנית — חשב **רוברט**.
אני מקווה שלא ראתה את הפתק העברי מתחת לעיתון-
נים האנגליים. צריכים להיות, בבית-מלון כזה, גם ה-
חדרניות יכולות להיות סוכנות של שירות-הביטחון.
אבל לא זאת, החליט מייד. זאת ילדה נחמדה. ויש
לה גוף משגע.

מה שמך? שאל, באנגלית.
פסמה, חוודג'ה פראנק. היא השפילה את עיניה.
אבל את לא צנועה כל כך, חשב רוברט. אני מכיר
אותך. יש לי מספיק נסיון בזה. המבט הזה, מתחת ל-
עפעפים עצומים-למחצה, מוכר לי.

פתאום נזכר בעיניה של אשתו. לפעמים יש לה אותו
המבט. כשהיא רוצה לעשות רושם על מי שאינו מכיר
אותה. רושם של נערה ביישנית.
ביישנית! הוא צחק לעצמו, ופסמה שלחה לעברו
מבט גוסף מאותו סוג. אשתו.

הוא ניכר בפגישתה האחרונה במסעדה בפאריס. היא
היתה נחמדה אליו. כמו בשבועות הראשונים של נשור
איהם. כאילו היה איכפת לה שהוא יוצא בשליחות מסור-
כנת. היא ו**אריה** ** התחרו ביניהם בדבריינועם.
בשביל מה הביא אותה אייה לפאריס? הרי ידע
שהם נפרדו. גם **ג'יבלי** (ג'ורג') ידע זאת היטב. ובכל
זאת, דווקא גיבלי שלח אותה. בשביל מה?
השאלה הסרידה את רוברט. מגיל ילדות התרגל
לחפש את הכוונה הנסתרת במעשי הוולת. אין מעשים
ללא כוונות. ובודאי לא אצל גיבלי. גיבלי הוא סיפוס
מחשבו. בשביל מה הוא שלח את אשתו לפאריס?

יצחק הסתכל, תוך שניות התלקחה האש באולם הדואר

החדרנית שוב נגעה במיקרה בידו. הפעם תפס את
זרועה.

אבל חוודג'ה פראנק? היא מחתה, אבל לא משכה
את זרועה מייד.

הוא שם יד סביב מותנה.

הנה זה בא, חשבה היא. בדיוק כמו שתיארתי לי.
זה גורא רומנטי. ביוק כמו בסרט האחרון, סערת ה-
תשוקות. חבל שהמוסיקה ברדיו נפסקה בדיוק עכשיו.
האם אתן לו לנשק אותי, או שזה עוד מוקדם מדי?
הוא יכול לחשוב שהני מופקרת. שנותנת לכל אחד.
רוברט שמך אותה אל הספה, אחז בשערותיה השופ-
עות. קירב את שפתיו אל פיה. היא התנגדה קצת. אבל
לא יותר מדי.

הרדיו פיספס. נמאס לו לשמור את פינת עקרת-

* רוברט הוא שמו שהוזכר במישפט קאהיר. שמו
האמיתי של, האדס השלישי עדיין לא ניתן לפירסום.
** שמו האמיתי של, קצין המילואים, כפי שנקרא
בפרשה, עדיין לא ניתן לפירסום.

(המשך ממעמוד 17)

הבית. יום אחרי יום, אותן השטיות, נימוסי שולחן. אך לקבל פני אורח מכובד. לשמוע שטיות אלה בכל יום — זה החלק הנורא ביותר של התפקיד. היא החזירה את נשיחתו. ידו ליטפה את צווארה. ירדה לחזה. מארולה, חשב, זונה שכמותך. ועכשיו אקרא את מחנכו היום! אמר הקול הנשי ברדיו. "היום נכון פודינג אנגלי קחי..." רוברט קפא. פודינג אנגלי. פודינג אנגלי! שלוש ביצים. ידיו נשמוטו מגוף הצעירה, כאילו היתה חפץ זה. מה קרה לו? חשבה פסמה בקדחתנות, ופקחה את עיניה. האם הוא חולה? הוא ניראה כאילו שכח איפה הוא נמצא.

היא העמידה פני נעלבת ויצאה את החדר, מבלי להסתכל אחורה. שידע לו שהיא לא כמו אחרות. אצלה זה לא קל. ובכלל, שלא יכניס לראש שלו כל מיני מחשבות.

לטלסן?

לא, מסוכן מדי. לטלפונים של בתי-מלון יש תמיד האזנה. רוברט עמד לפני הראי, התלבש בקפידה. הוא בחר את הופעתו במבט בקרני. האין העניבה אמריקאית מדי בשביל מר פראנק, הסוחר הלאומי השמרני? לאו דווקא. הוא ניראה באמת כמו גרמני — בלונדי, תכול-עיניים, זקוף. גם בלי הבגדים, היה ניראה כפסן-אירופי טיפוסי.

נו, לפחות את זה ירש מאבא. אבא היה עסקן סור ציאליסטי אוסטרי. הנאצים עינו אותו במחנות-הריכוז שלהם, ולא הצליחו לשבור אותו. אידיאליסט אמיתי.

מה היה אומר על בנו? אבא היתה יהודיה. כאשר אסרו את אבא היא עלתה, עם רוברט לישראל. אבל הוא גדל, למעשה, לבדו. בכל מיני מוסדות. הוא לא אידי-אליסט, כמו אבא. אבא האמין כי כל האנושות היא משפחה גדולה אחת. רוברט ידע כי כל אדם חייב לדאוג לעצמו.

משפחה גדולה אחת. לא, התברר לא הטיבה עימו. להיפך. תמיד היו לו אויבים ומקנאים. כמו בי עסק ההוא של המקרה. אמרו לו להעביר מקררים למחסן. המחסן היה כבר סגור. הוא לקח את המקרה המהיר והביתה. הוא לא התכוון לגנוב אותו. לכל היותר היה מחליף אותו במקרה שהיה לו בבית. שהיה קטן יותר. או מה? מי לא עשה כך? כל אחד דאג לעצמו. אבל אותו הענישו בכל חומרת הדין. הבאישו את שמו בריבים.

כך זה היה תמיד. אם עכשיו יתחברו העסק הזה, למשל — את מי יאשימו? לא את גיבלי. גיבלי הוא ראש אמ"ן, והוא יהיה בסדר. גיבלי יזיף כמה מיס-מכים, וידאג כבר לעצמו. בטח לא את ד"ר (סיפאקאט הגידם). ד"ר הוא רעמטל. הגררלי תמיד בסדר. אותו, את רוברט ידפקו. למרות שהוא, רוברט, בכלל לא רצה בכל העניין.

הוא ניתק את שרשרת מחשבותיו. מה פתאום? איזה מין מחשבות! אסור להשוב על כישלון. זה מביא מזל רע. רוברט יצליח. רוברט תמיד מצליח. אבל הם לא יודו לו. גיבלי ידרוש את התהילה לעצמו, ודיין יתפאר שזה היה רעיון שלו.

המכונית ירדה העירה. רוברט יכול היה לעצום את עיניו ותוכנית העיר עמדה מול עיניו רוחו, כשם שלמד אותה עליפה בפאריס.

המכונית נכנסה לרחוב הראשי. הוא העמידה ליד מדרון.

את חמישים המטרים האחרונים עד לבנק הלאומי, פסע ברגל, תוך התבוננות בחלונות-הראווה ובפני ה-הולכים מאחוריו. הוא היה בטוח לגמרי: אין עיקוב. הוא ניכנס לאולם המרווח של הבנק. כתריסר פקידות ישבו מאחורי הדלפק. הוא עמד לרגע, כמהסס, ניגש לצעירה שחזרה. "סליחה, האם אפשר להחליף אצלך המחאות של אמריקן אקספרס?"

הצעירה הרימה את עיניה. במשך מאית של שניה נפגשו עיניהם. מאית של שניה בלבד. היא באמת דומה לאיגנרד ברגמן, חשב רוברט.

היא בסדר. אפשר לסמוך עליה. "אדוני יואיל לפנות לדוכן מימין", אמרה בקול שיגרת.

"מיספר חמש?" שאל רוברט. "לא, מיספר שלוש, סר", ענתה הפקידה וחזרה ל-ניירותיה.

איש לא יכול היה למצוא משמעות מיוחדת בשיחה זו. תייר כלשהו שאל אינפורמציה אצל פקידה כלשהי. אבל במילים מעטות אלה קבע רוברט פשיה: בשעה חמש, במקום הרגיל בפארק, עם ד"ר מרזוק (סטאברוס).

מרסל (ריקה) היתה המקשרת. לדעת רוברט, היתה הרמות הטובה ביותר בקבוצה כולה. כשהייתה מצ-טיינת היתה חברה פופולארית במועדון הספורט, שבו ביקרו הקצינים הבכירים של הצבא המצרי. היא גרפה ידיעות בלי מאמץ.

כן, אברהם דר (בעל הצלקת), שהקים את הקבוצה, היה בסדר. רוברט היה מוכרח להודות: הוא עושה כאן עבודה טובה, לפני שלוש שנים. האנשים הם טובים.

* העיתונאים המצריים קראו למרסל, בשעת המישפט, בשם "איגנרד ברגמן הציונית".

רק ד"ר מרזוק לא מצא חן בעיניו.

ד"ר מרזוק התקרב לספסל בצעדים כושלים. כל כמה צעדים העיף מבט נפחד מעל לכתפיו. הוא נהג כאילו כל עץ בפארק הגדול הוא שוטר מצרי בתחפושת. רוברט התבונן בו מעל לגליון הטייטס, בו היה שקוע למראית עין. כך, אין ספק, ד"ר מרזוק הוא אסון. הוא קרוב להתמטטות עצבים. מאז החלו המעשים, לפני שבועיים, נעשה עצבני יותר ויותר. התנהגותו יכולה לעורר חשד גם בלב הבולש המטומטם ביותר.

הרופא הצעיר התיישב בקצה השני של הספסל. הוא שלף קופסת-סיגריות, שם סיגריה בפיו, פישפש בכיסיו כאילו חיפש גפרור, ופנה אל רוברט בערבות: "אולי יש לאדוני אש?"

רוברט הוציא קופסת-גפרורים. הגישה לו באדיבות. הרופא הצית גפרור, קירבו לסיגריה. ידיו רעדו. כימעט ולא הצליח להפגיש את קצה הסיגריה עם הלהבה. רוברט השקיף סביבו. חוץ משתי עזרות-בית, שדחפו עגלות-ילדים, לא היה איש בסביבה. הוא התקרב ל-מרזוק ודיבר אליו בעברית, בקול נמוך.

"דוקטור, יש הוראות חדשות. מהיום אנחנו פוגעים במוסדות בריטיים. אני רוצה שתוך שלושה ימים תונח פצצה בסיפריית הבריטיש קאונטיל. כעבור שלושה ימים

מרסל ניניו - ערב מעצרה

נוספים בקונסוליה. אתה תשלח לפעולה הראשונה את נתנזון. אפשר לסמוך עליו. אחריו יגיע תורו של ראסא (סטאברוס).

מרזוק החזיר עוד יותר. פניו קיבלו גוון ירקרק ממש.

"אבל זה שגוון!" הוא התפרץ. "תוריד את קולך, פקד רוברט. אפשר לשמוע אותך ממרחק של מאה מטרים. גם בלי מכשיר-האזנה."

הרופא התכופף, כאילו ספג צליפה של שוט. הוא התבונן סביב בבהלה. כאילו ביקש לגלות את מכשיר-ההאזנה המכוון אליו מרחוק. בבית הכחול הקטן, ליד תל-אביב, למד על קיומם של מכשירים כאלה, המסוגלים לקלוט כל לחש ממרחק של מאה מטרים. לאחר מכן מצץ את הסיגריה, ונרגע קצת.

"תראה, פנה אל רוברט בקול שקט יותר. הוא לא ידע, כמובן, את שמו המיתי. אינני יודע מי נתן את ההוראה לפעולה הזאת. בוודאי היו לו מניעים חשובים. אני מבין בזה. אבל אני מבין את המצב כאן. הפעולה הזאת תסתיים באסון."

"שטויות!" פסק רוברט בכטחון מעושה. "מדוע אתה חושב כך?"

"הקבוצה הזאת הוקמה לשם ריגול. לזה היא מתאימה. ארבעה מאיתנו עברו קורס ליד תל-אביב. אנחנו מומחים לאלחוט, לצופן, לצילום, לקריאת מפות. מרסל מסוגלת להוציא ידיעה מכל קצין ערבי. רשת כזאת שווה לישראל מיליונים! ערכה לא יסולא בפז! והנה אתם באים והורסים את הכל!"

"מי הורס, לכל הרוחות?" שיטע רוברט את דבריו בזעם. "אין כל סתירה בין ריגול שיגרתי ובין פעולות חבלה."

"אבל יש ויש! האנשים שלי אינם מתאימים לפעולות חבלה! הם למדו להרכיב פצצות-תבערה בנתיק-משקפים או בקופסה של אבקת-כביסה. אבל יתפסו או תם! אם לא היום — אזי מחר!"

"יס, איט איז ורי גייס היר!" אמר רוברט בקול רם, כמו תייר המפליט דברי נימוסים. בוות-יעניו ראה זוג שוטרים מתקרבים בשביל. הוא לקח סיגריה מן החפסי-סה של הרופא. הדליק אותה, ורק את הגפרור בתנועה מרושלת. השוטרים עברו.

הוא ידע כי דברי הרופא צודקים במידה רבה. הוא עצמו השמיע טענות דומות באוזני אריה, מפקד הרשת בארצות-החן. כשהלה הציע לו לראשונה לקבל על עצמו את השליחות.

זה היה בפאריס. הם שתו קאמפארי ורוברט היה סקרן לדעת מדוע הובהל לפאריס. כששמע את ההצעה, פרץ במחאה.

"למה אני, דווקא?" שאל. "אתה יודע שהולך לי. שילחו מישהו אחר!"

אין לנו אחר, כרגע, הסביר אריה בסבלנות. "גם אני לא רציתי להטיל את זה עליך, תחילת. אני מעריך את הצלחתך, ואני רוצה לסכן את זה. אבל אין לנו כרגע מועמד אחר. אברהם דר יודע מדי בקאהיר. הטלנו את זה על איש אחר. הוא אפילו כבר יצא לפאריס, בדרכו למצריים, אבל באמצע הדרך התחרט. בינתיים עבר הרבה זמן, והשעה דוחקת. רק אתה יכול לנסוע ברגע זה למצריים מבלי לעורר חשד. אין ברירה, אתה האיש."

רוברט הסכים. גם לא היתה לו ברירה. אריה היה מפקדו הישיר במודיעין.

אבל הוא לא יכול היה להתגבר על היסוסו הראשון, וככל שהתעמק יותר בתוכנית המיבצע, כן גברו ספקותיו. ואחד הספקות העיקריים היה קשור באישיותו של ד"ר מרזוק.

מרזוק ניקרא לפאריס, וכבר בפגישה הראשונה הר-גיש רוברט כי יש מצידו התנגדות לכל העניין. נימוקיו אז, כמו עכשיו, היו ענייניים. אבל משהו התחבא מ-אחוריהם, והיה נידמה לרוברט שהוא יודע מה. מרזוק נעלב.

מי יודע, אולי בצדק? הוא דיבר על "האנשים שלי" ועל "הקבוצה שלי". יתכן שדר, אחרי שהקים את הר-קבוצה לראשונה, לפני שלוש שנים, נתן לו להבין כי הוא יהיה מפקדה. על כל פנים, מרזוק חשב את עצמו למפקד. כששמע שעומדים לשלוח איש מישראל כדי לפקד על המיבצע, ראה בכך סימן של איאמון ביכולתו. הוא נפגע. הוא ראה ברוברט פולש זר, אדם שבא לנשל אותו מעמדו.

כשרוברט חש בכך, הפציר באריה לשלוח את מרזוק לישראל, ולהחזיקו שם עד לגמר המיבצע. "הוא שונא אותי, הוא מתנגד למיבצע. הוא לא מאמין שצליח. הוא מפיץ סביבו אווירה של אייבטחון ותבוסנות. אם יבוא לקאהיר, יפריע לי."

אריה הבטיח. אך כבר יומיים אחרי שהגיע רוברט לקאהיר, הודיעה לו מרסל שד"ר מרזוק חזר. הוא לא האמין למשמע אוזניו. מדוע נתנו לו לחזור?

היתה זאת תעלומה. כשם שהופעת אשתו בפאריס היתה תעלומה, כל הפרשה הזאת מלאה בתעלומות. כשיחזרר לתל-אביב, יתן להם על הראש. לאריה, לגיבלי, לכל התבורה.

"אבל בינתיים אני בקאהיר", אמר לעצמו, כימעט בקול רם. "ומרזוק זה נמצא כאן. אני מוכרח להסתדר עימו, איכשהו."

לא היתה ברירה. היה עליו לעשות את הדבר הי-שנוא עליו ביותר: "להרכיב צינורות (הנליות)", כפי שנהג לקרוא לנאומים על המולדת העתיקה, וכיוצא באלה.

הוא פנה שוב אל הדוקטור החיזור. "האם אתה חושב שאני לא יודע את הקשיים? האם אתה חושב כי המפקדים לא לקחו אותם בחשבון, כשהטילו מיבצע זה עליך? אבל הם סומכים עליך. הם בוטחים בך. הם הטילו עליך משימה כל-כך קשה, מפני שמעולם לא היתה ישראל זקוקה כל-כך לשירותם של אנשים כמוך."

האם נידלק איוה ניצוץ בעיני הרופא? רוברט לא היה בטוח. הוא דיבר בקול רגשני עוד יותר. "אתה יודע את המצב כמוני. עכשיו השעה לדפוק את המצרים. אבל יש מיכשול אחד: תמיכת האמריקאים במצריים. לכן עלינו לסכסך בין האמריקאים והמצרים, בכל מחיר. עלינו להשניא את המצרים על האמריקאים. עלינו לפגוע במוסדות האמריקאים בתוך מצריים."

"יש לנו הרבה יהודים בארצות-הברית. הם מוכנים להסית את הדת-הקהל האמריקאית נגד מצריים. אבל עלינו לתת להם תחמושת תעמולתית. תמונות של משר-דים אמריקאיים שרופים, אולי אפילו של הרוגים אמ-ריקאים במצריים. אם תצליח, לא יתנו האמריקאים נשק למצרים, ולא יסתדרו עם המצרים על חשבוננו."

"אם כן, מדוע לפגוע במוסדות בריטיים?"

רוברט ידע את התשובה על כך. אריה דיבר על כך עוד בפאריס, כשעלתה אפשויות כזו.

"יש לאנגלים בסיסים צבאיים באזור תעלת סואץ (בקרפריסין). אנחנו מעוניינים כרגע שישארו שם. הממ-שלה הבריטית החליטה להוציאם. אם ייפגעו מוסדות בריטיים במצריים, אם ייהרגו אנגלים — תקום צעקה

בדעת-הקהל באנגליה, והממשלה הבריטית תצטרך להחליט להשאיר את הבסיסים במקומם ולתמוך בנו. ההרצאה לא היתה לשוא. הרופא התאושש קצת. הוא לא היה טיפש, והוא תפס את הגיון הדברים. אבל חששו תיו לא נעלמו לגמרי.

„אבל אם יתפסו אותנו ויגלו את כל העניין, הרי נשיג בדיוק את ההיפך! האמריקאים יתרגזו עלינו, והם יתנו למצרים יד חופשית לדפוק את ישראל!“

„לא יתפסו אותנו!“ פסק רוברט בקול של ביטחון מוחלט.

„מרסל ניניו שמעה במועדון הקצינים כי המיטרה המצרית הציבה מארבים ליד בתי-הקולנוע והגבירה את השמירה על המוסדות האמריקאיים,“ התעקש מרוק.

„המצרים הם עם של מטומטמים!“ זרק רוברט בבזבז. „אנחנו יהודים! לא מהיום אנחנו לוחמים בערבים, ובכל פעם דפקנו אותם, כאשר לא התערבו זרים. זה הג'וב שלנו עכשיו, להבטיח שהזרים לא יתערבו הפעם.“

הוא מיהר לתקן את עצמו: „זה הג'וב שלך. אנחנו סומכים עליך.“

הרופא נאנח. „אני לא אאכזב אתכם. אבל העניין נגד האנגלים יקח זמן. צריכים לבקר במוסדות שלהם, לערוך סיוורים, לתכנן את הפעולה. זה יקח שבוע, לפחות. בינתיים נוכל להמשיך בפעולות הקודמות.“

הוא קם. אמר בקול רם: „איי הופ יו לייק איס היר,“ לטובת שני גברים שלובי-זרוע שעברו בשבילם, והלך. צעדיו היו הרבה יותר בטוחים מכפי שהיו בבואו. רוברט הרגיש שהוא שוקע בגל של עייפות. כמו אחרי קרב. הוא ידע שניצח, לפחות לפי שעה. הוא היה רגיל לבידור. אך עם מי אפשר היה להתבדר בחור זה? לרגע עלתה לנגד עיניו דמותה של מרסל. עם מרסל היה יוצא ברצון. מרסל היא זוהרת, נחמדה, נועזת. אבל אסור היה לצאת עם מרסל. זה היה מסוכן מדי. אולי יקח את אותה חדרנית קטנה, מה שמה? פטמה. כדאי שיראו אותו בחברת נערה מצרית.

אחרי שביקרה בבית-החולים היווני והזמינה את ד"ר מרוק לפגישה עם הבוס הבלונדי היפה, נסעה מרסל למועדון. היא שחתה המישים פעם לאורכה של הבריקה, עשתה כמה תרגילים אתלטיים, התקלחה. עתה, שופה ורעננה, עמדה ליד הבאר, מוקפת קצינים מצרים. השיחה נסבה, כמובן, על המאורעות בפלסטין.

„אילו הייתי בשלטון,“ נשמע קולה השובבני, „הייתי מזמן נותנת לישראלים אחת על הראש, שיזכרו הרבה זמן.“

„אבל הרי את בעצמך יהודיה, לא כן?“ שאל רב-חובל מצרי. בעל חזה מכוסה עיטורים.

„חס וחלילה“, השיבה בבת-צחוק, וגמרה כוסית עראק בלגימה אחת. „הורי הם ממוצא יהודי, כאשר התחילו ה-יהודים להגר לישראל, נשארו הורי כאן. משפחתי היה במצרים מזה שלושת אלפים שנים, כאן המולדת שלנו!“

„הלוואי וכל היהודים בקאהיר היו חושבים כמוך“, הפליט קצין-מיטרה צעיר, ששמו היה קמאל.

„הם כולם כמיני“, פנתה אליו מרסל. „אני לא הייתי מפקירה את פלסטין. אני לא הייתי זקוקה אפילו לאוניות של האמריקאים ללגו, הייכא וטפחה לרבה-חובל השמנן על חזהו הסגנוני. הייתי יכולה להגיע מאלכסנדריה לחיפה בשתייה.“

רב-החובל אחז בזרועה. היהודיות האלה! שום ערביה לא הייתה יכולה לשוחח בצורה כליךך הנפשית. „למה לנו לדבר על מלחמות“, הפציר בה. „בואי עימי למסעדה ונבלה ערב נעים.“

מרסל צחקת את צחוקה הפרובוקטיבי. „להתחיל עם חיילי עכשיו? אני לא מטומטמת כל כך. אחרי המרק תקבל פקודה להפליג, ויותר לא אראה אותך.“

„אין כל חשש“, מיהר רב-החובל לשכנעה, „לא יהיו שום פעולות נגד ישראל, אני מבטיח.“

„מה, עובתם את הישראלים?“

הקצין משך בכפתו. „מה אפשר לעשות, האמריקאים אינם נותנים, וכעשיו הם גם מרוגזים עלינו, בגלל הפצצות.“

„איזה פצצות?“ מרסל פערה זוג עיניים תמימות. „מוטב שתשאלי את קמאל“, השיב הימאי. „הוא אשם.“

„לא, לא“, מיהר קצין-המיטרה להתערב, „אנחנו נתפוס את המנוולים האלה בכל רגע. אנחנו כבר יודעים מיהם.“

„מי?“ שאל הימאי בסקרנות.

„קומוניסטים, כמובן“, השיב השוטר.

יצחק נכנס לאולם הגדול של הדואר. הוא הרכיב משקפיו שמש שחורים, וחבש מיגבעת חרבות-שוליים. בידו החזיק כמה מכתבים, ואת נרתיק המשקפיים.

ללא היסטו ניגש לאחד הדוכנים. „בולים, בבקשה“, אמר בקול נמוך מכפי קולו הרגיל. „שלושה מכתבים לאגרה.“

מבלי להרים את מבטו, הרגיש הבלבל את הבולים, לקח את המטבעות, הוא פנה לקונה הבא כששם לב כי האיש בעל המיגבעת שכה את נרתיק המשקפיים על הדוכן.

„אדוני! אדוני!“ קרא אחרי הדמות המתרחקת, אך האיש לא שמע.

מילא, הוא יחזור, חשב הפקיד, ושם את הנרתיק על ערימת התבילות מאחוריו. כעבור שניה שבה אותו.

יצחק חצה את הרחוב. זה היה קל! צהל. ביצעתי את פעולתי הראשונה.

הוא התיישב בבית-קפה ממול, כשפניו אל משרד-הדואר, והסיר את משקפיי-השמש. רק עתה שם לב כי בשעתיים האחרונות, מאז קיבל את הפקודה מד"ר מרוק, הרגיש מועקה מורale בקיבתו. עכשיו נעלמה המועקה, ובמקומה באה התרוממות-רוח. כמו אחרי תפילה בבית-כנסת. אני מסוגל לזה, כמעט שר לעצמו. אני מסוגל כמו כל אחד.

לא כמו כל אחד, כי רק למעטים עוזר-הדרוש לא.

פטמה נישקה את רוברט, אך ראשו היה במקום אחר...

„א. קיי“, ולעצמו הוסיף: את נהדרת. חבל לסכן אותך בפעולות ריגול. אם יתפסו אותך, זה יהיה אסון.

רוברט שכב על גבו, רגוע, וליטף את חזה של פטמה בהיסח-הדעת. לא היה קשה לשכנע אותה לעלות עימו לחדרו. היא הסכימה, למרות שפחדה. מלון סמירמס הקפיד על שמו הטוב, ואילו ידעו היכן היא נמצאת, היו מפטרים אותה בו במקום.

הוא הביט בקר-ראור בודדה ששיחקה על התיקרה. בסך הכל, זה היה יום טוב. הוא שיכנע את מרוק, התחיל בהכנות נגד האנגלים, ביצע פעולה נגד הדואר, העביר ידיעות חשובות הביתה. והוא כבש את פטמה.

דבריו של מרוק חזרו אליו. הדוקטור צדק, כמובן. הפעולה מתקדמת יפה, אבל כל הצלחה נוספת מגבירה את סיכויי הכישלון. הם יציבו מארבים. הם יחזקו את הפיקוח. בסופו של דבר יעלה על דעתם כי אלה מעשיהם של יהודים.

זהו עקב-אכילס של כל העניין. אילו הייתה הרשת מורכבת ממצרים או קופטים, אפשר היה להסוותה. אבל כל 11 חברי הרשת הם יהודים. מרוק עובד בבית-חולים יהודי. בנט הוא זר, שבא למצרים לא מזמן. ברגע שיתעורר החשש כי מבצעי הפעולות הם יהודים, יהיו כולם שרויים בסכנה נוראה.

ולא רק הם. הדבר יתגסס בכל העדה היהודית ששרדה במצרים. יאשימו אותה שהיא גייס חמישי.

אם יתפסו אחד מהם, האם ידבר? רוברט כבר היה נוכח בחייו בעת חקירת אנשים תוך עינויים. הוא ידע את התוצאות. הוא העביר לנגד עיניו את כל 11 אנשי הרשת. אם יענו אותם, ידברו.

מחשבתו חזרה אל מרסל. מה יעשו לה, אם יתפסו אותה? יתלו אותה? לא, הם לא יתלו אשה. היא תקבל תקופת-מאסר ארוכה. לבו התכווץ. בתי-הסוהר המצריים ידועים לשימצה בעולם. איך תהיה מרסל — הזוהרת, השובבה, הפיחית, השופעת-חיים — במקום כזה?

אריה הוא שקרן. הוא הבטיח לעצור את מרוק מחוץ-לארץ, והוא הגיח לו לחזור לקאהיר.

האם שיקר אריה גם בשאר הדברים? כששאל אותו בפגישה האחרונה, אם **פנחס לבון** (אלכסיס סטאבריי דאק) שר-הביטחון החדש, אישר את הפעולה, השיב בחיוב. אולי גם זה שקר? האם בכלל אפשר להאמין לאריה, לגיבלי אפילו לדיון?

הם יושבים להם שם בנחיות, בתל-אביב ובפאריס, יעושים חיים. ואנחנו כאן נמצאים במלכודת. כמו עכברים. המלכודת יכולה להיסגר בכל רגע.

„כן“, אמר, „אני אוהב אותך. אני אוהב אותך מאוד-מאוד.“ הוא הסתובב אליה ושקע בין זרועותיה.

בשבוע הבא:

כך נתפסה הרשת

למעשה כות. הוא, החנווני הקטן מן השוק, מסוגל לכך. היה לו צורך עז לספר על כך למישהו, אבל לא היה למי. הוא עצם את עיניו, ודימיין לעצמו את רחל, הצעירה התמירה מן הבית הכחול. לה יכול היה לספר, והיא היתה מביטה בו בהערכה. „האמיני יום יבוא“, שרק לעצמו, בלי קול. „טוב יהיה מבטיח לך...“

כשפסק את העיניים, ראה את הלהבה, שהאירה את חלונות הדואר מבפנים. מי היה מאמין כי נרתיק כלי-כך קטן מסוגל להעביר תבערה כה גדולה?

אנשים יצאו בריצה מן הדואר. צעקות. שניים-שלושה שוטרים הופיעו מעברים שונים, ניסו ליצור שרשרת לפני פתח הדואר. מכונית של כבאים באה בהירה. מיד לאחר מכן, במכונית-מיטרה צופרת, הופיע סגן-ניצב צעיר.

יצחק רצה לעצוק: אני עשיתי את זה, אני החנווני היהודי שכולכם בוים לו!

הוא קם, הניח כמה מטבעות על השולחן וצעד בקומה זקופה, כמעט כמו חייל, בכיוון לשוק.

רוברט ראה אותה ברגע שנכנס למיסעדה שליד הנילוס. שניה לפני שראתה אותו. היא ישבה ליד קצין של חיל-הים המצרי, שהיה במצב של שיכרות מתקדמת.

האם רק נידמה לו שהסתכלה בו בליגלוגרמה, אחרי שמדדה במבט קטלני אחד את פטמה הקטנה? אומנם, פטמה נראתה בדיוק כמו חדרנית שהתהדרה בלבוש, כמיטב הבנתה. השימלה הייתה רועשת מדי, והכובע עם הנוצה היה מגוחך. תנועותיה, תנועות של גברת גאוותנית בסרט אמריקאי מסוג ג', היו משם פאתטיות.

שתלך מרסל לעזאזל, חשב רוברט. לא איכפת לי מה היא חושבת. אני בתפקיד. אני הולך עם פטמה כדי להיראות בחברה מצרית. כן, גם כדי שיהיה לי מישהו במלון שיוזתר אותי אם שררת-הבטחון יתחיל להתעניין בי.

בכל זאת לא הרגיש בנוח. מבטה של מרסל הוסיף להטריד אותו.

הוא הזמין שתי מנות של קבאב ומשקאות. ויסקי לעצמו, דריי מארטיני לפטמה. היא התלבטה מה לעשות בזית, אך התגברה על המיכשול. היא הייתה די חביבה, בסך הכל.

היכן מרסל? כסאה היה ריק. הוא ראה אותה פוסעת בין השולחנות, עוברת על פניו. מטפחתה נפלה ליד שולחנה, מבלי שהרגישה בכך.

רוברט זינק מכיסאו. „גברתי“, קרא ומיהר אחריה, כשהוא מנוסף במטפחת. הוא הדביק אותה במסדרון להדריי-הנחיות. שם חיכתה לו.

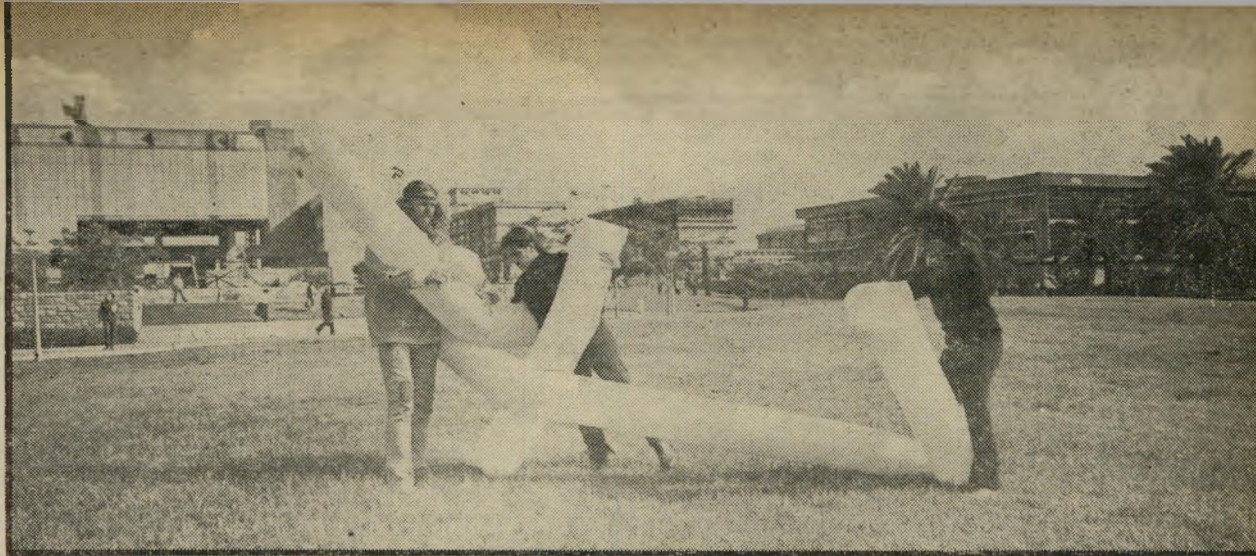
„ידיעות אחרונות“, לחשה. „מצב-כוננות בצבא המצרי בוטל זמנית. יש ביטחון גמור שלא תהיה פעולה בשבועות הקרובים.“

„בסדר“, רוברט דיבר בקול יבש, כנאה למפקד. „עבודה טובה. בקשי עוד הערב את ויקטור לשדר במכשיר שלי.“

„מיד כשאתפטר מגיבורי-החיל שלי“, צחקת מרסל ב-קריצת-עין שובבה.

(*) למעשה בוצעה פעולה זו בדואר של אלכסנדריה, ב'2 ביולי, כשבועיים לפני התחלת הפעולות נגד המוסדות הבריטיים. פצצות התבערה, שהונחו על-ידי שלושה מאנשי הרשת, גרמו לנזק מועט, גרמו לכוויות בדרום של פקיד.

**במקום להתרומם,
העדיפו הסטודנטים
התל-אביביים
להתגלות כבטלנים**

ל"י, סבב בעיר להדביקם על לוחות ה" מודעות. ממזכירות הסטודנטים, ביקש רק שני דברים: שיכינו לו קומפרסור לניפוח השרוולים, ושיודיעו על האירוע בקמפוס. מטרתו של יורדן בקיום האירוע היתה להביא לארץ את הפיסול הקונספצואלי, ו" להיות מראשוני מבצעיו כאן. בכך ביקש הפסל-החור לחדש את קשריו בארץ. "שיכירו אותי בלי שאצטרך לבקש פרו" טקציות כבר מההתחלה."

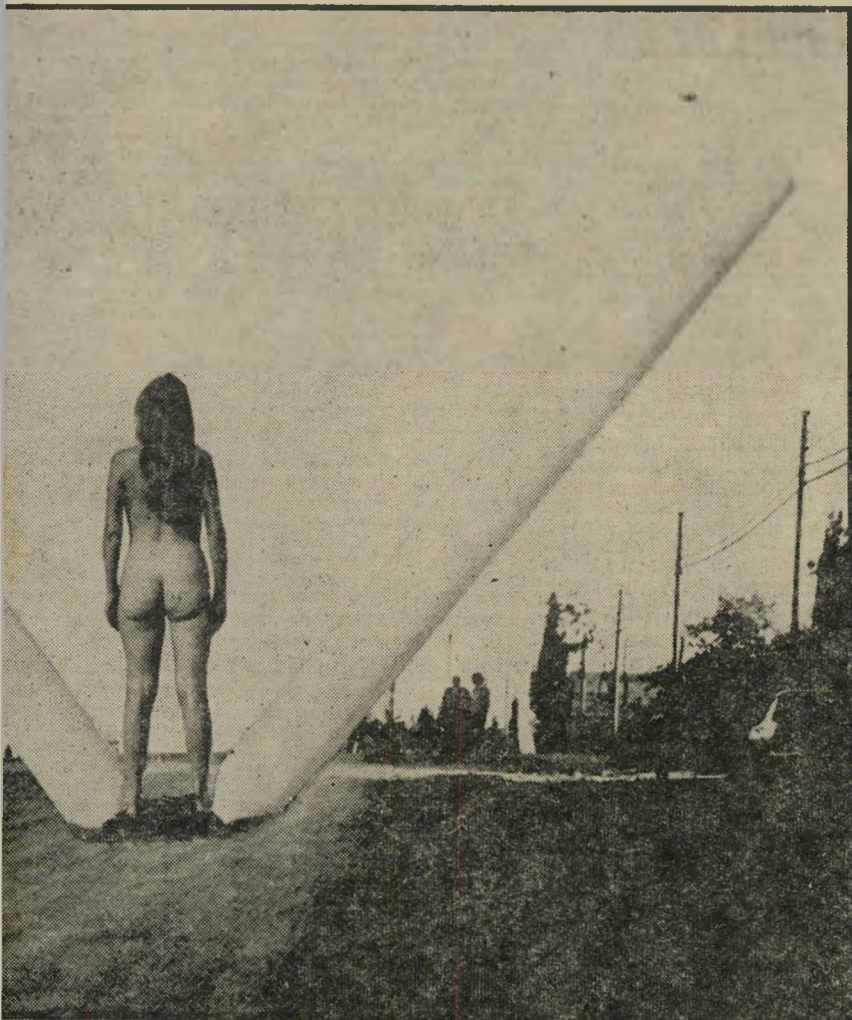
הוא הגיע לאוניברסיטה בבוקר יום רבי" עי כדי לגלות כי אין שום קומפרסור, ומה שגרוע יותר — אין שום סטודנט כמעט. כל שעות הבוקר התרוצץ הפסל מעסקי סטודנט אחד למישנהו, בבקשו את ה-

תל-אביב, (מימין, בניין גילמן) מנסים כוכב, "שער" דני הירש (שמאל), יורדן, וידידה, למשוך את תשומת-ליבם של הסטודנטים. אף סטודנט לא טרח להתעניין במיבצעם של השלושה.

הכישלון הגדול
כך נראה הסיבוב הראשון של ההתרוממות, שנערך ב" בוקר: ברחבת הדשא השוממת של הקמפוס של אוניברסיטת

הסטודנטים לא

התרוממו

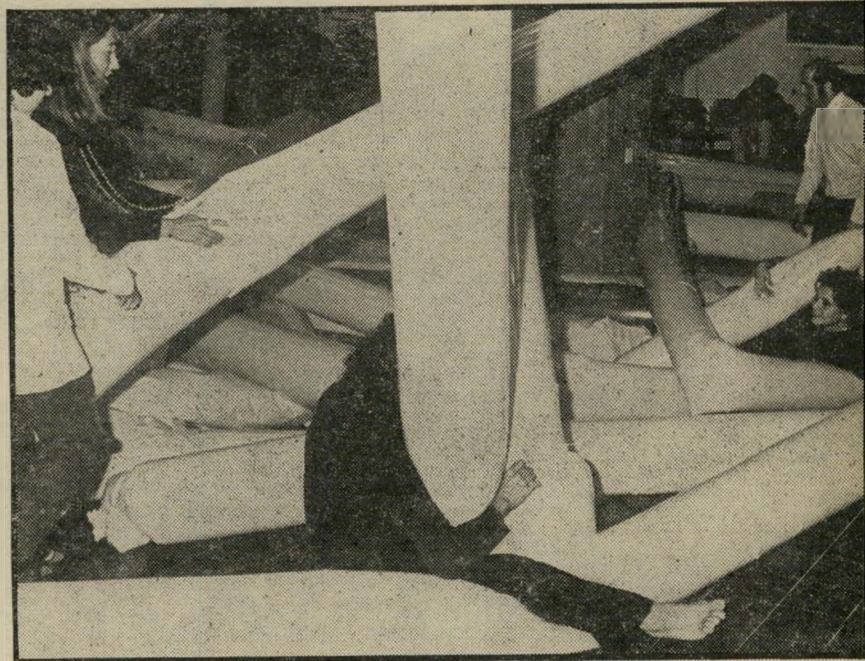

57, סיים את בית-ספר בצלאל, נדד וצייר ברחבי אירופה, למד וערך מספר ניכר של תערוכות ברחבי ארה"ב, הציג מיצירותיו גם במוזיאון ישראל, ושב לפני כשבועיים ארצה.

הרעיון עמו הגיע ארצה מבוסס על 400 ציגורות פוליאטילן צבעוני, כל אחד ב" אורך של כעשרה מטרים. הציגורות, דמויי בלונים מזרחים, היו אמורים להיפזר על פני רחבת הקמפוס של אוניברסיטת ת"א: "עלידי דריכה של הסטודנטים על הבלון" נים, המנופחים באוויר, מתרוממים קצוות הבלונים, והקהל הופך לחלק מהפנינג מושגי, מסביר הפסל. "האוויר שבתוך הבלון הופך לממשות, הסוחפת את הצר פים לחוויה של קומניקציה חברתית. יער הבלונים העולים ויורדים כמשוטים —

ומי המלוויה היו שותפים, ביום הרביעי שעבר, להרגשתו של הקריין יאיר אלוני. בסופה של מהדורת החדשות המאוחרת, שודר על המסך קטע מ" זר, שהיה אמור לתאר משהו מוזר שאירע בקמפוס התל-אביבי. בסיום הקטע, כש" הופיעו שוב פני אלוני על המסך, נראה הקריין תמה לחלוטין. כמו רבבות הצור פים, לא קלט אף הוא כנראה במה הי מדובר.

האשם בכל היה יהודה יורדן, שניסה להרים את הסטודנטים התל-אביביים. יורדן הוא בן 29, פסל במקצועו. שנים רבות לא היה בארץ. חזר מארה"ב עם רעיון משער ש: לשתף את הסטודנטים בתל-אביב ב" הפנינג גדול. יליד טורקיה, עלה יורדן לישראל ב"

חוויה חדשה הגיעה השבוע לארץ: הפניו

ה קומפרסור המובטח. ב"3.30, כשהגיע צוות הטלוויזיה כדי לצלם את ההתרוממות הי מובטחת, היו בשטח רק שרוולים ספורים. במקום ה"400 שהובטחו.

צוות הטלוויזיה, במקום לצלם את המחדל האווילי, את חוסר שיתוף-ה" הפעולה האפטיה שאפפו את הקמפוס הי תל-אביבי, ביצע טריק משונה. הוא צילם את יורדן ושלושת עוזריו כולם סטודנ" טים זרים, משתעשעים בבלונים. כל העניין צולם בעדשה טלסקופית. כדי לתפוס חלק קטן ככל האפשר מן הקמפוס הריק, ול" העניק למאורע העלוב צביון של אירוע סוער ומלא משתתפים. התוצאה: כשהוקרן

המופעלים על ידי הצופים-הפכרליוצרים גורם לתחושה של התרוממות. התרומ" מות נפשית וגופנית."

הצרות החלו במזכירות הסטודנטים. כיאות לסטודנטים ישראלים האמרי" נים על חשיבותה של רצינות, העיפו הי עסקנים שאלות ענייניות, כמו: "בשביל מה זה טוב? אולי נשמור את זה לפו" רים?" לא עלה בדעתם לרגע שייתכן להשתולל גם לא בפורים, ומבלי להיוקק למסורת כמות-הבידור. הם לא שאלו כמה זה עולה — רק משום שיוורדן התחייב לשאת בכל ההוצאות.

הוא קנה שרולי פלסטיק ב"500 ל"י, הכין הקלטה של מוסיקה אלקטרונית ב" 150 ל"י, הזמין כרונות פלסטיות ב"600

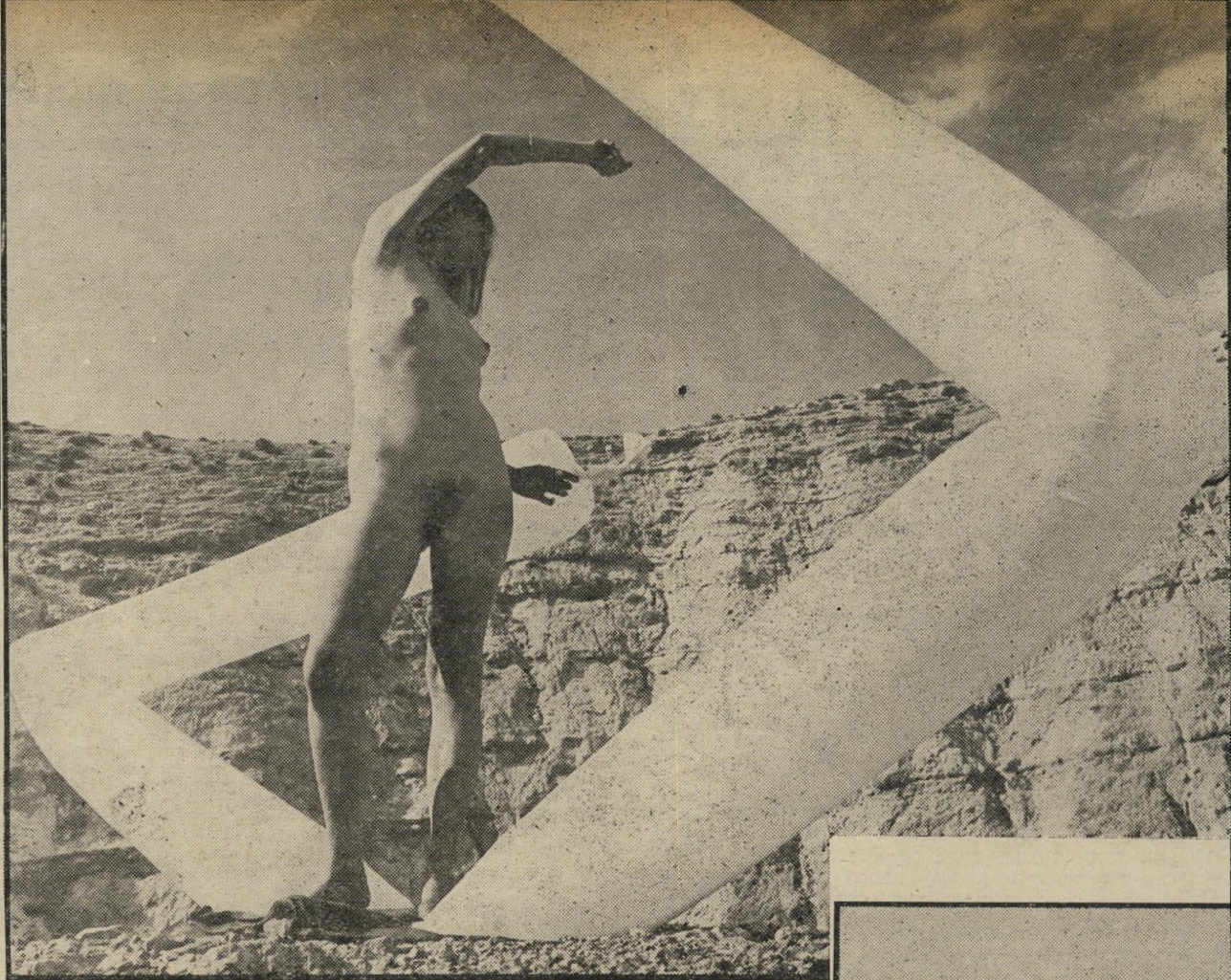
ההתרוממות
בערב, באולם מקסיקו, הצליחה ההתרוממות יותר — הודות לסטודנטים האמריקאים, שהצליחו להתפתל, להשתולל, ולהתרומם עם החוויה החדשה. מימין: שירלי חקטנה התרוממה כל כך הרבה, עד שנפלה באפיסת כוחות. אבל רוב הזמן חתיחסו הסטודנטים באדישות.

הפסל יהודה יורדן, שהביא ל-
ארץ את התפיסה האמיתית
נותית החדשה של פיסול-הדף-הפנינג.

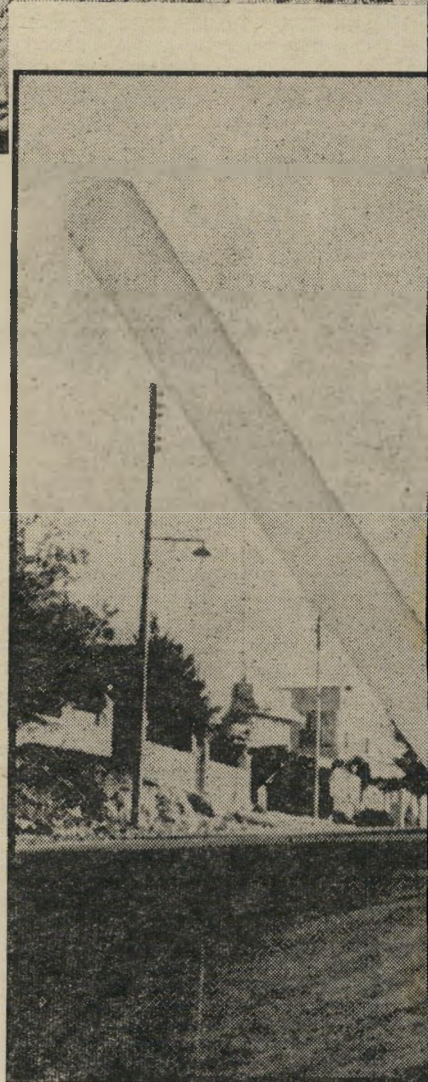
הסטודנט ג'ורג', אמריקאי
הלומד בתל-אביב,
השתעשע באקסטזה בבלונים ובנערות.

פסל במדבר מרי, דוגמנית אמריקאית, ידידה של יורדן, מדגימה
פסל קונספצואלי, בעזרת שרולי הפוליאטילן, במדבר
יהודה (ראה גם במונה למטה). בתמונה מימין: מרי מדגימה פסל נוסף — ברחוב.

המתרוממת סטודנטית אמ-
מריקאית. למי
טה: רמי, שמילא השרוולים במאוורר.

א מורכב מאוויר וגופות

ט על המסך, לא הבינו הצופים את המתרחש.
ולת הכותרת של האירוע נועדה להיות הפנינג
יר באולם הגדול שבבנין מכסיקו, בדרך גס, גופחו
את הערב מספיק בלונים — עקב תושייתו של
דגט זר, שגילה כי ניתן לנפח בעזרת מאווררים.
בא הערב — ופעם נוספת הוכיחו סטודנטי ישראל
אין להם מתחרים באדישות ופלגמטיות. בעוד כמה
יות סטודנטים אמריקאים, בהנהגתו של דני הירש,
ו מסביב, בגורן מלאה, סטודנטים מקומיים ובהו
מטום. "מה הרעיון?" התעניינו איש אצל רעהו.
וביל מה הם עושים את זה?" "מה יוצא להם מכך?"
זגיב דני הירש שניגן כל העת בחליל-סוף יחד
המוזיקה האלקטרונית שהקליט יורדן: "הסטודנ-
הישראלים לא יודעים להתרומם. לא יודעים
מוח. לא יודעים כלום."

הפסיכולוג שהואשם בביצוע מעשה מגונה בחולה שלו - מען:

פסיכולוג נתן רזניק

נתן רזניק, שהוא פסיכולוג ב"מקצועו, הורה ליעל צורף, שבאה לקבל יעוץ מקצועי פסיכולוגי אצלו, להתרשט. אחרי זה, הוא הושיב אותה על הר מיטה, ואמר לה שהמעשה שהוא עומד לעשות עתה, ישחרר אותה מהתסביך שלה ויעניק לה ביטחון עצמי. הוא התפשט ברצונו, לקח את ידה, ושם אותה על אבר המין שלו, כשכל הזמן היא מתנגדת, ואי-לוא משכנע אותה כי זהו חלק הכרחי של הטיפול. אחר-כך דחף הפסיכולוג את אברו לתוך — (וכאן בא תיאור מפורט של מגע מיני אורלי).

אישום זה, בין היתר, היה הגורם לכך, שלראשונה בארץ הוגשה תביעה פלילית נגד פסיכולוג, על ניצול מעמדו והשרפתו המקצועיים לביצוע מעשה מגונה בלקוחותיו. וכן על הוצאת כספים בטענות שוא.

התביעה נגד הפסיכולוג הצעיר (33) הוגשה לאחר שנתקבלו במשטרה תלונות של כמה לקוחות. אחת המתלוננות הייתה פורטונה סטון, תושבת בארייזק. סיפורה פורטונה על מה שאירע על ספת הפסיכולוג:

אני בת 21, נשואה כ-17 חודש, והרבעייה שלי היא שאני מופתת לבוא ברגע מיני עם בעלי. לכן חיפשתי כל הזמן פיתרון לבעייתי. לפני כחודש ימים קראתי בעיתון ישן אצל חברה שלי שקיים פסיכולוג רזניק

ציירתי. רציתי להציץ לחברה שלי, איך היא עושה זאת, כי לא ידעתי בדיוק איך לצייר את זה. אך הוא לא הסכים, ואז ציירתי כפי שאני יודעת. חברתי גמרה קודם לצייר, ונתנה לו את הצורה, ואני אמרתי לה, ציירת את זה יותר מדי גדול. אז הוא אמר לי: "מותק — זאת הבעיה שלך: את חושבת שהמקום קטן, ולכן את מפחדת."

אחרי זה הוא הושיב אותנו על הספה, ואמר שנחזיק יד ביד, ואמר: "אני אספור עד עשר, ואז תסגרו את העיניים. הוא ספר עד 10, ומי-10 חזרה לאפס. ושוב חזר על אותו דבר, ובזמן הספירה כיבה את האור. הוא ביקש שנחזיק ידיים ושלא נצחק, כי החברה שלי צחקה כל הזמן. כל הזמן העיניים שלנו היו עצומות. במשך זמן זה, הוא הדליק שוב את האור בחדר. הוא אמר: "טוב, אני אספור חזרה ואתן תתעוררו". אבל לא היינו כלל תחת השפעה היפנוטית, ואת העיניים כבר פקחינו מוזמן.

אחרי כן הוא ביקש שניגע בחזה אחת לשנייה, ונחבק וניצמד חזק. עשינו זאת. לאחר זאת ביקש שנתנושק. לא הסכמנו. אז הוא אמר: "אני אפטר ככה. עליכן נה. אז הוא אמר: "אני אפטר ככה. עליכן להתפשט רק בחלק התחתון." אבל אני לא הסכמתי, ואמרנו שגרים רק קצת את החצאית. הוא הסכים. החברה שלי שאלה אותו אם הוא נשוי.

אני זכאי לאהבה פרטית!

הוא ענה שכן, ושהוא גר בחיפה, ועבר לזמן מה לנסות פה בתל-אביב. כשעמדנו ללכת, הוא אמר שהחברה שלי הייתה לעזר ועוד תהיה לעזר, אבל במשך הטיפול אני חייבת לבוא כמה חות פעם אחת לבד. שאלתי אותו כמה יעלה הטיפול. הוא אמר: "תשאירי 30 ל"י, והשאר תשלמי במשך הטיפול." הוא לא אמר בדיוק כמה. עניתי לו: "אמרתי לך מראש שאין לי כסף איתי, ואני מוכנה לשלם רק 100 ל"י לכל הטיפול." אז הוא ענה לי שבגלל שהוא הרוויח השבוע די הרבה, הוא מוכן להסכים ל-100 ל"י.

הוא שאל אותי: "מתי תבואי?" אמרתי לו שאיני יודעת בדיוק, כי אני לא רוצה שבעלי ידע מזה. אז הוא ענה לי: "טוב,

"הוא ביקש שניגע בחזה אחת לשנייה ונחזיק וניצמד חזק"

אבל לא בבוקר, אני עובד באסף הרופא. תבואי בשבוע הבא, באותו זמן." עניתי שאיני יודעת מתי אבוא, שאבוא שיודמן לי. הוא הסכים.

הוא גם שאל אותי אם הייתי בטיפול אצל מישהו אחר. עניתי לו שהייתי אצל פרופסור. הוא שאל אותי מה היה הר טיפול, ועניתי שהרפיות נפשיות. לאחר זאת שאלתי אותו אם יש לו תעוררה שהוא פסיכולוג. אז הוא הצביע על המזנון, שם היה ארון עם דלתות מזכוכית, והייתה שם תעודה שעליה היה כתוב נתן רזניק, הכתובת בחיפה, ואיני זוכרת בדיוק מה עוד.

בתחילת הביקור אצל רזניק, התייחסתי בכל הרצינות לעניין. רק כשאמר לנו ל-התחבק ולהתנושק, זה עורר בי חשד. כש-אמר לנו שעלינו להתפשט קיבלתי פחד, ורציתי כבר ללכת. וזאת גם הסיבה שלא חזרתי אליו שנית.

עד כאן, סיפורה של פורטונה.

מאחור, ולהדגיש את הישבנים. ציירתי, והחברה שלי גם ציירה. ואז הוא אמר ש-אני לא מציירת בסדר, כי אני לא יודעת להדגיש את הנשיות שבציור. ולעומת זאת, החברה שלי ציירה יותר טוב לפי דעתו.

מ'יבן T. A. Z. ציור זה הינו חלק מסידרת תמונות בשם זה, והוא אחד המיבתנים הפסיכולוגיים הקלאסיים. הציור ניבנה בכוונה תחילה בצורה כזו שכל אחד יוכל לראות בו דברים שונים, ולענות תשובות שונות לשאלות: האם ערומה האשה? מה עושה הגבר? חושק באשה או דוחה אותה? וכו'.

לאחר זאת הוא ביקש שאצייר עוד פעם אשה ערומה מאחורה, אך יותר טוב. ציירתי תי והוא אמר עכשיו זה בסדר. אחרי זה הוא אמר שהבעייה שלי היא פחד מדי הגבר, ואמר לנו לצייר רק את אברימינה של האשה.

הוא לא אמר דבר, ורק ביקש שאצייר עכשיו גבר ערום, ולהדגיש את אברימינה של הגבר בצורה זקופה. ציירתי, וגם הר חברה שלי ציירה. הוא הסתכל, אך לא הגיב. לאחר זאת, ביקש שאצייר אשה ערומה

נתן, ברחוב מלך ג'ורג' 44 ת"א. הלכתי לאותה כתובת, ביחד עם חברתי ויקי ביניסטי.

מר רזניק קיבל אותנו לא בלבוש רופא, אלא בבגדים רגילים. הדירה בכלל לא עשתה רושם של מרפאה, אלא דירה רגילה מיושנת. חברתי שהלכה לשרותים, העירה לו שהשרותים מאוד מלוכלכים.

סיפרתי לפסיכולוג את הבעיה שלי. הוא ענה "בסדר, בסדר". הוא שאל אותי איפה אני גרה. עניתי לו ברמלה, כי לא רציתי שבעלי ידע שהייתי אצלו.

בתחילה הוא לא הזכיר כלל את בעיית התשלום. הוא רק שאל מה הבעיה שלך ועניתי לו כדלקמן: "אני מפחדת מהב תולים שלי."

הוא קם והביא תיק עם תמונות. הוא

בתמונה היה מצויר גבר ערום שמחזיק חבל עבה בין רגליו וידיו

הוציא תמונה שעליה נראתה אשה ערומה בחלק העליון וגבר עומד על ידה והתלבש. הפסיכולוג שאל אותי מה אני רואה בר תמונה. עניתי, כנראה פרוצה, והגבר כי נראה גמר ורצה ללכת. לאחר זאת הוא שאל את החברה שלי מה היא רואה בר תמונה, והיא ענתה שהגבר לא מעוניין באשה, והתלבש על-מנת ללכת.

בתמונה השניה היה מצויר גבר ערום שמחזיק חבל עבה בין רגליו וידיו. לי שאלתו מה אנו רואות, ענינו חברתי ואני אותה תשובה — שהגבר כנראה קיבל את סיפוקו המיני מהחבל.

ראיתי גם עוד תמונה, אבל איני זוכרת מה היא הייתה.

יפור אחר סיפורה יעל צורף (23) נגנת רוקה, תרשבת

במדינה

(המשך מעמוד 15)

במלחמת ששת הימים. כחניך הפלמ"ח, הוא אדם דמוקרטי ללא דופי, איש החרד לטוהר הנשק, דמות חביבה על הכל.

הבחירה היתה כימעת מובנת מאליה. לא רק צמרת צה"ל, אלא גם רוב השירים, ובראשם גולדה מאיר, דגלו בה. הם חיפשו רמטכ"ל שיהיה טוב גם לימי שלום וגם לימי מלחמה. שמו של דוד עלה בהקשר זה מעצמו.

רמטכ"ל? שלום? שום רמטכ"ל הנכיר גם לתפקידו אינו יודע מה צפוי לו בשנות כהונתו — אם יסיים את התפקיד בימי רגיעה, או יתפרסם כמפציץ מלחמה. כל רמטכ"ל טוען שהוא רוצה לכהן בימי שלום. על דוד אפשר להאמין שהוא באמת מקוה לכך.

משטרה

ושבו, אונס

באבו-כביר

ולאדיסלו שטראנסקי הסגיר עצמו ל-משטרה ב-16 ליוני השנה. שורת ההאשמות נגדו ארוכה ומגוונת. משפטו לא הסתיים, ומשום כך לא נגזר עליו כל עונש. ביינתיים, עד שימצא אותו השופט אשם, גרר מה הנהלתה הכושלת של בית-המעצר באבו-כביר להטלת עונש משלה עליו: הוא נאסר על-ידי פושעים שאיתם נכלא.

עריק, גנב. ולאדיסלו הגיע לישראל ב-1969. יחד עם אביו, עזב את פולין שנה קודם, היגר לאיטליה. שנה ברומא, והצעיר, אז בן 19, שרוב משפחתו הושמדה בשואה, עולה לישראל. אביו, לעומת זאת, מחליט לפנות לארצות-הברית.

בארץ, מסתבך הצעיר בכל מעשיו. את הקיבוץ, הוא עוזב לאחר שהסתכסך עם המזכיר, הוא מתגייס לצה"ל — ועורק.

לאחר מכן, החל עובד בתחנת-דלק. באחד הימים, סחב, לפי טענת המשטרה, פנקס כרטיסי אשראי של דיין-רסקלאב ממכונת שוכנסה לתחנה. בערב, יצא לבנות עם שתי חתיכות. השלישייה העליונה קנתה לעצמה תכשיטים, טבעות, מתנות, בגדים, מכשירי-קשר נייד, כלב, ומזון לכלב.

אונס. זמן מה לאחר מכן, תקפו כנראה מצפוניו והוא הסגיר עצמו למשטרה. הוא נעצר, הובא לאבו-כביר, סניגורו, עורכי-דין בנימין אהרון, ביקש להעבירו קודם לידי שלטונות צה"ל, ורק לאחר מכן לטפל בעבירותיו האזרחיות. הדיון נדחה והצעיר הוחזר לבית-המעצר.

שם, תקפו אותו שני פושעים, אנסו אותו, שפכו ראשו, זה נראה כחזון אחרית-הימים: האשה הישראלית יכולה, מעתה, להתגונן בפני היריון לא רצוי באמצעות היות קצת תרסיס לעצמה.

כל זה — במבט ראשון. במבט שני, נזר תר עדיין לוודא עד כמה יעיל המגן החדש. חומרה-מניעה החדש, שהתאקלם בארצות-הברית לפני כחמש שנים, ואילו ליש ראל הגיע רק בימים אלה, נתון במיכל-תרסיס קטן, ויחד עם מזרק פלסטיק, ממורקם בארנקי-קטן וחגיגה, המתאים לנשיא אה אפילו לאירועים המפוארים ביותר. השימוש — מרכיבים את המזרק על-פי המיד, כל, שואבים כמות קצף מלאו המזרק, ומזריקים את הקצף המרוסס פנימה. ריחו של החומר נעים, הוא אינו גורם לגירוי או תחושת-לואי אחרות.

3 אחוז מסוכנים. יש לו שתי מיגרעות מוכרות: אסור להתרחץ שש שעות לאחר המגע המיני, כדי לוודא הגנה מלאה, ולדבריו כמה מומחים, רצוי להוריקו ממש לפני המגע המיני, ולא חצי שעה קודם.

אשר למיגרעות האחרות השלישית, והרצינית ביותר — דהיינו, מידת יעילותו — טוענים היבואנים הישראלים, כי בהיריון עשר שנים מתוך 995 שהתרססו, בנוסף ל-3 אחרות — שהתרססו לא נכון, דהיינו — התרסיס יעיל ב-97 אחוז.

לאשה המודרנית, הרוצה לזכות בשוויון המיני גם בתחום המניעה ולהשתמש ב-אמצעי קל כזה של הגבר, לא נותר אלא להתפלל שלא להיות בין 3 האחוז הנותרים.

עסקים

זריקת קצף —

למניעת הריון

במבט ראשון, זה נראה כחזון אחרית-הימים: האשה הישראלית יכולה, מעתה, להתגונן בפני היריון לא רצוי באמצעות היות קצת תרסיס לעצמה.

כל זה — במבט ראשון. במבט שני, נזר תר עדיין לוודא עד כמה יעיל המגן החדש. חומרה-מניעה החדש, שהתאקלם בארצות-הברית לפני כחמש שנים, ואילו ליש ראל הגיע רק בימים אלה, נתון במיכל-תרסיס קטן, ויחד עם מזרק פלסטיק, ממורקם בארנקי-קטן וחגיגה, המתאים לנשיא אה אפילו לאירועים המפוארים ביותר. השימוש — מרכיבים את המזרק על-פי המיד, כל, שואבים כמות קצף מלאו המזרק, ומזריקים את הקצף המרוסס פנימה. ריחו של החומר נעים, הוא אינו גורם לגירוי או תחושת-לואי אחרות.

3 אחוז מסוכנים. יש לו שתי מיגרעות מוכרות: אסור להתרחץ שש שעות לאחר המגע המיני, כדי לוודא הגנה מלאה, ולדבריו כמה מומחים, רצוי להוריקו ממש לפני המגע המיני, ולא חצי שעה קודם.

אשר למיגרעות האחרות השלישית, והרצינית ביותר — דהיינו, מידת יעילותו — טוענים היבואנים הישראלים, כי בהיריון עשר שנים מתוך 995 שהתרססו, בנוסף ל-3 אחרות — שהתרססו לא נכון, דהיינו — התרסיס יעיל ב-97 אחוז.

לאשה המודרנית, הרוצה לזכות בשוויון המיני גם בתחום המניעה ולהשתמש ב-אמצעי קל כזה של הגבר, לא נותר אלא להתפלל שלא להיות בין 3 האחוז הנותרים.

במבט ראשון, זה נראה כחזון אחרית-הימים: האשה הישראלית יכולה, מעתה, להתגונן בפני היריון לא רצוי באמצעות היות קצת תרסיס לעצמה.

כל זה — במבט ראשון. במבט שני, נזר תר עדיין לוודא עד כמה יעיל המגן החדש. חומרה-מניעה החדש, שהתאקלם בארצות-הברית לפני כחמש שנים, ואילו ליש ראל הגיע רק בימים אלה, נתון במיכל-תרסיס קטן, ויחד עם מזרק פלסטיק, ממורקם בארנקי-קטן וחגיגה, המתאים לנשיא אה אפילו לאירועים המפוארים ביותר. השימוש — מרכיבים את המזרק על-פי המיד, כל, שואבים כמות קצף מלאו המזרק, ומזריקים את הקצף המרוסס פנימה. ריחו של החומר נעים, הוא אינו גורם לגירוי או תחושת-לואי אחרות.

3 אחוז מסוכנים. יש לו שתי מיגרעות מוכרות: אסור להתרחץ שש שעות לאחר המגע המיני, כדי לוודא הגנה מלאה, ולדבריו כמה מומחים, רצוי להוריקו ממש לפני המגע המיני, ולא חצי שעה קודם.

אשר למיגרעות האחרות השלישית, והרצינית ביותר — דהיינו, מידת יעילותו — טוענים היבואנים הישראלים, כי בהיריון עשר שנים מתוך 995 שהתרססו, בנוסף ל-3 אחרות — שהתרססו לא נכון, דהיינו — התרסיס יעיל ב-97 אחוז.

לאשה המודרנית, הרוצה לזכות בשוויון המיני גם בתחום המניעה ולהשתמש ב-אמצעי קל כזה של הגבר, לא נותר אלא להתפלל שלא להיות בין 3 האחוז הנותרים.

רווקה. כבר לאחר הביקור הראשון אל השני שלה אצלי, היחסים ביניהם לא היו יחסים של פסיכולוג ופצינט. היא ביקרה אצלי בשעה מאוחרת, מחוץ לשעות הרקבלת. היינו גם במסעדה בלילה. כשהחלו היחסים ביניהם להיות אישיים, החזרתי לה את הכסף.

אחרי שקיבלה את כספה, שאלתי אותה אם היא רוצה להיות חברה שלי. היא הסכימה, וקיימנו יחסים אורליים. היא אמרה שאינה רוצה בצורה אחרת, כי היא בתולה, ומשום כך רצתה כך. לכן קיימתי איתה יחסים כאלה, אך ללא כל קשר עם עבודתי.

אין לי כל מושג מדוע יעל הלכה להתלונן — ועוד שנה וחצי אחרי שהיתה אצלי.

בכלל הצורה שהמשטרה טיפלה בענייני: שלחו אלי שוטר שהתחפש לקליינט ו-הציג לי בעיות מין — שאין לי כלל בטר חזון שאינן אמיתיות. הוא השאיר הטר חייבות לשלם לי 200 לירות. אני יכול, למעשה, לתבוע אותו לדיון על זה. אחר כך, כשהוא בא עם המשטרה לערוך חיפוש אצלי, הוא פתח את הדלת כלקוח — ואז התפרצו פנימה יתר השוטרים, בלי צו-חיפוש.

הוא הוריד את החלוק ועמד לפני ערום לגמרי

במקרה של שתי הבחורות, פורטונה ו-ויקי, הרי שהן ודאי שלא היו בטיפול. הן באו ואמרו שאין להן כסף. נכנסנו לשיחה. אבי היה בחדר השני. הישיבה היתה חברותית לחלוטין. פורטונה ביקשה ממני באופן פרטי ליעץ לה כיצד לא לפי חד מבעלה. אמרתי לה להחזיק בחברתה. זו שיטת טיפול פסיכולוגית מקובלת. כשאמרתי להן להיות בבגדים תחתונים, הצעתי להן שאני אהיה בחוץ באותו זמן. אמרתי להן למיין לעצמן שהשנייה הינה בעלה, אך כן זה היה בצורה חברתית. לא קיבלתי מהן כל תשלום. במקום תודה, קיבלתי מהן תלונה במשטרה.

עד כאן, סיפורו של הפסיכולוג.

מפגשו של רונק, נפתח. כבר בתי-פיתוח, במהלך גבוה, העדה הראשון נה. בפני השופטת המחוזית הדסה בן-עיתו, היתה יהודית שפיץ, פסיכולוגית מבית-החולים הממשלתי ע"ש יהודה אבר-בנאל בבת-ים. עם פתיחת המשפט, הציג הסניגור, עורכי-דין שמואל קינג, בפני השופטת תמונה, שהיא למעשה חלק מ-M.T.A. הסניגור רצה להוכיח, מבחן

קיימתי איתה יחסים בתור חברה, לא בתור פאצינטי

ההתמונות שהציג מרשו בפני הלקוחות לא היו פורנוגרפיות, כטענת התביעה, אלא מיבחן מקובל בפסיכולוגיה.

השופטת התבוננה בתמונה, קבעה מיד שהאשה שבתמונה היא ערומה. יהודית שפיץ קפצה מיד ממקומה, הצהירה שהי בחורה בתמונה לא בהכרח ערומה — אלא תלוי מאוד כיצד רואים אותה, והוא בעצם חלק מהמיבחן.

יהודית שפיץ עוררה את התעניינות ה-קל בבית-המשפט גם כאשר שאלה הי-סניגור, בחקירה נגדית, אם השתתפה בי-עצמה בטיפול קבוצתי המתקיים בבית-צינון אחריה. ושוב יש סממנים רבים של מיין-קבוצתי. היא הסיבה בחיוב, בי-עדותה, גם עמדה על כך שקיימתי שיטת-טיפול פסיכולוגי באמצעות מגע קבוצתי.

יחד עם זאת, טענה שהטיפול המקובל הינו עדיין בשיחות, ולא על-ידי מגע. וזאת בדיוק ינסה הסניגור להוכיח: כי נתן רונק טיפל בלקוחותיו בשיטה חד-שה, וכי למעשה לא עבר כל עבירה פלילית.

אם יצליח, נותר לראות.

מבחן פסיכולוגי ידוע.

הוא אמר לי לשכב. שכבתי, והוא ביקש ממני לטפח את אבר-המין שלו. למעשה הוא הכריח אותי לכך. אבר-מינו הודקף, ואז הוא דחף את זה — (כאן בא תיאור מפורט של המגע). נגעלתי בצורה גוראה. אחרי זה, הוא הלך להתלבש, ואמר שגם אני אתלבש. ושנה יהיה בסדר. הייתי כל כך המומה שלא יכולתי לדבר בכלל.

הוא רצה שאבוא עוד פעם אבל עניתי לא. הוא ביקש ללנות אותי לתחנת האו-טובוסים. כשהיינו ברחוב שאלתי אותו, האם זה מה שעשית לי נקרא טיפול פסי-כולוגי? הוא ענה בדברים בלתי ברורים, גימגום. ובין היתר אמר לי: "אני חשבת שאני רוצה להיות חבר שלך." צעקתי עליו, ודרשתי את כספי חזרה.

חזרנו לדירתו. אני נשארתי בחוץ והוא נכנס, חזר עם מכתב שהוא נתן לי לחתום עליו. הוא אמר לי שהוא מוכן להתוודות את הכסף, כולל הנסיעות שלי בתנאי מפור-רש שלא אגש למשטרה ולא אספר לאף אחד, ובאמת לא סיפרתי לאף אחד במשך שנה וחצי. עד היום הזה.

עד כאן, סיפורו של יעל.

יבור הפרשה, נתן רונק, הוא יליד הארץ, התגורר רוב שנותיו בחיפה אצל הוריו. בגיל 17 נסע לצרפת. תחילת למד רפואה, אך לאחר שלוש שנים נכשל ועבר ללמוד פסיכולוגיה. בעת ששהה בי-טולו, סבל ממשבר נפשי. כנראה כתוצאה מהכשלון בלימודי הרפואה, ואושפז. בי-שנת 1966 קיבל תעודת גמר מאוניברסיטת טולו, כבוגר בפסיכולוגיה. שנה מאוחר יותר חזר ארצה, ועל סמך התעודה הצר-

העדה יהודית שפיץ, פסיכולוגית מבית-החולים הממשלתי בבת-ים, שהעידה בפתיחת המשפט.

פתיחת התקבל כחבר בהסתדרות הפסי-כולוגים בישראל, ופתח לישבה ברחוב המלך ג'ורג' 44 בתל-אביב. לדבריו, ה-עניין אצל ועדת האתיקה של ארגון הי-פסיכולוגים, אם מותר לו לעבוד, ונענה שאין כל חוק האוסר עליו לעסוק במקצועו. זאת תהיה כנראה גם אחת מטענותיו הי-עיקריות של סניגורו, עורכי-דין שמואל קינג במשפט.

על התלונות נגדו מוגי רונק, בעל קומה ממוצעת, תספורת קצרה שזי איש עסקים אמריקאי, המורכב בחיפוש וכאישיות:

נעשה לי עוול. מאשימים אותי על דבר-רים שקרו לפני שלוש שנים. המחשבה ששלש שנים אינך יודע היכן מקומך ומה יהיה גורלך, היא העונש הגדול ביותר. מאשימים אותי למעשה על-סמך תלונה שהוגשה שנה וחצי לאחר המקרה. זאת ועוד: לגבי הבחורה הזו, יעל צורף, יש לי מכתב שבו היא מודה שאין לה כל תביעות כלפי.

למען האמת, יעל ואני היינו חברים. היחסים ביניהם היו יחסים שבין רווק ל-

שדרות, שעברה גם היא את משי-רדן של הפסיכולוג:

בתחילת 1969, לאחר שקראתי מודעה בעיתון בקשר לטיפול פסיכולוגי והיפנו-טי, נפגשתי עם הפסיכולוג רונק. הוא שאל אותי מה הבעיה. עניתי לו שאני סובלת ממורס ביטחון ואיני מסוגלת להת-בטא בנוכחות קהל. הוא אמר שטיפול כזה יעלה לי כ-300 ל"י, ויקח כשבועיים.

בפגישה הראשונה לא שילמתי. הוא הראה לי תמונות, ואני הייתי צריכה לומר מה שאני רואה. הוא הסביר איך הוא ער-בה, ואמר לי שגם יטפל בי על-ידי היפ-נוזה. ויש גם מקרים שעליו לטפל בהם במכשירים.

בפגישה השנייה הוא הראה לי תמונות גזרות משובעונים של בחורות ערומות וגם של בחור ערום. הוא שאל אותי ש-לות אישיות מאוד, ועניתי לו. הוא שאל אותי בין היתר אם קיימתי יחסים עם החברים שלי, ואני לא שילמתי. באותה פגישה שילמתי לו 30 לירות. הוא אמר שכל טיפול יעלה 50 לירות.

בפגישה השלישית הוא נתן לי לצייר. הראה לי תמונות, ושוחח איתי על בעיות מין. הוא שאל אותי אם ראיתי אי-פעם אבר-מין של גבר ואיך זה נראה. עניתי שעדיין לא ראיתי, אבל שאני יודעת איך זה נראה.

לאחר מכן אמר לי שכעת הוא רוצה לנסות אם טיפול היפנוטי ילך אצלי. זאת אומרת הוא רצה לדעת אם אפשר להפנט אותי. הוא אמר לי לגשת לקיר, לעמוד עם הפנים אליו, לפתוח את החזייה שלי ולעצום עיניים. אחר כך הוא אמר לי להכניס את ידי לאבר-המין שלי. עשיתי כך.

לאחר מכן הוא אמר לי להסתובב עם הפנים לקיר ולהשתחרר, להרגיש בנוח

לאחר שראתה את תעודתו של הפסיכולוג, הסכימה הלקוחה להתפשט בפניו

ולחשוב רק על מה שהוא אומר ולסמוך עליו. הוא אמר לי לשחק בתוך אבר-המין שלי. כל זה לקח פחות מרבע שעה. באותו ערב הוא לא נגע בי ולא עשה שום דבר. רק אמר לי לעשות מה שסי-פרתי. גם בפגישה זו שילמתי לו 50 ל-רות. אומנם התפלאתי על צורת הטיפול, אבל עדיין חשבתי שזה באמת טיפול פסיכולוגי.

למחרת באתי אליו, לאחר שאמר לי שהטיפול הרביעי יקוז הרבה זמן, וששקח זאת בחשבון ושדאג ללינה בתל-אביב.

כשבאתי אליו, לבשתי חצאית קצרה, גמפיים וחולצה סגורה מצמר. ברגע שי-נכנסתי לדירה, הוא דרש ממני מיד כסף. אני דרשתי קודם שיראה לי תעודה שהוא באמת פסיכולוג. הוא הראה תעודה של הסתדרות הפסיכולוגים בישראל, ואז ש-למתי לו 50 לירות, כי באמת האמנתי שהוא פסיכולוג.

שוב הוא העמיד אותי ליד הקיר, ושוב ביקש ממני שאכניס את ידי לאבר-המין שלי, ושבכלל אתפשט לגמרי, אבל לאט לאט. הוא עמד והסתכל איך שאני מת-פשט.

הוא אמר לי גם לעצום עיניים, ועשה כאילו הוא מהפנט אותי. אני חשבתי שכל זה שייך לטיפול, אבל למעשה לא הייתי מהופנטת.

לאחר שהייתי ערומה לגמרי, הוא אמר לי לשבת על המיטה שעמדה בחדר. הוא כיבה את האור, השאיר אותי יושבת ער-ר מה על המיטה, ועזב את החדר. הוא חזר כשהוא לבוש חלוק כהה, והביא לי משקה. המשקה היה תה, אך טעמו היה משובה. טעם לגמרי לא רגיל לגבי תה.

לאחר מכן, הוא הוריד את החלוק ועמד לפני ערום לגמרי. הוא אמנם אמר לי כל הזמן לעצום עיניים, אבל אני הצאתי וראיתי שהוא ערום. הוא התישב לידי על המיטה, ואמר שכל זה ישחרר אותי מהתסביך שלי, ויתן לי בטחון, ואם לא אתבייש לפניו, אחיה בעתיד לגמרי בסדר.

בגולה

בורח מיכאל

בתיה מחפוד
אשתו של
האסיר הנמלט
מיכאל מחפוד

מכנולא תל-מונד

צריך להיזהר, זה מהפרו'קטורים של מגי דליהשמירה. הצלחתי, ומצאתי את עצמי על הכביש. עצרתי מוגית והסתלקתי משם. שילבתי את הידיים על החזה, וככה הסתרתי מהנהג את בגדי האסירים שלי. כשהגעתי, הלי וואתי שם כסף ושילמתי לנהג. עד כאן, סיפורו של האסיר הנמלט.

פי החוק, יש לי זכות לראות אותו פעם בשבועיים, השמיעה בתיה את קולה לראשונה. אבל החוק לחור, והמצאות לחור. כשבאתי לתל-מונד, אמרו לי שעומדים להעביר אותו לכלא רמלה, ובגלל זה אני לא יכולה לראות אותו. שאלתי למה, מה הקשר,

לא להסתבך בפשע. אז נקמו בי. למרות האיומים, הלכתי להתלונן. ביי קשתי מהקצין התורן להביא אותי למנהל הכלא להגיש תלונה. במשך חמישה חוד' שים לא מילאו את בקשתי. אבל את כל זה הייתי יכול עוד לסבול איכשהו. מה שהרס אותי, זה שלא נתנו לי להתראות עם אשתי. כשלא יכולתי לסבול את זה יותר, החלטתי לברוח. בלי לחשוב כמה שזה יעלה לי. העיקר להיפגש עם בתיה.

באותו יום חמישי עבדתי מחוץ לבית הסוהר, באיזור התעשייה של תל-מונד. נשארתי בשטח, אחרי שהאסירים חזרו לי כלא בסוף העבודה. טיפסתי על הגג של אגף מסויים, וחכייתי עד הלילה. בלילה ירדתי, עברתי את שתי הגדרות של תל-מונד. לא חשוב איך, כל מה שהייתי

כנראה שהגורל של ההיכרות שלנו הוא כזה. כשהיכרנו בפעם הראשונה, לפני שנתיים, נמשכה ההיכרות שלנו רק שבוע עיים. אחר כך נפרדנו. רק אחרי שבעה חודשים נפגשנו מחדש. אבל מאז, לא נפי רדנו יותר — עד שנעצרתי. ביום חמישי שעבר חזרתי לתל-מונד מכלא רמלה. ברמלה הייתי שבוע. לקחו

פגישה חוכמה לפי כל כללי הקוגי ספירציה. כאשר נפגשו, לבסוף, שלי שח הגברים והאשה בבית-קפה תל-אביב, בבוקר יום הראשון השבוע, היה זה לאחר שכל הצדדים היו משוכנעים שהמשטרה לא עלתה על עקבותיהם. הצעיר השתחרר, לבוש חולצת פולו כחולה, שהיה במרכז התעניינותם של

כתב "העולם הזה" נפגש עם אסיר נמלט שהמשטרה מחפשת אחריו

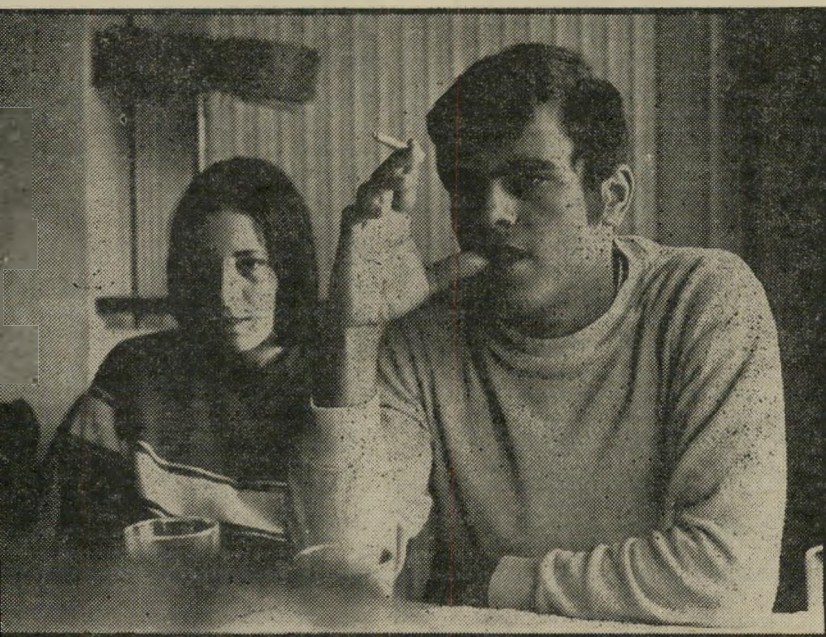
אותי לשם לרגל העירעור שהגשתי לבית המשפט העליון. אחרי השבוע הזה ברמלה, הייתי מיואש לגמרי. במשך כל השבוע הזה, החזיקו אותי, יחד עם עוד שבעה אסירים אחרים, בתא של שני מטר על שניים. אתה יכול לתאר לעצמך — שמונה אנשים בחדר של ארבעה מטר מרובע? מיטות לא היו שם. ישנו וישבנו עד הריצפה ועל שמיכות. הי שירותים היו בתוך התא. היינו כמו סר-דינים מלוכלכים בקופסה מלוכלכת. ככה החזיקו אותנו שבוע שלם.

האחרים, נראה רגוע ושלי, כיאה לצעיר חסר-דאגות המבלה בוקר שטוף-שמש ב"בית-קפה. תסרוקתו המסודרת, עם השביל המדויק כמו ילד טוב, הגבירה רושם זה. "שמי מיכאל מחפוד", הציג הצעיר את עצמו. "אני אסיר בורח מכלא תל-מונד, והמשטרה מחפשת אחרי ברגע זה." לאחר מכן, הצביע על הצעירה היפהפייה שישבה לצידו: "וזאת אשתי, בתיה". מדרווח כתב: "העולם הזה" מרי של זוזר — הגבר השני באותה פגישה:

"קשה היה להדביק למיכאל מחפוד את הדמות של אסיר נמלט. אך קשה שבעתיים היה להדביק לאשתו את דמותה של אשה חו של אסיר נמלט. נמוכת קומה, בעלת פנים מקסימים, הופעה נעימה ושקטה, נרי אה היה בברור עד כמה היא אוהבת אותו. היא בת 20, תלמידה שנה ב' במידרשת הנוער בשדה-בוקר. הוא בן 18 וחצי. היא ממוצא אשכנזי, הוא ממוצא תימני. זוג מקסים יותר, קשה למצוא."

אסיר הנמלט העיף מכט ב" גבר השלישי בחבורה — סניר גור, עורר-הידון חיים מישגב — ופתח בסיפורו:

ברחתי מתל-מונד ביום חמישי האחרון. הרגשתי שאם אני לא בורח — אני הולך ומתאבד. לא יכולתי להחזיק מעמד יותר. הכל בגלל שלא הירשו לי לראות את אשתי. הייתי מוכרח לראות אותה. לא יכולתי בלי זה. התחתנו לפני חודשיים. אני הייתי אז כבר עצור, וקיבלתי חופשה של שמונה שעות בשביל להתחתן.

מיכאל מחפוד, האסיר הנמלט, ואשתו בתיה, בעת הפגישה החשאית עם כתב "העולם הזה", שנערכה ביום הראשון השבוע בבית-קפה תל-אביב. השתתף בפגישה גם סניגורו שר האסיר, עו"ד חיים מישגב. "ברחתי מהכלא כדי לראות את בתיה", אמר מיכאל.

פגישה במחתרת

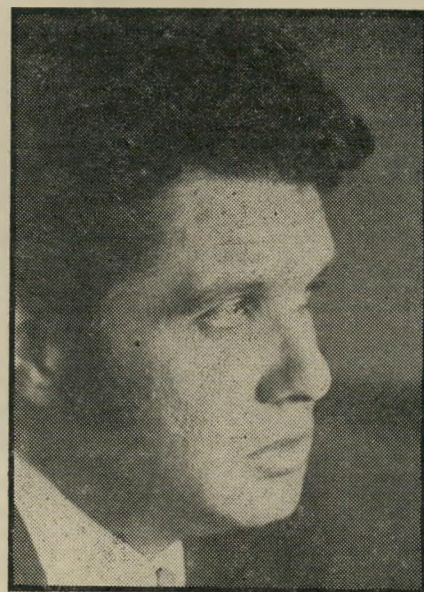
ולא קיבלתי תשובה. "נסעתי לרמלה. זה היה ביום ראשון בשבוע שעבר. אמרו לי שהוא איננו שם. פשוט שיקרו לי. הוא היה שם כבר כמה ימים."

"אך אפשר להתייחס ככה לאסיר? בגי"ל שהוא אסיר, מותר לזלזל בזכויות שלו?"

למרות זאת, ניסתה בתיה לשכנע את בעלה, מיד לאחר פגישתם, לחזור ולהסיר גיר את עצמו. לו רצה, יכול היה מיכאל להמשיך את תופשתו עוד זמן רב. הי"ל משרה בסוד את דבר בריחתו, לא הודיעה על כך בעיתונים. מקומות המחי"ל בוא של מיכאל היו טובים, אבל בתיה עמדה בתוקף על כך שיתחזקו כלכלי. גם סניגוריו הצטרפו לעבודת השיכנוע. מיסגב היה הרוח החיה בהתנהגותם של בתיה ומיכאל, טרח בהכנה כל הסידורים, שבדרך כלל עוסק בהם הבעל, כאשר אינו יושב מאחורי סורג וברית. עתה, ביקש מיכאל לחזור לתל-מונד.

מיכאל העמיד מספר תנאים. אחד מהם: להפגש עם כתב העולם הזה, לספר את סיפורו לציבור.

מדוע נידון הצעיר בן ה-18 בכלא?
מיכאל אינו טלית שכולה תכלת. או

הפרקליט
עורך-הדין חיים מיסגב, סניגורו של האסיר, שאירגן גם את נישואיו בכלא.

אף חלקה. יש לו עבר עשיר של פריצות וגניבות. במשפטו שלפני האחרון, נידון לשנה ורבע מאסר על תנאי. הוא המשיך בשלו, נתפס ביוני השנה, הואשם ב-15 עבירות. נשלח לסך-הכל של שלוש ורבע שנים מאסר בפועל.

בנוסף, תלוי בגדו אישום נוסף, שעדיין לא הגיע לבית-המשפט, לפיו הוא מואשם, יחד עם חבר, באיגוס בצוותא של קטיגיה בת 16 וחצי. מקרה זה קרה לפני שהכיר את בתיה.

מעניין גם לנסות לראות כיצד הגיע מיי-כאל לדרך הפשע. בחוות-ידע רפואית של הפסיכיאטרים ד"ר ראובן מאיר וד"ר עיי-מנואל דיאמנט, מבית-החולים באר-יעקב, קובעים שני המומחים:

"הנ"ל הינו ילד שלישי מבין שבעה ילדי-דיס, פונק על-ידי אביו, נידחה על-ידי אמו ואחיו הגדולים. איש במשפחה לא דאג לו. מלבד אח צעיר. לאחר שאז זה נהרג בתאונת-רכבים, והוא נשאר לגור לבדו, בנפרד מהמשפחה, גברה פעילותו העריינית."

"הוא אינו מגלה שום סימני מחלת נפש, אך ללא ספק סובל מהפרעות באי-שיות. איננו חושבים שטיפול פסיכיאטרי או פסיכולוגי ישנה את טיפוס התנהגותו. לדעתנו, מסגרת מאורגנת ונוקשה, כמו של צה"ל, עשויה לתת לו סיכוי."

חוות-ידע אחרת היתה של שולמית גידרון, קצינת-מבחן של משרד הסעד, שטיפלה במיכאל:

"למרות הסתבכויותיו אנו מוכנים להמשיך בנסיון הטיפול, כי מאסר במצבו הינוכחי הוא גורלי עבורו ועלול להפכו לעברייני, שלא ניתן יהיה עוד לשקמו ב"עתידי."

אך מיכאל לא נשלח לצה"ל. הוא נשלח לתל-מונד.

מצריים

איך להינצל

מיום הדין?

שום אמן במה לא זכה מימיו לקהל כה גדול — וכה מרוחק. הרגיליו האקרו-בא-טיים של נשיא מצריים, מאז קבע את הי"ל לדצמבר כיום המכריע לגבי המרחב, מרתקים את עשרות מיליוני תושבי האי-זור, העוקבים בעניין אחרי נסיונותיו של הנשיא להיחלץ מהפח שטמן לעצמו. עתה, נולד בקהיר רעיון חדש-ישן, העשוי ל"הציל את סאדאת מהבריחה לצאת למלחמה בישראל — או לאבד את יוקרתו."

הרעיון: ועידת-פיסגה כל-ערבית.

התקפה תריפה. במישור המילולי, ממשיך סאדאת לירוק אש וגופרית, בשפה הברורה ביותר — ובניגוד לסאטירה על נאומי, ששודרה בערב-שבת האחרונה ב"תוכנית הסלוויה אתמול שלשום — לא הכל עובר, ושחיתות מורכבת מגיגומים בלבד.

בנאומי בשבת האחרונה, בפני חיילים מצריים בתעלה, איתם בילה את ימי הג'יג אל-פיטר, קבע סאדאת בצורה החרי-פה והחד-משמעית ביותר, כי "מצרים החלי-טה להילחם. אברה כל תקווה לפתרון מדיני, יום הדין קרוב." לאחר הנאום, החלו תחנות רדיו קהיר וסאות אל-ערב לשדר שירי מלחמה. פרט פיקנטי: לא היו אלה השירים ששודרו ערב מלחמת ששת הימים, אלא סידרה שונה, אודות שיחרור

נשיא מאדאת

לזיונות למיליונים

ירושלים, מיסגד אל-אקצה וכדומה.

תגובות שונות. על פני השטח, מתייחסים כולם ברצינות לדיבוריו של סאדאת. בעקבות נאום השבת שלו, קרא למחרת רדיו סוריה לעמי ערב להתכונן למלחמה. אפילו עיתוני לבנון יצאו בכותרות גירדות: "הגיעה השעה להילחם." רק אמצעי התקשורת של ירדן לא נסחפו לתגובה דומה. על כך, ועל הצהרתו של חוסין מהשבוע שעבר כי לא יילחם לצד מצרים אם תפרוץ מלחמה, כינהו רדיו סוריה בשם בוגד.

זה — על פני השטח. מתחת לפני ה"שטח, מעטים מאוד מתייחסים לדברי סאדאת כפשוטם. שאל רדיו בגדד: "על מה מסתמך סאדאת בקובעו דווקא את 31 ל"דצמבר?" הפרשן ניסה אמנם לא להיות עויין, אך סיים את סקירתו במילים: "מי שרוצה לעשות, לא מדבר."

איך הוא לממש. זוהי גם הדעה ברוב הערבי. הגורם היחיד במצרים המעוניין לדחות את סאדאת למלחמה הוא הצבא. נאומי המלחמה האחרים של שר המלחמה המצרי היה נסיון ברור לדחות את סאדאת לעמדה שאין לחזור ממנה — עמדה ממנה מנסה סאדאת להימנע.

מאמצי של סאדאת לשמור על שיווי המשקל העדין בין איומים לאי-מימוש היה הנושא המרכזי בוועידת שיר-החוק הערביים שנערכה לא מכבר בקהיר. כל הנושאים הממוכנים האחרים — גיבוש עמדה ערבית אחידה לקראת דיוני העצרת הכללית ומועצת הבטחון; חידוש היחסים

עם בון; הסיכסוך בין עיראק לפרס, רי-המשבר בין הפידאין לחוסיין — נידחו, והוועידה עסקה רק באחת — כיצד יצליח סאדאת להינצל מהרבי-הפיסיות של הי"ל לדצמבר, בלי לאבד את הצבא המצרי — או את כבודו בעיני המרחב.

תקווה קדושה. הפיתרון שהעלתה הי"ל וועידה: כינוס ועידת פיסגה כל-ערבית, שתטול על עצמה את האחריות לנושא. תנסה לשחרר את סאדאת מהדילמה שלו. הצרה היא, שכינוס ועידה כזו קשה לא פחות מהדילמה עצמה. הקשיים: הסיכסוך בין מצרים וסוריה מחד, לבין עיראק וירדן מאידך. הסיכסוך בין עיראק וירדן עצמו. סירובו של קולונל קדאפי מלוב לשבת ליד שולחן אחד עם חוסיין.

למרות זאת, נראה שממשלות ערב יחיר שו להצלת סאדאת, יסכימו לפיסגה. מאחר שתקוותו של סאדאת כי ארצות-הברית תשפיע על ישראל לסגת נראית קלושה כרגע, נותרה תקוותו האחרונה — בפיסגה המושעת.

מסיונרים

לחלל

נחיתתה של חללית אפולו 11 על הירח גרמה לרעידת-אדמה בקרב המיסד הדתי בעולם המוסלמי. בניגוד לישראל, בה הדת איננה חלק מחיי העם, אלא עסק מיסחורי-פוליטי בלבד, הרי שבבעולם המוסלמי, וי"ל בייחוד הערבי, הדת היא גם אורח-חיים. האנשים הראשונים על הירח גרמו להצפת חכמי אוניברסיטת אל-אזוהר הקהירית בים שאלות מרחבי כל העולם הערבי. בעייתם של השואלים: כיצד לישב את עקרונות הדת — עם המציאות החדשה.

הדת — בעד מצע. השייחים, שב-תחילה היו נבוכים, התיישבו אל המדוכה, הצליחו למצוא תשובה לכל שאלה, עקרו-נית, קבעו, אין התפתחות מדעית מודרנית שאינה מוזכרת בקוראן. חלקם, מהפסכנים יותר, קראו למהפכה בלימודי הדת, לאחר נחיתת האדם על הירח. הסביר אחד מהם, שייך עבד אל-מג'אר, הממונה על המיסג-דים במצריים, בראיון עיתונאי: "הרעיון כאילו הדת המוסלמית מתנגדת להתפתחות יות מדעיות, הוא הבל. אדרבה: היא מעודדת את קידום המדע והידע. נחיתת האדם על הירח, למשל, לא רק שאיננה מנוגדת לעקרונות הקוראן, אלא היא בתי-אום איתם. רק אלה שאינם מבינים את הפירושים הנכונים יכולים להגיע לדי-טעות גסה כזו."

פחד שוא. קבע השייח, שדעתו מכובד-דת ברחבי העולם הדתי המוסלמי: "אנו המצרים, למרות שאנו עם שומרי-מסורת, יש לנו טעויות רבות בקשר להבנת נושא הכוכבים ותופעות טבע אחרות. חקר החלל

לדוגמה: הדת המוסלמית מכירה בעקרון שבעת הרקיעים, שכלל שהאדם צדיק יותר — הוא מרקיע למעלה יותר, והכי צדיקים — מגיעים לרקיע השביעי. עתה, כשנחת האדם על הירח — נראה כאילו כל אדם יכול להגיע לרקיע. זהו כמובן הסבר פש-טני ולא נכון. בין שבעת הרקיעים, לבין השמים והירח והכוכבים — אין שום קשר. משום כך, הגיע הזמן להכניס שינויים עקרוניים בשיטת לימודי הדת, לכתוב מחד ד"ל את כל ספרי הלימוד. היתה זו דרישה מפתיעה מצד אישיות דתית — בייחוד בהשוואה לישראל, בה שומרים נציגי הדת בקנאות על כל מצווה נוקשה בת אלפיים שנה. מסרבים להתאים עצמם לחיים הי-מודרניים.

לחלל? "ואם יימצאו יצורים אינטליגנטיים על אחד הכוכבים הזרים בחלל?" נשאל השייח.

האדם נולד עם צורך פנימי לאמונה במשהו כביר ממנו. זה נכון לדעתי גם לגבי יצורים חושבים בכוכבים זרים. אם יגלו אותם, הייתי מציע לשגר משלחת חכמיה לשם, לנסות להציע להם את הדת המוסלמית."

סודאן

האויב מבית מסוכן

מהאויב הציוני

משפט המפתח בנאומי של נשיא סודאן, געפר נומיייר, נעלם לגמרי מאוזן לא-בוחנת. "חוששני שישראל איננה מעוניי-נת בשלום", הכריז, "ומשום כך — אין מנוס ממלחמה."

לאוזן בוחנת יותר, היה זה משפט מפ-תיע. שכן בהיפוכו, הוא קבע כי אם היתה ישראל מעוניינת בשלום, אפשר היה ל-עשות שלום עימה.

היה זה ניסוח יוני מפתיע לגבי נומיייר. מה גרם לנמר הנוראי להחליף לפתע את חברבורותיו, לרמוז, אפילו בדקות, על נכונותו לשלום?

לא כלי-כך מאהבת מרדכי כמו משנאת המן, אם להסתמך על המידע שהופץ לאחר רונה ברחבי סודאן בכרוזים מתחרתים.

פחד מהמחתררת. הטבח שביצע נור-מיירי באוהדי השמאל בארצו, ובייחוד ב-קומוניסטים, לאחר הפיכת-הנפל בגדו, הרי-די את השמאל בסודאן למחתרת. בה התאחדו מפלגת האיחוד הדמוקרטי, ה-מפלגה הקומוניסטית, מפלגת האומה, וכן איגודי פועלים וסטודנטים.

פעילותה של המחתררת מתבטאת כרגע

"גרמי השמיים וטהרוני המיסגדים מסתדרים ביניהם יפה מאוד, ולעולם אינם מתנגשים..."

בעיקר בהפצת כרוזים ותעמולה. באחד הכרוזים האחרונים, ידעה המחתררת לספר כי בגללה, מעדיף נומיייר לרכו את צבאו סביב ארמנו, כדי להגן על כיסאו וחיייו — מאשר לשלוח אותו למלחמה באויב הי-ציוני.

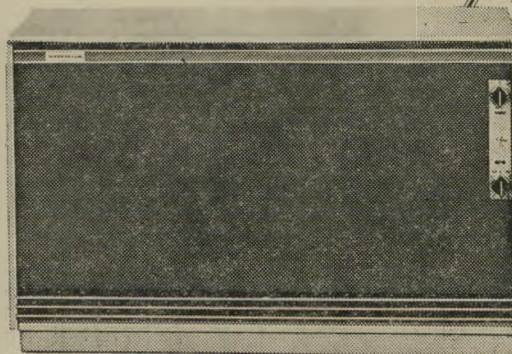
בתקופה האחרונה קיבל את הפירוש הלא נכון. הפחד שמפיצים מורי הדת, בשם אלה, מפני אחרית הימים, בהם יעמוד האדם למשפט — איננו ההסבר הנכון ל"קוראן. העלייה לשמיים, שבעת הרקיעים ונושאים דומים, אינם מוסברים נכון.

אפילו אם הרגלים בחוץ - לא תתקורר ...

כאשר פועל בביחך אוגר חום „אמקור“ בשיטת החימום המרכזי בחשמל שכולה יתרונות!

1. נוחיות - התקנה פשוטה וזולה. הפעלה נוחה.
 2. זול - אוגר חום בלילה בתעריף מוזל של חברת החשמל, פולט אותו ביום.
 3. נקי - ללא פיח, עשן או לכלוך אחר.
 4. בטוח - אין סכנת חבירה. אינו שורף חמצן או גז.
 5. עצוב - רהיט נאה ודקורטיבי מתאים לדירות, משרדים ולמוסדות. לבחירתך 2 דגמים.
- מחיר - השווה את מחירו לשל המתחרים ותווכח כי זו הקניה הטובה ביותר.
- בפיקוח מכון התקנים. מומלץ ע"י חברת החשמל.
- יתרון חשוב: שרות אמפא**

אוגר חום אמקור

המפיצים: **אמפא** וסוחרים מורשים

לי תמכור רק
אמקור

פרסום א. מל, סטודיו דם, צלום נורברם

הדוד נרצח והגורל נוקש בדלת

תמי אזוני

„זה אחרי שהחלטתי בכל זאת לנסוע לרומא. אחרי הכל, למי זה יעזור אם אני לא אסע? ואני נוסעת רק בגלל מפני שכל השנים חיכיתי להזדמנות הזאת. והבמאי ממש קרע אותי עם הפזונו, והתמונות והכל. פשוט אין ברירה. החיים צריכים להימשך.”

מי שראה השבוע את **תמי אזוני**, הכוכבת הישראלית הידועה ביותר, אחרי האחרות, באולפני **צינה ציטה** וכנ"ל, חולפת בדיונגוף — ידע שמשוהו רציני ביותר התרחש. כי לראות את תמי לא מאופרת, לא מסורקת, ולא מבריקה — אפילו בחופשה במולדת הרחוקה — זה סוף העולם. בכדי וכך השנים שאני מכירה אותה, זו הפעם הראשונה שזה קרה לי. לראות אותה ככה. הסיבה, מסתבר, לגמרי לא מצחיקה. זה בגלל הדוד שלה בנימין, שנרצח ומת! אל תשאלו. הכל התחיל במיברק שחמי קיבלה מהמשפחה בנימין: „מגיעים לארץ. קרה אסון.” „אל תשאלו. קיבלתי שוק,” מזדעזעת היפהפיה השחרחרת. היא עוד לא ידעה איזה אסון, אבל ליבה ניבא לה צרות. כי יומיים לפני המיברק הזה, היא קיבלה מיברק אחר — מהבמאי האיטלקי **אלברטו פרנקו**. הוא ביקש לה שהיא זכתה בתפקיד ראשי בסרט חדש, על צוענייה שמתאהבת בבוכפר. הצו ענייה — זאת היא. תמי. תפקיד ראשי ראשון — אחרי שנים של תפקידים קטנים. ואז, יומיים אחרי שהיא קיבלה את הצ'אנס של חייה — הגיע המיברק מנימין. הצרות, כפי שאתם יודעים, באות במשולשים. לא רק בטוה. ברגע שבסא של תמי שמע את האסון שקרה לבנו בנימין, הוא נפטר מהתקפת לב. בנס ציונה. „אני משתגעת,” מקוננת תמי. „עכשיו, אם אני אסוס לרומא, כולם יגידו: הדוד שלה מת, והסבא שלה מת, והיא נוסעת לרומא.” אבל איך אני יכולה לוותר על ההזדמנות הזאת, שחיי כיתי לה כל השנים? ומלבד זה, היא עצובה גם בגלל הדוד עצמו. כי היא אהבה אותו מאוד. „כשהדודה סיפרה לי איך הוא מת, בכיתי. הדוד היה יהלומן, וכשהוא לא בא בערב הביתה, הדודה צילצלה לש” אול מה איתו. ולא היתה תשובה. הם גרים ברחוב אבניו סטריט, ברחוב שדאקלין קנדי גרה, את יודעת. אז הדודה נסעה לחנות. מייד היא נבהלה. הכושי שיושב בכניסה לא היה שם. הדלתות היו פרוצות, והדודה תיכף ראתה את הדוד, והתחילה לצרוח כמו מטורפת. רצחו אותו ושדדו את החנות. בחיי, למה היו צריכים להרוג אותו? למה? „ועכשיו שסבי נפטר, אני בכלל כבר לא בעולם הזה. הסי תכלי עלי, בחיי, תגיד: זאת אני? כבר יומיים אני לא אר כלת. בקושי ישנה. רק היום העזתי לצאת שוב פעם החוצה.

מנה פלאפל ויאללה למיטה

אתם יכולים להכין את הממחטות. הזמרת **זהבית קפון**, הלא היא הנוודת מצמד הנוודים, נוסעת לצרפת. והיא נוסעת מפני שנמאס לה.

תשאלו למה נמאס לה? ממה נמאס לה? מה יש שם בניכר שאין כאן במולדת? קודם כל, אם כן, מהגברים הלוקליים. דעתה עליהם לא כל כך מחמיאה, הייתי אומרת.

זה התחיל, לעניות דעתי, מפרשת גיי רושיה **מרני קפון**.

את דני קפון פגשה זהבית כמו באגי דות, אצל רפי גלסון באילת. דני הופיע שם עם עוד בחור כצמד הנוודים, ראה את זהבית. עזב את הבחור שהופיע איתו ו לקח אותה כבת-יוגו לצמד ומאוחר יותר כבת-יוגו לכל הזמן. הם באו בברית הי נישואין כדת משה וישראל. הם היו צעיריים, אוהבים ומוכשרים והרוויחו הרבה כסף ביחד, הייתה להם דירה מפוארת ומי כונית כנ"ל וסיפור סינדרלה המודרני החל להתגשם במלואו. עד שפתאום הכל התי פוצץ.

הכל קרה בגלל החברה הכי טובה והכי נאמנה שלי, כך זהבית. „אסור להאמין בחברות טובות. הן רעל לחיי נישואין.” „זה היה בפורים. אני חליתי ולא יכולתי להופיע. היה לי נורא חבל. כי היו המון הופעות, אז אמרתי לדני שיקים צמד או שלישיה ויפיע. וכאן התחילה השמחה. החברה הטובה הזאת — ושפתיה של זהבית מתעקמות בסרקאזם נוראי — „טיפ לה בי כל הזמן, ואני שמחתי כל-כך שיש לי חברה כל-כך טובה. איזה טיפשה ארוי רה! רק אחרי כן הבנתי שהיא עשתה כל זאת כדי שלא אחשוך בה. ובאמת לא עלה על דעתי — עד שתפסתי אותם יחד.

הסיבוב השלישי

מבחינה מקצועית, **עורך-הדין שלנו** הוא לא מפורסם ביותר, למרות שהוא ממשפחה מפורסמת מאוד. משום כך, ספק אם מלבד חקולוגיות וכמה חברים, יודע הציבור הרחב כי הוא פתח עכשיו, יחד עם שותף, משרד חדש בתל-אביב. מבחינת הביורגריה שלו, זוהי פתיחת הסיבוב השלישי. כי אם **עורך-דין** לא מפורסם כל-כך בברז'נז', זה לא אומר שאין לו תחומים אחרים שבהם הוא דווקא כן מפורסם. כמו למשל, ציד הח' תיכות. בתחום זה, הוא ללא ספק על הגובה. לאחר שהוא סיים את שדות הציד של ירושלים וחפה, הוא ירד עתה למטה. הוא אמנם נשוי פלוס שניים, אבל מת' ייחס לנושא בפילוסופיות מסויימת. „הר' בה אין לי מה לחפסי,” הוא מושך כתף אדישה. „אשתי כבר תפסה אותו פעם עם חתיכה במיטה, אז הרבה סודות כבר אין לי.”

חבריו למקצוע מושכים כתף באדי שות דומה. הם כבר השלימו עם העוב' דה שהבחור מתעניין יותר בצד האנטו-מי של הקליניטיות, מאשר בצדדים ה-גלניים יותר. התוצאה, כמובן, מתבטאת גם בחופעותיו בבית-המשפט, שאינן רצו פות הצלחות. כל-כך אינן רצופות, למען האמת, שהוא אף פטר ממקום עבודתו האחרון. זאת הסיבה שהוא החליט עכ' שיו ללכת להיות עצמאי. „כשבאמצע העבודה תקרוץ לו מיטה חמה, הוא יר כל לרוץ בשקט, בלי חשש לפיטוריו,” הסביר חבר טוב.

וגם זה חשוב. קשה לבלות בנוחיות במיטה חמה, כשאי-שם מחכה בוס עצי בני.

ארץ אני פוחדת מהשכנים. כל אחד יודע מה שמתבשל במטבח של השני. האנשים רכלנים ומגעילים.”

אז זהו. ובניתיים היא מופיעה ערב ערב במקום שלא כל-כך מוצאחן בעיניה. אבל היא מרויחה שם לא רע. ואחרי שייגרר החוזה, היא תיסע לצרפת. אבל לפני כן היא רוצה לדוש קצת בנושא הגברים והנשים הישראליים. וכמו שאמרתי, משהו לא כל כך טוב.

אז הישראלית: „היא לא סקסית בכלל, לדעתי. לא יר דעת להתלבש. הטעם שלה הוא סקוורי. חיקוי זול לאופנה אירופאית. אני עצמי מתלבשת רק בבגדים שאני מביאה מפרין. אני אשה עצמאית שלא תלויה בגבר, בני גוד לאשה הישראלית. אני אמנם חיה עם הציבור, אבל לא מתחשבת בו.”

כך. ואילו הגבר הישראלי:

„הישראלי יוצא עם אשה פעם אחת. מוזמן אותה לסרט. ובמחיר ה-4 לירות כרטיס, חושב שקנה לו גם כרטיס כניסה למיטה. כמו שאומרים, הגבר הצרפתי אר כל לאט ובעדינות, עם סכין ומזלג. והישראלי ניגש לאכול ישר עם הידיים. הישראלי יוצא עם בחורה — וחושב שהיא כבר חייבת לו. מתאים לו מאוד הסיפור על זה שהוא גומר מהר כדי להספיק לספור לחברה. הוא יודע להשווץ ולספר על היכולת העצומה שלו — כשבועצם הוא אפס גדול במיטה. הישראלים הם מאוד סקסיים, אבל לא יודעים לנצל זאת. אולי יש להם נסיון — אבל אין להם טכניקה. לעומת זאת הצרפתים עדינים, נימוסיים, היחסים הם פים, אינטימיים וסגורים. הצרפתי לא מדבר כמעט, אבל עושה הרבה, וטוב. הישראלי קמצן מאוד, ממין את הבחורה לפלאפל ואחר כך, יאללה, למיטה.”

נו. בתנאים כאלה, לא פלא שהיא בור רחת מהארץ. מי אוהב להיכנס למיטה על בטן מלאה פלאפל?

„אחר כך נודע לי שהם גם היו בלונדון ביחד. ואני לא ידעתי כלום. התגרשנו, הוא נתן לי חצי מהרכוש שלנו. וכל אחד הלך לדרכו.”

ומאז. קיבלה דיעה שלילית מאוד על גברי ישראל.

„בארץ צריך לשלם מסמיטה. בחו"ל מספיק הכישרון, כאן לא. צריך להיכנס למיטה עם אמרגנים, מפיקים, ואנשי תק ליטים, כדי להצליח. אני יכולה למסור הרבה שמות — אבל אני לא רוצה לקל קל את המעט שעוד נשאר לי מהקריירה כאן בארץ. אמרגנים ו מפיקים הציעו לי הצעות שאינן משתמעות לשתי פנים. „אם את רוצה להצליח — בואי איתי למיטה.”

„אבל אני לא מוכנה לזה. אני נכנסת למיטה עם גבר רק כשאני רוצה אותו. אני לא מוכרת את הגוף שלי בשביל קריירה, ולא אקריב בשבילה יותר מאשר כישרון. זו אחת הסיבות שאני נוסעת ככאן. הופעת באולמ פיה בפריז וזה היה טוב, והם הזמינו אותי שוב, וחברת התקליטים של ברקלי רוצה להוציא לי תקליט. וחורץ מזה, יש לי שם גבר שאני רוצה אותו ואני מתכוונת לגור איתו שם. בלי רכילות. אני כבר לא מאמינה בניי שואין, רק בלחיות בי יחד. כך, אם קורה משהו, אפשר להיפרד בלי רעש וטקסים. כאן בי

זהבית וירידים (מוני הקמן וצביקה הגרזי)

הגורל צוחק: על בדי תל-אביב מוצגים סרטים על אלימות המשטרה ומוני יקים. מי שטעם מעט מנחת זרועה בעת האחר רינה (המשטרה מרביצה ומחנצלת, העולם הזה 1784) מקים מיני-סינמטק דווקא הודות למשטרה, או ליתר דיוק, בגלל המשטרה.

„פשוט נמאס לי“, הוא אומר, „לקבל מכות, לברוח ממקום למקום ולסחוב על הגב את חובותיו של תיאטרון מרתף בסך 20 אלף לירות. החלטתי שלהקים קולנוע לטובת התיאטרון זה פתרון לא רע.“

אם אכן יקים יקים את המיני-סינמטק שלו ויקיים את הבטחותיו להציג בו מדי יום ו' חמישה סרטים שונים בזה אחר זה, ארבעה מהם באולם הגדול של קולנוע תכלת וסרט קומי קלסי אחד, במקביל באולם הקטן שבאותו הבית, יהיה זה חיי מקורי בתל-אביב של יום ששי. הרעיון המרכזי העומד לפניו, להשיג כמות גדולה של סרטים ולהציג אותם במעין כרטיסי-מינוי. אפשר יהיה לקנות כרטיס לסרט אחד (3.50 ל"י) כרטיס לשני סרטים (5 ל"י), כרטיס לשלושה (6 ל"י).

כוכבנית מארזלה
97 ס"מ

מי שיכלה מכל מלאכתו ביום הששי יר כל לבלות במיני-סינמטק מ-10 עד 6 אחי ריהצהרים. ביום הששי הקרוב יוצגו (בי אולם הגדול של קולנוע תכלת): „ג'והני המלט (מערבון איטלקי בהשראת המקור השקספירי), דולצ'ה ויטה (פדריקו פליגי, חובה למי שלא ראה עדיין), הנדרפס (סרט של הישראלי אלכסנדר הרמתי ושלא נעשה בישראל, עם מכסימיליאן של) ואוסף של סרטי מיני מאוס.“

אם הרעיון יביא הרבה ווגות עיניים לקולנוע תכלת ייתכן אפילו שיעלה ביד מוני יקים לאסוף לא רק את 20 האלף השייכים כבר לנושיו כי אם להביא לו את הסכום הדרוש לדבריו כדי לשפץ מקום ולעשות ממנו מרתף חדש. לדבריו, הובר טחה לו תמיכה, מכספי העיריה, של חמשת אלפים לירות. בתנאי שיהיו לו את 45 אלף הלירות הראשונים.

הבתולה

נוזיפת

טריסטאנה (בן-יהודה, תל-אביב, ספרד) — במבט ראשון, זהו רומן מלודרמטי על אציל מזדקן שירד מנכסיו, המתאהב בנערה יתומה, הצעירה ממנו בשנים רבות, שהופקדה בידיה לאחר מות אמה. ואמנם, במקור היה זה רומן של הסופר הספרדי בניטו פרז גאלדוס, אותו תיכנן הבמאי לואיס בונואל להפוך לסרט, מזה זמן רב.

החוות החיצוניות של הסרט היא חמורה מאד. הוא עשוי לפי כל הכללים המקובלים של הטכניקה הקולנועית. זוויות הצילום מחושבות להפליא, מבלי לחוות מטרה בפי ני עצמה. הקומפוזיציות מושלמות, העריכה והמעברים מסצינה לסצינה מצויינים, בקיצור, סרט משובט בסרגל ובמחוגה.

אלא שמאחורי החזית החלקה והאלגנטית, מסתתר האבסורד שבעולם מכובד ומוסרי, בעל הופעה מטופחת וארשת-פנים מיוחסת.

הזקן הוא סוציאליסט סלוגי אבל רודה בבני ביתו בסיגנון פיאודלי מובהק, מוסריותו השיכלתנית עומדת בניגוד גמור לאהבתו הנואשת והמוזרה לבת חסותו. טריסטאנה, חיתומה בעלת פני מלאך, המזכירה לא במיקרה את הבתולה הקדושה, עושה מעשים שטניים ואכזריים, שלא ייאמנו לפי חזוניה הנגימה. מערכת היחסים המור זרה והחולנית המתפתחת בין השניים (נרמו אפילו על אפשרות שהישיש הוא אביה הבלתי-חוקי של הנערה) היא שורה של סמלים הבאים להפריך את העמדה-הפנים, ש- היא תוצאה של המוסר הקאתולי השולט על כל הדמויות שבסרט.

דנב: בתולה קדושה ושטנית

כל מה שמוסר זה מסוגל להניב הוא מעצורים נפ-שיים, היוצרים באנשים סטיות ודחפים מוזרים, הצריכים לחפות על פגמים פנימיים.

מי שהולך לסרט זה, תוך הכנה מוקדמת לכך שעליו לראות את המשמעות הכפולה שבכל מישפט ובכל דמות, ולהבחין ברמזים שמסתיר בונואל מאחורי הסיפור הפ-שט של המעשה, ימצא חומר רב לעיון, ולא מעטים יהיו אלה שיחזרו לראות את הסרט שנית. הופעתם המושלמת של קאתרין דנב ופרננדו ריי, אשר נוצרו כאילו לתפקי-דיהם, עוזרת להשלים חוויה קולנועית זו.

השטן פורט

על פסנתר

מחול הקינאה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — מפחית דון על שדים ורוחות ובריתות עם השטן, הוא תופעה נדירה על בדי הארץ, ומשום כך צריך היה בעצם לקבל את פני „מחול הקינאה“ בהתלהבות גדולה.

אלא שהמעשיה על פסנתר-וירטואוז, שנמשו מכורה לשטן, וכך הוא מצליח, בכל פעם שגופו נובל, לקפץ לגוף נותאית אחר, מלווה בסרט זה בכל כך הרבה דיבורים סתמיים, רגעים ריקים-מתוכן ודיאלוגים בלתי-חיוניים, עד שהוא שוכח להפחיד או לעורר מחשבה. במקום זה הוא נראה כיצור מתלבט, שלא החליט לאן לפנות. מפחד בעצמו.

הסמלים הדמונולוגיים קיימים בו אמנם בשפע: ספר של מכשפים, פולחנים בחצות הלילה, גילגול-נשמות, מסי-כותמוות, כלבים שחורים מזוי-אימה, ומעשי-רצח אלי-מים, הכל בליווי פסיקול המשתמש לסירוגין ב„ואלס מפיסטו“ של ליסט, ב„דיאס אירא“ המסורתי מן המיסה הקאתולית, ובכל מיני תומורים שהושאלו הישר מן ה-סימפונייה הפנטסטית. כדי לשכנע, צריך סרט מעין זה להפוך מעשים משור-

ביסט ואלדה: שדים ושדיים

נים לאמינים עד כדי כך, שצופה יתבונן בחדש בכל הסובב אותו. אחרי „מחול הקנאה“ החדש היחיד שיתעורר בצור-מים, הוא כלפי סרטיו הבאים של הבמאי פול וונדקוס. חבל רק על ז'אקלין ביסט. היא נחמדה מדי לכל זה.

שחקנים

פליניסימה

אופנה באה ואופנה עוברת, אבל סצמו של הבמאי האיטלקי הדגול, פדריקו פלי-ני, לעולם עומד. הוא אוהב נשים „שופ-עות“, כאלה שאפשר למלא איתן את המסך, ושאישי אינו חושד שהן סובלות מתחת-זוהנה. משום כך הוא השתמש ב-אניטה אקברג, בסאנדרה מילו, פליני משוכר מחפש פנים חדשות, בגוף דומה. ונראה שמי שמחפש גם מוצא. פליני, המסריט עתה את רומא-פליני, והמאלתר מסצינה לסצינה דמויות חדשות, הוסיף לרשימת המשתתפים שלו בסרט נערה צעירה בת 21, בעלת שערות בהירות, ותכונה אחת החשובה מאוד לבמאי: היא קף חזה של 97 סנטימטרים. פליני משוכר נע כי הצעירה, פט מארזלה, נועדה לי-גדולות, אם כי לא ציין בדיוק לאיזה גדולות הוא מתכוון.

רק דבר אחד מטריד את הסובבים אר-תו. כיצד יתכן שהאיש המאוהב כליכך בחזה הנשי, נשא לו לאשה דווקא את

תדרין

תל-אביב

*** רציחות קטנות (פאר, אר-צות-הברית): קאריקטורה מזעזעת של אמריקה האלימה. האמנים מסורפים, הר-בורגנים מגוונים, המישרה מסרת-ישע ולאוזה הקטן ברירה אחת: לקחת רובה-צלפים ביד, לירות דרך החלון בעוברים-ושבים אלמוניים, ולהינות מכל העסק. מישחק מזהיר של אליזט גולה, אלן אר-קין ודונאלד סאתרלנד.

*** חצי חצי (מוגרבי, ישראל): מצי-חיקון ישראלי על מירדף אחרי חצי כרי-טיספיס ולחם בעבודת-כפיים. צילום נאה של דויד גורפינקל, עבודת שחקנים טר-בה, ובדיחות ישנות בקצב איטי.

*** הקלפן והיצאנית (סטודיו, ארצות-הברית): רוברט אלטמן, הבמאי שהגיש את מ.א.ש., מנסה לבנות מערב-

פרוע מעופש ומוזע, ולהראות עד כמה הוא גאון ביצירת אווירה. הבד הוא יפה-פה, ג'ילי כריסטי זווארן בייטי בוכחים, וחזמן זוחל.

ירושלים

*** תנו לי מחסה (אוריון, אר-צות-הברית): תיאור תיעודי מזעזע של ההתפרעויות והרצח בעת הופעת להקת האביס המהגלגלות באלטאמונט. באר-צות-הברית, להקת-קצב ברברית, המשי-קפת פני דור ברברי.

*** קיץ של אהבה (חג, ארצות-הברית): נער עובר את שלבי ההת-בגרות מול צעירה המתאלמנת מבעלה ב-מלחמת-העולם השנייה. סרט אופייני לי-נשים רגשניות.

חיפה

*** רסיפי חיים (זיר, ארצות-הברית): ג'ק ניקולסון משחק להפליא את האינטלקטואל האמריקאי הצעיר והי-מתלבט, שאינו יכול להשתייך לשום קבוצ-צה חברתית בזמנים המודרניים.

במדינה

דרכי תיים

פרשת

המיליונר

והדיג

הוא מליונר, אך נוהג בסוסיטא מרוסית. לעבודתו הוא מגיע בהמש בבוקר. בבנק, שם הוא חותם על עסקה של מאות אלפי ל"י, הוא מופיע בבגדי עבודה מוכתרים בשמן. המקצוע שלו — פרדסן, ור התחביב — הצלת אנשים שעולמם התימוט.

שוטר שגנב. לא תמיד היה חיים ברא"ז, דור שלישי למשפחת ותיקי פתח תקווה, מיליונר. כשהתחתן, בן 26, הזהירה חמותו את בתה: "עם אחד כזה את מתחתנת? הרי אין לו אפילו חגורה. הוא קושר את המכנסים בחבל."

כיום יש לו לברא"ז כבר חגורה, וכן 550 דונם פרדסים. בעזרת ההון השופע מהם — הוא חש לעזרת אחרים. פעם — לעזרת שוטר שהסתבך בגניבה. פעם אחרת — לעזרת צעיר שפרץ לחנות, הסגיר עצמו למשטרה. ברא"ז לקח אותו לביתו.

מיליונר ברא"ז

שוטר שגנב, ודיג שגונב

סידר לו עבודה. האמין ששיקם את ה"צעיר" — עד שזה נתפס בגניבה נוספת. המיליונר התאכזב מהצעיר, אך לא מתח"ביבו.

קטנוניות עזובה. האחרון בשורת הנעורים עלידו הוא משה קורקוס (35). דיג יהודי מעכו. בזמנו, הועלתה פרשת קורקוס בכנסת עלידי אורי אבנרי, ששאל את שר-האוצר מדוע אין המדינה משלמת פיצויים לדיג, שסירתו נגנבה עלידי מחבלים (התשובה: כי הדיג איחר בתשלומי הארנונה). "אני איש חירות", מספר ברא"ז בן ה-60, בעל השיער ה"כסוף" והעיניים הירוקות. "אך המאבק של אבנרי עורר אותי לתמוך בו. חבל שאף אחד אחר בכנסת לא חש לעזרתו של הדיג."

ברא"ז חש. הוא שכר עוררדין, ניהל במשך שנתיים תמימות את המאבק נגד המדינה. בימים אלה, נסתיים המאבק בהצלחה: הדיג זכה ב-12 אלף ל"י פיצויים.

דיכאון. בתחילת המאבק, היה קורקוס אדם מיואש. לא רק בגלל שהסירה היתה כל רכושה, אלא בגלל יחסה של המדינה. הוא נתקף דיכאון, לא יצא ממנו עד ממושכת. ברא"ז טיפל בו כמו בבנו, עוד לו לעבור את המשבר. יחד עם זאת, כאשר חור הדיג לאיתנו, והביא למיליונר ארגו דגים במתנה — סירב המיליונר לקבל אותם חינם. הוא עמד על כך שעליו לשלם עבור הדגים.

עתה, כשזכה הדיג במשפט, החזיר לברא"ז כמולו. הוא מיהר אליו, עם צ'ק פתוח, עמד בתוקף על זכותו להחזיר ל"מיליונר את הוצאות המשפט."

לא. הוא לא התאכזב ממך. את יכולה להמשיך, כאילו ולא אירע דבר. בכלל — ייתכן שרק את הרגשת בשינוי שחל, ושבעיניו זה טבעי או שלא השגיח בזה כלל. תקלות ב"ענייני עבודה: ספק אם תוכל לעמוד ב"לחץ הזה. הקשר ה"ידידותי הופך לחם ולסימפאטי עוד יותר. אבל אל תצפה יותר מדי ממנה. כוח משיכה מזור מפנה את תשומת-ליבך ל"ערים רחוקות. יתכן שייצא מזה משהו.

אחרי הרגיעה באה ה"סערה. יש אפילו אל"מנט של סכנה, מיום א' עד יום ג' הבא. מוטב, מכל מקום, שלא תצא מגדרך. זהו שבוע של מנוחה ושל שיפור בריאות, אם היא רופפת. שבוע של פגישות עם אנשים מוכרים, בו יש להימנע מפגישות מותחות מדי. אין גם טעם בקניות יקרות. הצטמצמי לרכישת הדברים להם את זקוקה באמת. אם יש לך מזל — היכנס לשו"תפות חשובה, ביום ג' הבא, שתביא ברכה.

תקופה עדינה, רגישה ורב-תפתחותיות. מוטב לשקוע לגמרי ב"תוך המאורעות, מאשר לעמוד מן הצד. עם זאת, תיכונן קצרי-טווח ובהיר-עיניים ביום ד' יאפשר לך לקצור פירות זמן ממושך. בתאומים: את מסוגלת להשמיע עליהם השבוע, כמה שרק תרצי. בתנאי שתהיי אדיבה, מכונסת בתוך עצמך, מלאת-הומור — אך שלא יהיה גלוי מדי. הרבי בטיולים בחיק הטבע על אף העייפות שאת חשה בזמן האחרון, אל דאגה, זוהי רק תוצאה של הסתיו. לבשי צבע סגול.

את נוטה להסתכל על הקנקן ולא על מה שיש בו. על כך, הזהירי מ"לשפוט את האיש ש"י"קלע השבוע בדרכך על-פי מדאהו המלבב או התנהגותו המבריקה. אם עליך לשנות את מקום-העבודה או להתחיל בעסק חדש — נסה לעשות זאת ביום ב' או ד', בתחילת השבוע. קח את עצמך בידים: בריאותך רופפת, ודווקא ממה שאתה באמת חושד. לבשי כחול. להוריס מבוגרים, שאחד מהם הוא בן מזל סרטן — צפוי נחת מן הצאצא הבכור דווקא.

הוצאות כספיות בלתי-צפויות עומדות לגורם לך לעמוד בפני מצב מבין. אל דאגה: אומ"נס המצב קשה, אך אתה תיחלץ ממנו ב"כבוד. בעתיד היותר רחוק צפויה לך צעי-דה ניכרת קדימה ב"מישור הכלכלי. יחד עם התפתחות חזאת, תבוא התפתחות ניכרת בכל הקשור ל"הצלחתך בקרב בנות המין חיפה. המכ"תב שקיבלת — מפתח ומרגיש. עני לו בקרירות, ותראי שזה יעזור.

הזהר מיום ב' ורג'! אחרת תפסיד את אגודתך האחרונה. לאחר שפתרת את הבעיות, בימים אלה, אתה יכול להתייחס לחיים במרץ-נעורים מחודש: זינוק דינאמי בטיח לך את הצלחתך כל פעולה, בייחוד ביום ג' של ה"שבוע הבא. בימי ו' ושבת אתה תפגוש שורה של אנשים מעניינים, אם הדברים המהותיים בהם אתה עוסק, ב"תבולה: לבשי אפור או חום.

הזהר מיום ב' ורג'! אחרת תפסיד את אגודתך האחרונה. לאחר שפתרת את הבעיות, בימים אלה, אתה יכול להתייחס לחיים במרץ-נעורים מחודש: זינוק דינאמי בטיח לך את הצלחתך כל פעולה, בייחוד ביום ג' של ה"שבוע הבא. בימי ו' ושבת אתה תפגוש שורה של אנשים מעניינים, אם הדברים המהותיים בהם אתה עוסק, ב"תבולה: לבשי אפור או חום.

תיווכח לראות שהוא מוכן לבוא לקראתך ולגלות הבנה בכל הנוגע לך. הוא לא יוכל להסתיר את מכונתו כ"שתבחיני שהוא נמשך אליך. יום רביעי הוא יום השילטון הבלתי מעורער שלך. הוא עשוי ביום זה להסכים לכל מה שעולה על ר"ח, אפילו לקבל את חיצוץ השנונים. אל תספרי לו על ה"ידיד החדש שהיכרת.

אתם מחפשים אתגר שיתן לכם את ההזדמנות להוכיח את עליונותכם. התלהבותכם תשרה השבוע אווירה של התלהבות על אלה הסובבים אותכם. כדאי להזכיר שהשנה, היא שנה טובה לבני מזל עקרב החושבים להינשא. לכן, מוטב אולי להזיז לפני שהשנה תגיע אל סיומה.

רצונך העז והכנה לשמור בסוד את המתרחש בחיך ובחייך ז"ל, בעיקר בתחום האישי, אינו צריך להביא לך שתנתקי את עצמך לחלוטין מן המחשבות על העבר. ה"זהירי כמורכב גם מנטייה מוגזמת להשמעת שק"ריס קטנים, אשר כידוע, טופס להתגלות. חיי את ההווה במלואו, מבלי ל"הגות יותר מדי בעבר.

הגות יותר מדי בעבר. רצונך העז והכנה לשמור בסוד את המתרחש בחיך ובחייך ז"ל, בעיקר בתחום האישי, אינו צריך להביא לך שתנתקי את עצמך לחלוטין מן המחשבות על העבר. ה"זהירי כמורכב גם מנטייה מוגזמת להשמעת שק"ריס קטנים, אשר כידוע, טופס להתגלות. חיי את ההווה במלואו, מבלי ל"הגות יותר מדי בעבר.

את נוטה להסתכל על הקנקן ולא על מה שיש בו. על כך, הזהירי מ"לשפוט את האיש ש"י"קלע השבוע בדרכך על-פי מדאהו המלבב או התנהגותו המבריקה. אם עליך לשנות את מקום-העבודה או להתחיל בעסק חדש — נסה לעשות זאת ביום ב' או ד', בתחילת השבוע. קח את עצמך בידים: בריאותך רופפת, ודווקא ממה שאתה באמת חושד. לבשי כחול. להוריס מבוגרים, שאחד מהם הוא בן מזל סרטן — צפוי נחת מן הצאצא הבכור דווקא.

האם את באמת מאמינה, בת דלי, כי תוכי"לי להמשיך במישחק הכפול? אפשר לרמות במשך חודש, חודשיים, שלושה, אבל לא במשך שנה, ולא את כל האנשים הסובבים אותך! השבוע יהיה עלייך להחליט, לכאן או לכאן — מי יהיה הגבר שלך באמת. לבושך הש"בוע: קל וספורטיבי.

הגל העכור העובר, פעם אחת נוספת, על מחשבותיך עשוי להיות מוסר-על"יזי גורם בלתי-צפוי: פגישה עם אדם חדש לגמרי או עם איש מן העבר — אבל מהעבר הרחוק יותר. אל תתני דעתך לצדדים השליליים יותר של הסו"בבים אותך; נסי דווקא להעריך את ה"חום האנושי שלהם.

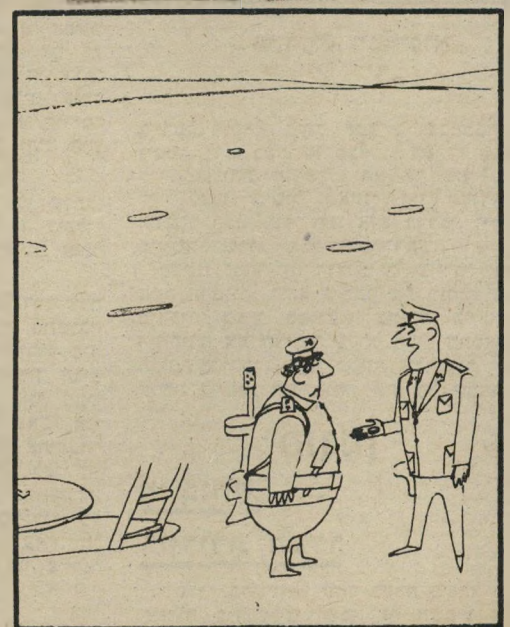
הזהר מיום ב' ורג'! אחרת תפסיד את אגודתך האחרונה. לאחר שפתרת את הבעיות, בימים אלה, אתה יכול להתייחס לחיים במרץ-נעורים מחודש: זינוק דינאמי בטיח לך את הצלחתך כל פעולה, בייחוד ביום ג' של ה"שבוע הבא. בימי ו' ושבת אתה תפגוש שורה של אנשים מעניינים, אם הדברים המהותיים בהם אתה עוסק, ב"תבולה: לבשי אפור או חום.

Merci
לאשה שיוזעת
להבחין בין
סוב לרע
גרבוניים • גמישוניים
ארכונים • אקסטרוניים
בסריגת מיקרומש
מאריכת ימים

שילד
SCHAUB-LORENZ
מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם!
סוכן בלעדי בישראל
כנורי בע"מ פרץ 4-תא

הכנס אור לביתך
קנה פלש! מבחר גדול במחירים נוחים אצל פוטו-ברנר
מכונות הגדלה וציוד מעבדה, אצל פוטו-ברנר!
35 אגורות הגדלות גלויה (9/13) בשחור לבן
צלומי פספורט ב"רועל!
פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלון 31

A black and white portrait of a man with dark, wavy hair, smiling broadly. He is wearing a dark jacket over a light-colored shirt. The background is a light, textured gray.

„מכיוון שאנחנו, כנראה, שני האחרונים
על כדור הארץ, נטיל מטבע. עץ —
קפיטליזם. פאלי — קומוניזם.“

תל-אביב

כמו בחורה

בלי שדיים

בשלהי 1946 עשתה אניה מעפילים ב- שם כנסת ישראל את דרכה לחופי ה- ארץ. קילומטרים ספורים מן החוף נתגל- תה עליידי ספינות-משמר בריטיות. ה- מעפילים הועברו לקפריסין. היה זה מזלם של כל ההוגרים של תל- אביב. אחד המעפילים היה צירפי. הלא

ההוגרים מביני-גולאש כקריקטוריסטים זאב, ודו"ש, ואחרים. בחמישה שבועות הפסיד 40 אחוז מהקליינטורה הקבועה. מספר יצחק, בנו בן 24 של צירפי: "כשהיינו כשרים, מכרנו שתי מנות כרוב- גולאש בשבוע. במצב נורמלי, מוכרים 20 מנות. הסיבה פשוטה: כרוב-גולאש בלי שמנת, זה כמו בחורה בלי שדיים. האנשים שאכלו פה יודעים טוב מאד מה זה אוכל הונגרי. לך תבשל להם מנה עיקרית כמו בשר במיץ פטריות, בלי חלב. אין לזה שום טעם."

תמונה וזעם. הסוף — זיקום האדון

צירפי ובנו יצחק — קישון גנח

מודעה לקהל

אני מודיעים בזה כי סדקנו את ההשגחה ו-
אין לנו שום פיקוח על הכשרות
במסערת

"קיש פיפה"

הרב חביב 6 ה"א

ואין אנו אחראים על הכשרות ש-
הצבור יזהר!

הרבנות הראשית
לתל-אביב-יפו והמחוז
מחלקת הכשרות

הוא יונה פרידמן, בעליה של המסעדה התל-אביבית קיש פיפה.

בבודאפשט היה צירפי שחקן. קפריסין הפכה אותו לסבך: תושבי המחנות ב- קפריסין, חיו כבמעין קומונה. בכל פעם היה תורו של מישהו אחר לבשל. יום אחד גילה צירפי את אשתו יהודית בוכה מרות. התברר שתורה לבשל לכולם. הר- גיע ההונגרי נמוך הקומה והנמרץ את רעיתו: "נכון להם גולאש כזה, שבחיים שלהם לא אכלו." כך נפרד צירפי מאר- רות הבמה.

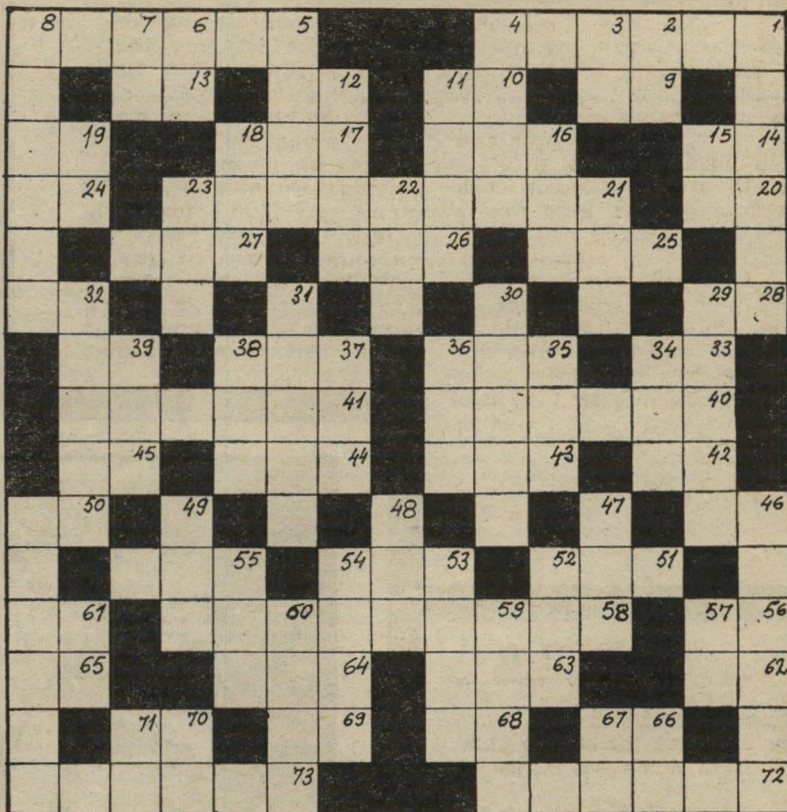
דיפלומה מהרבנות. כשהגיע לארץ, היה בתחילה מלצר פשוט, אחר רבי-מלצר. רים, תחילה במלון רמת-אביב, ואח"כ כי מלצר הראשי של נמל-התעופה לוד. לפני שלוש שנים פתח את מסעדתו הפרטית. ולפני שבוע הופיעה זו על לוחות המוד- עות. לא צירפי הוא שהעניק לה את ה- פירסום. הפעם קיבל אותו חיים אין כסף, מידי הרבנות הראשית.

מספר צירפי, במיבטאו ההונגרי המוד- גש, כשגופו הצנום אינו נח לרגע, כב- אותם ימים רחוקים על הבמה בבודאפשט: "כשעשר אנשים אומרים לך אתה שיי- כור, אז לך לישון. ככה אני, המסעדה שלי אף פעם לא הייתה כשרה. אי אפשר שמסעדה הונגרית יהיה כשרה. אם זה כשר — זה מסעדה יהודית, לא הונגרית. אבל היו באים אלי כל מיני חברים ואמר- רים: 'תשים דיפלומה כשר'. יבואו תוריס- טים, ישלחו אנשים מבתי-מלון. יהיה הר- בה קליינטורה."

"אומר אחד, אומר שניים, אני שותק. אומרים עשר — אני הולך עושה דיפלור- מה. בשביל דיפלומה אני צריך גם אוכל כשר וגם לא לפתוח בשבת."

קישון מקונן. אך האדון פרידמן שכח במעשה הדיפלומה את הקהילה החשובה של הונגרי תל-אביב. אלה התעוררו מיד לזעקת-חמס אדירה. אפרים קישון הגיע בהול, היקשה בנהמת לבו: "אני מבין הכל צירפי", גנח, "אבל איפה נאכל אני והילדים כל שבת?" חברי-כבוד אחר, ה- עיתונאי יוסף (סומי) לפיד, נעצר לפני ה- מסעדה, הוציא ראשו מחלון המכונית, וצעק לצירפי: "אתה לא נורמלללי". כל תחנוניו של בעל המסעדה לא עזרו. ה- הונגרים מרדו. אחד אחד איבד צירפי

(*) מקסרת קטנה בהונגריה.

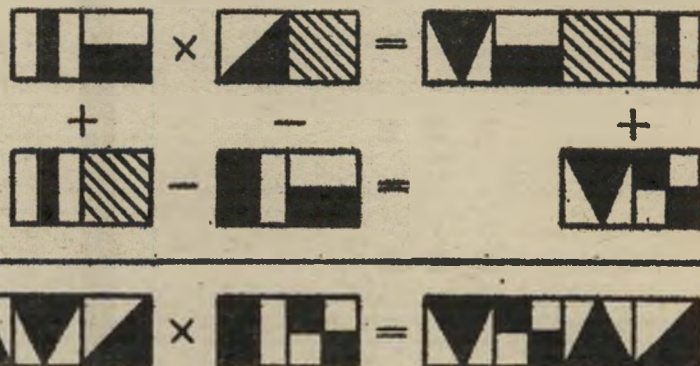

את סיתרון התשבץ יש לשלוח לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1786". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן: (1) מאבות תנועת העבודה ב- ארץ; (5) לשעבר, שר הדואר; (9) צאצא; (10) מונח חשמלי; (12) מוק, תבן; (13) נוזל החיים; (14) סוד; (16) עיר קדושה למוסלמים; (17) בור שופכין; (19) לבוש אבל; (20) אוניברסיטה אמריקאית; (21) מנהיג ציוני שנרצח; (24) מילת תנאי; (25) סעודה; (26) שכב, כרע; (27) מדינה אפריקאית; (28) עיר בהולנד; (32) משמש למאור; (33) אבר חיוני; (35) קץ; (37) תכונה שנהוג לייחס לצרפתיות; (39) חיה טורפת; (40) ממלאכי השרת; (41) חי יתר מכל אדם; (42) תו נגינה; (43) גיבורת רומן מאת אמיל זולא; (44) עצמות הגוף; (45) מסייר; (46) ידית; (50) לשכה; (52) נסיון קשה; (54) מוצא פה; (56) דרנה צבאית; (57) טהור; (59) משורר יהודי בספרד; (62) מועד; (63) בית הציפור; (64) חותן יעקב; (65) עוף לילי; (66) אביון; (67) תרמיל, אמתחת; (69) כינוי גוף; (70) ישן; (71) דמון; (73) צמח גוי ריחני; (74) יבשת.

חשבץ 1786

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא אילו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויות: "חשבץ 1786". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 30.11.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

בגרות

מוקדמות

קורסי ערב למועדים אפריל ואוקטובר 1972
נפתחים השבוע

תוכנית ההטבות לתלמידינו:

- * ביטוח לימודים * אפשרות פיצול
- * אפשרות לימוד מקצועות בודדים
- * שכר הלימוד - כבשנה שעברה
- * תקצירים וחומר עזר - חינם

פרטים והרשמה: בשעות 1-9; 8-5

פוליטניקום

ת"א	ר"ג	חיפה
ברנר 17	תלפיות 19	שמריהו
		לוי 30

הופיע!
למכירה בכל הדוכנים בארץ

ארוניקה מס. 2

ירחון
הפליניו
הישראלי

ירחון מצולם לגבר

למעוניינים ישלח פרוספקט צבעוני חינם
כתוב לת.ד. 28311 ת"א.
מינוי שנתי - 42 ל"י. מינוי חצי שנתי 24 ל"י.
צרך שיק/המחאת דואר, ותקבל את הירחון באריזה אטומה.
ת.ד. 28311 תל-אביב.

ל"י פיצויים. לזאת אינני מוכן. בררניאל רוצה רק כסף."

בררניאל: "אינני רוצה כסף. אמרתי שאני רוצה רק שיפצו אותי על העוול שנגרם לי כל השנים."

ומה בקשר לחוברות של משרד התיירות? פורת: "הוא היה צריך לפנות אלינו ולתת מודעות. אחרת הוא לא יכול להיכלל בפירוטמים."

בררניאל: "הפרסום הוא לא ביוזמת האמן, אלא ביוזמת העירייה ומשרד התיירות". לדעתה, יש לגורמים מסויימים, עליהם הוא מסרב להצביע, בשלב זה, סיבות ענייניות מאוד לנסות ולהצר את צעדיו.

עד כאן - הדיבורים. עתה, מתכונן בררניאל לשביתתו הבאה, כדי לעודד את מינוי הבורר.

תחבורה

מותר לנהוג -

גם בלי רשיון

מצד אחד, יום משרד התחבורה - מל-בד מודעות-ענק מיתרות ויחסי-ציבור רע-שנים - עונשים תחלכים ומחמירים, חדר שות לבקרים, נגד ציבור הנהגים, שהפך לשעיר לעזאזל לכל מחדלי המדינה ב-נושא. במקביל, הוא מאפשר בזיונות מדי-הימים. כמו, למשל, שאפשר יהיה שנהג מונית שרשיונו נשלל ימשיך לגנוע על ה-כביש שנה לאחר שלילת הרשיון.

אישור מזוייף. הנהג הוא יצחק פור-ת, תושב קריית-מלאכי, שהגיש בקשה לקבל רשיון למונית. בהתאם לתקנות משרד התחבורה, צירף פורתי לבקשתו זו אישור על כך שעבד מספר שנים מסויים, ברציפות, כנהג מונית.

האישור, הסתבר, היה מזוייף. מתחרהו של פורתי על קבלת הרשיון לאיזור קרי-ית-מלאכי, אליהו ימין, סירב להיכנע כא-שר נידחתה בקשתו שלו, שכר את עורך-הדין יהושע שרר לבדוק כיצד זה הצליח פורתי לזכות ברשיון, בעוד שהוא, ימין, נכשל. שרר בדק, גילה כי האישור של

קדר בררניאל

- במאה אלף ל"י

פורתי הוא בסך הכל פתק אלמוני בכתב-יד, ללא כתובת ופירטי זיהוי של החותם. על סמך פתק כזה, אישר משרד התחבורה לפורתי קבלת רשיון למונית.

זקוקת-חמס. בהמשך חקירתו של שרר, התברר כי פורתי עבד למעשה כנהג משאית באותה תקופה, ורק באקראי ישב גם על מונית. שרר הקים זקוקת-חמס, תבע לשלול את רשיון המונית מפורתי, להעבירו ללקוחו. הוא גם לחץ לפתוח ב-פעולה פלילית נגד פורתי.

במשך שנה, לא זכו תביעותיו להיענות, ורק לאחר שנה של נידודים הועמד פור-רתי למשפט. נמצא אשם בשבועת-שקר. לקוחו של שרר זכה ברשיון ורשיונו של פורתי נשלל. משרד התחבורה הודיע לו כי עליו להחזירו.

זה היה לפני שנה. פורתי לא החזיר את הרשיון - ומשרד התחבורה, במשך שנה תמימה, לא הוטרד מהעובדה כי על הכביש שים נע נהג ללא רשיון.

חמורות נגד משרד התיירות. אלא שהיה הבדל בין שביתתו של הקדר העכנאי לבין שאר השביתות השונות והמשונות הנערכות לפני משרדי ממשלה שונים: במקרה זה, לא התייחסו הפקידים הבכ-רים של החברה הממשלתית לתיירות-ר משרד התיירות באדישות לשביתתו. ב-אמצעים שונים ניסו לשכנע את כר-רוניאל שערך את שביתתו להפסיק את שביתתו. מנכ"ל החברה הממשלתית ל-תיירות בכבודו ובעצמו, מגדי פורת, היה יורד אליו מדי יום לשיחה.

ניוון מבוזבז. המניע לשביתתו של כר-רוניאל, שהוא הקדר היחיד בעכו: לדבריו, גרמה החברה לפיתוח עכו ה-עתיקה לניוון העיר, לבריחת תושבים ממנה ולכשלון הפרויקט של שיקום עכו העתיקה והפיתוח לאחר תיירות. זה כל-לית, אשר לו עצמו - לא נותנים לו לחיות, פשוטו כמשמעו: "אין בשום מקום בעכו אינפורמציה על קיומי, עיסוקי, ו-מקומי". מספר הוא, "כאשר הצבתי של-סים משלי - תבעו אותי לדין. בחוברות של משרד התיירות ועיריית עכו אין כל רישום עלי כפי שמקובל. כבר באוגוסט 1968 כאשר יצאה החוברת הראשונה ביקשתי לתקן את העוול שנגרם לי. דבר לא נעשה. שש מהדורות של החוברות יצאו עד כה - ואני אינני שם. שלוש דרכים מובילות אלי - אך כולן נסגרו ב-כוונה על-מנת שתיירנים לא יוכלו להגיע אלי.

"ועוד: הלכו והציבו את עבודות ה-קרמיקה של מתרפאי בית-החולים להל-י-נפש שבעכו ליד, במרחק עשרים מטר

מנכ"ל פורת

בתי-שימוש -

ממני. רינות, המנהל הקודם של החברה הממשלתית לתיירות, העמיד שורה בתי-שימוש ליד האסלייה שלי. מאוחר יותר, לאחר שבוצע צורה-היסה, נגדם, הוא הקים אותם מחדש באותו מקום - בהשקעה של 100,000 ל"י מכספי הציבור!"

ההסתחות היו בלון. בררניאל (43), נשוי ואב לבת, יצא לשביתתו הרא-שונה. לאחר שבוע, הובטח לו שמבקר ה-מדינה יבדוק את טענותיו. המבקר בדק, והמליץ. מכל ההמלצות, בוצעה רק אחת: הוסרו המחסומים מאחת הדרכים המוב-יות לאסלייה. בררניאל חזר לשבות. בעקבות שביתתו השנייה, נחתם הסכם בינו לבין מגדי פורת. בהסכם נאמר:

א. מר בררניאל מפסיק מיידית את שביתתו.

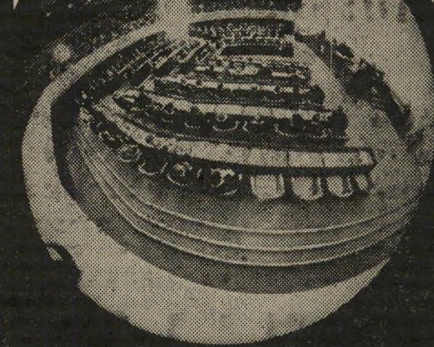
ב. מר פורת יזום בדיקת טענותיו של מר רויאל ע"י אישיות צבורית אשר תהיה מקובלת על מר בררניאל ומר פורת. בחירת האישיות תיעשה לא יאוחר משב-ועים ימים מהיום.

הסכמי-ההסכם. עברו שבועיים. עברו שלושה. כלום לא קרה. פורת ה-סיר ביר שלא מונה עדיין בורר בגלל הקושי בהשגת הסכמתו. בררניאל לא קיבל טע-נה זו: "יש הסכם חתום. אירקיומו של הסכם חתום עליידי מנהל חברה ממשל-ית מוכיח על היחס של משרד התיי-רות לאמנים."

לדעת פורת, סגן-אלוף במילואים, הרי שהעוול שנגרם לאמן - "אם נגרם לו" - לא היה במטרה לפגוע בו. "לא היתה שום סיבה לפגוע בו. אנחנו מעוניינים שאנשים כמו בררניאל יהיו בעכו. אלא מה? בררניאל דורש שנשלם לו 50,000

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הדפוס החדש" בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלויות: צינקוגרפיה • כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

הדעות ביניים

מאת אורי אבנרי

16 בנובמבר 1971

העיקר: לסתום

את הפה לאחרים

איננו משתדלים להיות שונים מכולם. זה קורה מעצמו. והשבוע זה קרה שוב, בוויכוח הכללי על המצב בטלוויזיה. מתמיר ועד סנה, שררה הרמוניה כללית. הכל התנהל על השדרנים. הכל דרשו לקצץ בחופש של עורכי-התוכניות והכתבים, להטיל עליהם יתר פיקוח. המניעים היו שונים — אך הדרישה היתה שווה. אנחנו דרשנו את ההיפך: פחות פיקוח, יותר חופש, יותר התחרות.

היו לנו רק עשר דקות בוויכוח של ארבע שעות. מצב קשה, למי שמהווה את האופוזיציה היחידה בנר שא זה. לכן סמכתי במידה רבה על קריאותי-ביניים, בחן ליוויתי את כל הנואמים האחרים.

זה התחיל עוד בנאומו-ההקדמה של יגאל אלון, השר הממונה על הטלוויזיה:

יגאל אלון: ...יש להצטער צער רב כי בלהט ה' פולמוס נעשה שימוש גם בדגל של חופש העיתונות, ללא שמץ הצדקה...

אורי אבנרי: כבוד השר, מה בכל זאת גרם ל' החלטה למנות עודד למנכ"ל בענייני חדשות?

על כך לא ענה השר. וחוסר התשובה היה חשוב יותר מכל מה שאמר בנאומו.

אלון היה מתון, בחשוואה לדובר הראשי של גח"ל, יוסף תמיר, שדרש צימצום דראסטי של חירות השידור, חיסול כל הדעות שאינן מתאימות לגח"ל, והור' פעת אנשי גח"ל מעל המסך.

יוסף תמיר: ...אולם אני מתקומם נגד ההצדדות שהטלוויזיה הנתינה במדינת ישראל בתחום החברה וב' תחום הפוליטיקה...

אורי אבנרי: אתה היית רוצה שישמעו את ה' דיעות שלך, ושלא ישמעו את דיעות זולתך.

יוסף תמיר: חבר-הכנסת אבנרי, הרשה לי לר' מר: כשאתה מופיע פעמיים בערב אחד על מסך הטל' ווידה — העניין נראה לי חסוד מאוד.

אורי אבנרי: אני מציע שתמנה קומיסאר שימנע גם את זה.

יוסף תמיר: ...אני חושב שצריך להיות כלל, על פיו תחלק הטלוויזיה את הזמן, שיינתן הביטוי או ההת' בטאות הפוליטית ליחסי הכוחות בעם הזה, ולא לפי זה שאבנרי יודע להסתדר עם כתב זה או אחר, זה צריך להיפסק. ואתה יודע להסתדר, צריך לומר לזכותך.

אורי אבנרי: אינני מגיע לקרטול' בשטח זה.

מנחם בגין: זה רק מיקצת משבחו (של אבנרי).

ובהמשך, באותו קו בדיוק, אנשי המפד"ל:

יהודה ברימאיר: ...לפני שבוע החליטו כמה יהודים במדינה הזאת לייקס את "יום הממזר"... כוונת' תיהם היו לפגוע בעצם ייחודו של העם היהודי. באו קומץ קטן של אנשים...

אורי אבנרי: כוונתך היא שאם יש הפגנה ברז' דיעותי, הטלוויזיה צריכה לסקר אותה. ואם יש הפ' גנה בניגוד לדיעותי, אין היא צריכה לסקר אותה. אתה הולך לפתח-תקווה ועושה מהומה, טוב שהטלוויזיה תס' קר אותך.

יהודה ברימאיר: חבר-הכנסת אבנרי, המהומה ב' פתח-תקווה (שבה הנהיגו בן-מאיר וזבולון המר הפגנה של הורים) לא כוסתה עליידי הטלוויזיה, ובוזה אתה יכול להיות רגוע? אבל אותו "יום ממזר"... מצאה

* בן-מאיר טעה. התקרית שודרה.

הטלוויזיה לנכון לתת שידור עליו במשך דקות שלמות, והראתה את שולמית אלוני. את מי היא מייצגת? הראו את חבר-הכנסת אבנרי ועוד אנשים...

במוצאי-שבת השתתפתי במיפגן של בני-עקיבא. הר' פיעה ראש-הממשלה — והיא מייצגת לא פחות משולמית אלוני — ונתנה הצהרה מסוימת בנושא נשואין אזר' חיים, ולאן הם יובילו במדינה. מדוע לא מצאה הטל' ווידה לנכון לשדר זאת? מדוע שידרו רק אותם הדברים שאינם מייצגים אף אחד, בגלל דיעותיהם של המסדרים?

אורי אבנרי: יש בכרית-המועצות טלוויזיה בדיוק כמו שאתה רוצה.

אפילו חייקה גרוסמן ממפ"ם חטאה בכיוון זה:

חייקה גרוסמן: אם כתב אינו יודע להבחין בין עיקר וטפל, והוא נטפל אל הטפל, כי זה בלתי-נורמלי, והבלתי-נורמלי הוא, כביכול, המעניין...

אורי אבנרי: הבעיה היא שכימעט אין שני אנ' שים המסכימים ביניהם מהו העיקר ומהו הטפל.

חייקה גרוסמן: אם כן, מדוע אתה מדבר בשם האובייקטיביות?

אורי אבנרי: מה שאמרתי עכשיו, זהו אובייקטיבי.

יתכן שהמשעשעת ביותר היתה תקרית קטנה שאיר' עה בשעת נאומו של שמואל תמיר, ושלא נרשמה בפרוטוקול.

תמיר פתח בהתקפה פרועה על אנשי הטלוויזיה, שהם כולם, לדבריו, אנשי השמאל החדש, אנטי-לאר' מיים, וכו' וכו'.

בלחץ הדיבור פנה כמה פעמים אל "אדוני היושב' ראש", מבלי לשים לב שבאותו רגע ישבה על הדוכן יושבת-ראש, טובה סנהדראי. כשהעירו את תשומת לבו לכך, התנצל.

קראתי לו: "אין דבר, זה נכון כמו כל שאר הדברים שאמרת עד כה."

המשבר בטלוויזיה פרץ, כידוע, בעיקבות כתבה בה רואיינו בשכם נשותיהם של אסירי אשקלון, אחרי המרי' דה בכלא. הגישה לנושא זה, היתה דוגמה בולטת לגיי' שתרם הטוטאליטריות של כמה וכמה מן הנואמים:

יוסף תמיר: ...הכתב בא לשכם והקליט את כל דבריה-בלע של אשת איש אל-פתח, שקבעה שבכלא אשקלון מענים אסירים. לא זה בלבד שזהו שקר, ואין מענים אסירים בכלא אשקלון, אלא מענים אותם בירדן, בעיראק, ואולי גם במצרים. זאת לעולם לא נראה ב' טלוויזיה שלנו. אך להעליל בצורה כזאת על כלא ישר' ראלי...

אורי אבנרי: מדוע לא נתנו לאנשי הטלוויזיה להיכנס לכלא?

יוסף תמיר: אני רוצה לומר לך, שאתה לא תפ' ריע לך!

ובהמשך הוויכוח:

דוב מילמן (חירות): ...בבית-כלא בני-דורק היתה מרידה גדולה. כיצד נסתיימה? בתשעה הרגים ומספר

תמיר

ברעם

גדול של פצועים. זהו דיכוי מרידה. האם בישראל קרה דבר כזה? האם היתה עילה או סיבה מוצדקת לראיון זה?

אורי אבנרי: חבר-הכנסת מילמן, אם המצב כל' כך טוב, מדוע לא הרשו לטלוויזיה להיכנס לכלא אש' קלון?

דוב מילמן: מדוע לא נכנסת הטלוויזיה למערכת של צלם? גם לא ידוע לי על כך שלא נתנו לטל' ווידה להיכנס לכלא אשקלון, ואיני אחראי לכלא אשק' לון. אבל אם הכוונה היא שנוסף לחטא הזה של נשות שכם היה צריך להוסיף פשע ולראיין את כל האדונים היושבים בכלא אשקלון — אני לחץ את ידו של האח' ראי לך שלא נתנו לטלוויזיה להיכנס לכלא אשקלון.

אורי אבנרי: האם לא היה זה נכון, במדינה דמוקרטית, אחרי מאורע כמו המרידה בכלא אשקלון, שהטלוויזיה תהיה מה קורה שם, מה אומרים הסוהרים והאסירים. כך שהציבור ישמע את שני הצדדים?

דוב מילמן: אם הייתי מעוניין לגרום עוד מרידה בכלא אשקלון, הייתי מכניס לשם את הטלוויזיה. האם זה הביטוי של הדמוקרטיה?

אורי אבנרי: זהו בדיוק נושא הוויכוח.

מעניין שדווקא דוב מפלגת העבודה, משה ברעם, היה בעניין זה ליברלי יותר מאשר ה"אופוזיציה" הימנית.

משה ברעם: ...יכולנו לנצל (את שידור הראיון עם נשות שכם) לתעמולה טובה לטובת ישראל. ברגע שהאשה אמרה לאיש הטלוויזיה שציפורני האצבעות של

בעלה נעקרו, האם היה דבר קל יותר מאשר לנטוע ל' אשקלון ולהגיד לאסיר: הראה את ציפורניך העקורות? זה היה משרת את מדינת ישראל. מדוע זה לא נעשה?

אורי אבנרי: מפני ששר-המיטרה לא הרשה. אתה צודק בהחלט.

משה ברעם: חבר-הכנסת אבנרי, אני משוכנע שכדי לאמת עובדה יש שר הממונה על ביצוע החוק. אם שר-המיטרה היה מתנגד — הייתי חושב זאת ל' מישגה הכי גדול. האם היה מאמץ בכיוון זה? האם מישוה חשב על כך?

אורי אבנרי: כן. אנשי הטלוויזיה חשבו על כך.

משה ברעם: בשכלי הדל והפשוט, אני מבין שמעשה כזה יכול היה להוכיח שהגירסה של נשות שכם איננה נכונה.

ציונות-לאחר-מעשה

וקנויית ליפסקי

אחת התחבולות הפרלמנטריות הלגיטימיות היא לקשור עניין דיומא, שאין הממשלה מעוניינת להעלות, להצעת-חוק מופשטת המובאת לדיון.

בשבוע שעבר רציתי להעלות בכל מחיר את פרשת ליפסקי, כדי להביע את מורת-רוחנו על הטיפול בה. הזדמנות מצויינה באה כאשר הגיש שר-המישפטים

ליפסקי

הצעת-חוק חנוגעת לעזרה המישפטית שנותנת המדינה למדינות זרות. נאחזתי בה:

אורי אבנרי: ...מבחינה עקרונית אני בעד עזרה משפטית למדינות זרות. אני בעד ביטול מחיצות טרי-טוריאליות גם בשטח המישפטי, כמו בכל שאר השט' חים. אני נגד מתן מיפלט לפושעים יהודיים או אחרים, שסרחו במדינות אחרות, והבאים הנה תוך ניצול מוצאם. אני נגד ציונות רטוראקטיבית, ציונות-שלא-אחרי-מעשה, ציונות של אנשים המבצעים בארצותיהם עבירות וגם עבירות חמורות, וכאשר הם נתפסים בקקזתם, הם נזכרים לפתע שהם יהודים וציונים, ונחפזים ארצה.

אבל, כבוד היושב-ראש, דווקא מפני שעמדתי העק' רוגנית בעניין זה היא חד-משמעית, אני רוצה להיות בטוח בכל מיקרה שאנחנו פועלים מתוך מניעים עקרוניים. ביושר-לב. אני רוצה למנוע כל חשש שגורלם של בני אדם מסוג זה הופך לקלף ביחסייה-חוץ של ישראל, ונחתך מתוך נוחיות פוליטית וגורמים אחרים, שאינם נוגעים לצדק.

והנה יש לפנינו פרשת ליפסקי. עובדה היא שה' איש מואסם בעבירות חמורות מאוד בצרפת, ובהתאם לעמדתי העקרונית, אני רוצה בהחלט למנוע היווצרות הרושם, שמי שסרח בצרפת וביצע עבירות נגד צרפתים מוצא מקלט בישראל.

אבל נעשו דברים שהם תמוהים ומעוררים ספקות. היה הסכם הסגרה בין צרפת וישראל, שלא אושרר במשך שנים רבות על-ידי צרפת. לרגל פרשת ליפסקי, נזכרה צרפת לפתע לאשרר את ההסכם, כנראה מתוך הנחה שהוא יפעל באופן רטוראקטיבי ויחול על ליפסקי. עד כאן זה עוד מובן. מה שקרה לאחר מכן נראה לי מופקפק מאוד.

לפתע באה בקשה לעזרה מישפטית מצרפת. לגבות עדות. בקשה שהיא כימעט חסרת-ישור מבחינה הגיונית. כי היה ברור מראש שליפסקי אינו חייב לדבר. אינו צריך לדבר וגם לא ידבר. הוא נקט בדרך זו, וסירב להעיד.

אם כן, לשם מה באה הבקשה הזאת? היא באה מתוך הנחה שההסכם שיאושרר בעוד שבוע-שבועיים, והצרפתים רצו למנוע במשך השבועיים האלה ממר ליפסקי לצאת מן הארץ.

אם אני מתנגד לכך שאנשים, המואשמים בעבירות חמורות בחוץ-לארץ, ימצאו מקלט בישראל, אין זה אר' מר שאני בעד זה שאנחנו נמסור אדם כזה באופן פסי,

אורי אבנרי: רשמתי לעצמי מה שנאמר: „ניתן כולנו מיפרעה נוספת של אמון, אשראי של אמון."

יגאל אלון: זה לעובדים. את זה לא צריך להזכיר כי זה נוגד את התורה. **אורי אבנרי:** אם אתה מתכוון שיש לתת אשראי של אמון גם להנהלה וגם לעובדים — אני לא יודע איך אפשר להזכיר זאת יחד, במצב של חוס.

קריאה: מדוע?

אורי אבנרי: מפני שיש סיכסוך ביניהם. ולא זה בלבד שיש סיכסוך ביניהם, אלא שיש ביניהם חילוקי-דיעות יסודיים לגבי מהות המישור הדרוש בשירות השידור.

יגאל אלון: מניין אתה יודע?

אורי אבנרי: אני חי בקרב עמי, וקורא עיי תונים, וגם רואה טלוויזיה, וזהו הרושם שקיי בלתי, משומש.

קריאה: הם התפייסו.

אורי אבנרי: אפשר לפייס, אפשר להת' פייס. זה דבר יפה מאוד. אבל מה הטעם בהת' פייסות, אם הבעיות היסודיות אינן נפתרות? והבעיות היסודיות, כבוד השר וכבוד היושבת' ראש, זקוקות לזקירה, לליבון, למחשבה, לבי'

ותחנ' בא יושב'ראש הרשות, ואומר — כדברי סגן ראש הממשלה — „דרוש יתרייעול" ייעול — שפ' רושו חיסול. יתרייעול — כדי שלא יראו את הדברים האלה.

על זה נטוש המאבק האמיתי. כל השאר הוא פורמליזם, אם כי גם על הדברים הפור' מליים יש הרבה מה לומר.

שפיכת-מוח או אמת?

מהו, בעצם, המוקד האמיתי של הוויכוח? הטלוויזיה היא מכשיר כביר, מכשיר בעל כוח' מחץ עצום.

הוא יכול להיות מכשיר גורא של שפיכת-מוח, כמו במדינות טוטליטריות, כמו בדמוקרטיה עממיות, כמו אותה טלוויזיה שכמה מחבריי-הכנסת, שדיברו היום, מת' געגעים אליה.

לעומת זאת יכולה הטלוויזיה להיות מכ' שיר עצום לכיצור הדמוקרטיה, עזידי כך שהיא מוראה את המציאות, ומאפשרת לצי' בור להסיק בעצמו את המסקנות.

מכשיר כזה זקוק לעורך. הוא זקוק לעורך כמו כל עיתון, ויותר מכל עיתון. העורך צריך לדעת מה הוא רוצה. הוא צריך לדעת מהי דמות הטלוויזיה שהוא

בוויכוח על המצב בטלוויזיה אמרתי:

אורי אבנרי: אחדות דיעות מלבבת שורת בווי' כוח זה, מקיר אל קיר, מהמערך עד גח'ל ועד אגודת' ישראל.

כל הנואמים מסכימים למעשה שדרוש קומיסר פור' ליטי בטלוויזיה, כדי שתושמעה ברמה הדיעות הנכור' נות, ותימנע השמעת הדיעות הפסולות.

אגא' שכל נואם סבור שדעתו שלו היא הנכונה, ושאותו יש לראיין כל יום בטלוויזיה, ואיננו את דיעות מתנגדינו יש לשזר, לפסול ולדעלים.

זוהי אותה הרמוניה עילאית, המשתקפת במליאת רשות-השידור עצמה — שבת אחים גם יחד של עסקני כל מפלגות המיסד, הפועלים על-פי העיקרון של יד' רוחצת'די, שמור'לי-ואשמור'לך — ולאנשי המיקצוע יש לסתום את הפה.

מאבק של אנשי-מופת

הטלוויזיה היא חולת. היא נולדה חולה. תוך שלוש שנים התחלפו בה חמישה מנהלים. מבין 20 העובדים המקוריים של מחלקת-החדשות, נשארו בקר' שי ארבעה.

במיסדרונות שירות-השידור מתהלך שיר, שיש לו

נגד קונדיסארים!

ר' יסודי ביותר. עברו שלוש שנים, ויש מה ללמוד, יש ממה להסיק מסקנות.

הדבר הראשון שיש ללמוד אותו הוא, שרשות השי' דור, כמו שהיא קיימת, היא פיקציה. אין זו רשות אוטרי' נומית אמיתית, המייצגת באמת את הציבור על גווניו השונים.

זהו מוסד ממשלתי, הממונה על-ידי הממשלה, על פי מפתח מפלגתי. כלומר, זהו מוסד המבצע את רצון השלטון בענייני שידור, מבלי שלממשלה תהיה אח' ריות למעשיו. וכך יכול לבוא השר הממונה על הטל' וויזיה, ולרחוץ בנקיון כסיו, ולצטט מה אמר יושב'ראש רשות השידור. בבחינת „הוא אמר, לא אני." השר הוא רק מעין דובר של יושב'ראש הרשות, המנכ"ל. המליאה היא עצמאית, כביכול, עם כל הכבוד, זוהי פיקציה.

טלוויזיה מתחדה

ואלה הצעותי:

● ראשית, יש לקבל את הצעת העובדים למנות ועדת חקירה פרלמנטרית, או ועדת ציבורית.

אני רוצה להצטרף לאותם הדורשים מינוי ועדת' חקירה בכל עניין ובכל פרשה. אך אחרי שכל הנר' אמים, בלי יוצא מן הכלל, דיברו היום על הסכנות הנוראות הצפונות בטלוויזיה, אי-אפשר לבוא ולומר שהנושא הזה, שהוא מרכזי לגבי דמות החברה הישר' ראלית, דווקא הוא אינו די חשוב כדי שתקום ועדה שתחקור ברצינות את מיבנה הטלוויזיה, את מישטר העבודה בה ואת מגמותיה.

● שנית, לדעתי יש לשנות את החוק כך שיבי' טיה רשות-השידור עצמאית באמת, ומינוי המנכ"ל על-ידי הכנסת, כמו מבקר המדינה, ולא על-ידי הממשלה, לא במישרין ולא בעקיפין.

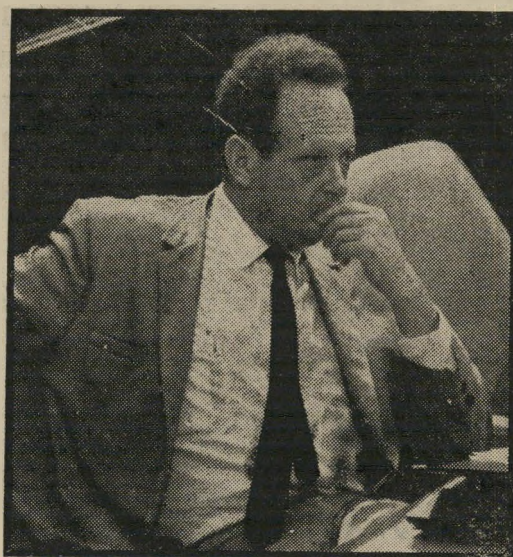
● שלישית, יש לתת היתר להקמת טל' וויזיה פרטית מתחרה, כדי שהתחרות תביא להתחרות בין מכשירים וזהתמודדות של דיעות.

ובמיסגרת זאת יש לתת חופש מירבי לעורכי התוכ' גיות, תחת מנכ"ל מיקצועי, אחראי ובלתי-תלוי, תוך מניעת צנזורה כלשהי.

באותו ראיין שלא שודר אמר יושב'ראש רשות השידור: „אי-אפשר לסמוך רק על השכל הישר בשי' קולי עריכת."

אני אומר: אם העורכים אינם טובים, יש להחליף אותם. אם הם טובים — יש לסמוך על חשקולים המקצועיים שלהם.

כך או כך, אין מקום לקומיסרים.

השר הממונה על הטלוויזיה

יש אבסורד יסודי בדברי כמה מן הנואמים היום. הם אמרו שהכל רע, שהכל פסול, שיש הפקרות בטלוויזיה, שיש תוכניות מסולפות, תוכניות קלוקלות, ועוד ועוד. חשבתי שכל נאום כזה יסתיים במלים: על כן המנכ"ל, שהוא העורך, צריך ללכת.

תחת זאת, כל הנואמים האלה נסתיימו במלים: לכן יש לתת למנכ"ל גיבוי נגד העובדים שלו, צריך לתת לעורך גיבוי נגד עובדיו.

איזה מין מנכ"ל הוא זה, הזקוק לגיבוי הכנסת נגד העובדים שלו עצמו?

השר אמר: „ניתן כולנו (למוסדות רשות השידור) מפרעה נוספת של אמון, אשראי של אמון."

אני אומר: לא. עברו שלוש שנים. אחרי שלוש שנים...

יגאל אלון: חבר הכנסת אבנרי, האמון על האמת, מדוע אינך מדייק בציטוט? מה אמרתי?

גם מנגינה יפה. יכולתי לחדש חידוש פרלמנטרי, ולשיר אותו מעל הדוכן. אחרת על כך. הפזמון הוא: „אומר התקשייר — לא נורא, חבר; הלך הנ"ל — יבוא אחר."

כך הולכים ובאים מנהלים, שדרנים ועורכים. **נגד המצב הזה מתקוממים העובדים, ומא' בקם הוא חיובי, צורך ואפילו יפה.**

בימים האחרונים הצמיחה החברה הישראלית כמה וכמה אנשי-מופת.

כזה הוא דויד ניב. הוא שמע על שחיתות בעסקי' הנפט שלא נגעו לו, פנה אל האחראים, וכשזה לא עזר — הועיק את דעת-הקהל. בלחץ מעשהו, ואחרי מאבק ציבורי ממושך, נאלצה הממשלה, לבסוף, להקים ועדת-חקירה.

על אותה רמה בולטים עתה אנשי מחלקת החדשות של הטלוויזיה.

על מה הם זוחמים, גבירתי היושבת-ראש? לא על שכר, לא על כסף, לא על תוספות, לא על הטבות, לא על שום דבר חומרי.

הם זוחמים, הם מסכנים את עצמם, הם שוכתים, למען דבר שכזו בגדר אידיאל צי' בורי: למען חופש המידע, למען טיב המכ' שיר שהם מופקדים עדי.

הם דורשים, פשוטו כמשמעו: „תנו לנו לעבוד, תנו לנו לפתח טלוויזיה הראויה לשמה, לפי מיטב כשרוננו תינו. הייתי אומר: „תנו לנו אפילו לשנות." **נגדם מתייצבים הקומיסרים, העסקנים.**

על מה יצא הקצף?

לא במקרה סירב סגן-ראש-הממשלה היום להשיב על קריאת-הביניים שלי: מדוע פרץ הסיכסוך? מדוע עלה פתאום רעיון-הנפל, שלא די במנהל כללי ולא די במנהל מחלקת-החדשות, אלא דרוש קומיסר.

מדוע? על מה יצא הקצף?

היה שידור שבו רואיינו נשות שכס, שיקיריהן כלר' אים באשקלון. אני תמים-דעים עם חברת-הכנסת חייקה גרוסמן, שאמרה שעצם השידור הזה הוא אות כבוד למדינה ותעמולה מצויינת לדמוקרטיה הישראלית. חבל ששר-המיסטר לא הרשה לאנשי הטלוויזיה להיכנס לכלא אשקלון ולדווח על המציאות בין כתליו.

הראו הפגנות של הפנתרים.

הראו בצורה מאוזנת — ודווקא על כך יצא הקצף — מה אומרים שובתים ומעבידים בסיכסוכי-עבודה שר' גים. לא הראו רק צד אחד, את המעביד, אלא הענו' להראות גם את השובתים — ועל כך יצא הקצף.

הראו מכוניות של שרים, המפרות את החוק. **כל אלה היו שידורים נכונים, לגיטימיים, לפי מיטב המסורת העיתונאית הדמוקרטית.**

בהעדר הסכם הסגרה. מצירי הוא יכול היה לנסוע לכל ארץ אחרת. אינני רוצה שיהיה כאן, אבל הוא יכול לנסוע מכאן.

איזה עניין יש לנו להפוך את מדינת יש'

ראל למכשיר לכיצוע כל מיני קנוניות של צרפת? הצרפתיים רצו למנוע את יציאתו מישראל במשך שבועיים אלה, וניצלו בטענות משפטיות פורמליסטיות,

חייתי אומר בהתחכמות מישפטית. ביקשו לקחת ממנו בינתיים את הדרכון, השופט אסר עליו את היציאה מן הארץ, ואז באמת נכנס חוזה ההסגרה לתוקפו, ועכשיו האיש הוא ברהסגרה.

"התידד עם העולה החדש"

מבצע חנוכה של בנק דיסקונט

לאחר מלוי הפרטים, הואל נא למסור את הטופס לסניף חקורב של הבנק, או לשלחו באמצעות הדואר לפי הכתובת :
בנק דיסקונט לישראל בע"מ, תל-אביב.

בנק דיסקונט יפעיל שרותיו הטובים ליצירת קשר מתאים בין התושב הותיק, שיצטרף למבצע, לבין העולה החדש. הבנק יעביר אליו את הזמנתו האדיבה של המארח, והעולה החדש המוזמן יתבקש לשלוח למארח אישור על הענותו להזמנה.

משרד הקליטה והסוכנות היהודית קידמו בברכה יוזמה זו של בנק דיסקונט, כפעולה שתסייע במידה ניכרת למאמצי-הם של הגורמים השונים במדינה, האחראים לקליטתם החברתית של העולים החדשים.

בנק דיסקונט שמח להודיע על מבצע, שמטרתו יצירת קשרי ידידות בין ציבור הותיקים בארץ לבין עולים חדשים. בנק דיסקונט מתכוון בכך לתרום את חלקו למשימה החשובה של קליטתם החברתית של העולים החדשים, ומיזוגם עם האוכלוסיה הותיקה.

מוזמן להשתתף במבצע זה כל תושב ותיק בארץ, המעוניין לארח בביתו משפחת עולים חדשים למפגש רעים, ביום ד' כ"ז בכסלו תשל"ב, נר רביעי של חנוכה (15.12.71), בשעה 6.30 בערב. עובדי בנק דיסקונט נרתמו למשימה בהתלהבות, והביעו רצונם להזמין לביתם עולים חדשים באותו היום, במסגרת מבצע זה.

בנק דיסקונט מזמין אותך ליטול חלק במבצע ולמלא את הטופס המצורף למודעה זו.

הצטרף למבצע חנוכה לקירוב לבבות בין הותיקים לבין העולים החדשים.

טופס הרשמה והזמנה ניתן להשיג גם בכל סניפי בנק דיסקונט.

בנק דיסקונט

הוא רק בנק-הוא pc ידיו

אם ברצונך להתקשר עם בנק דיסקונט אחרי שעות העבודה לקבלת פרטים נוספים על המבצע "התידד עם העולה החדש", תוכל לעשות כן באמצעות דיסקונטופון.

חייג תל-אביב - טל. 54572; ירושלים - טל. 532650;
חיפה - טל. 521285.
פניתך תוקלט ותענה דבר ראשון למחרת בבוקר.

הזמנה

שם המארח.....
כתובת.....
טלפון.....
* לכבוד.....

א. נ.

אשמח לארח אותך ובני ביתך בביתי ביום ד', נר רביעי של חנוכה, כ"ז בכסלו תשל"ב (15.12.71), בשעה 6.30 בערב. אודה לך אם תאשר את קבלת הזמנתי זו. בכבוד רב,

* (שם העולה החדש המוזמן ימלא ע"י הבנק)

טופס הרשמה והזמנה

שם משפחה..... שם פרטי.....
כתובת..... טלפון.....
גיל..... ארץ הלידה.....
שנת עליה..... מצב משפחתי.....
מקצוע..... תחביב.....
יודע את השפות הבאות:.....
תאריך.....

נחוג. יום-הולדתו ה-82 של הנשיא השלישי של מדינת-ישראל, זלמן שזר.

נבחרה. לפרלמנט המצרי, כנציגת אחד הרובעים של קהיר, הזמרת המצרית פאירה כאמל בת ה-38 שהיא זמרת פולרית מאז היותה בת 16. אחרי היבחרה הצהירה פאירה כי היא תקדיש שלוש שעות ביום לקבלת קהל ולדאגה לענייני הרובע שהיא מייצגת, ותמשיך לעסוק בזימרה ו-בבידור.

נחוג. ברבתי-עמון, ביום בו הכריז כי ירדן לא תצטרף למצריים במלחמה נגד ישראל, יום-הולדתו ה-36 של המלך חוסיין. המאורע נוצל על-ידי אירגוני הפיי-דאיון להתקפה על המלך ומישטרו.

נחוג. יום-הולדתו ה-37 של עורך-הדין צבי לידסקי. יליד הארץ, למד מישפטים ומדעי המדינה, הוסמך לעורך-דין ב-1956, עוסק מאז, יחד עם אשתו

לידסקי

עורכת-הדין נירה לידסקי, כסגנון במישפטים פליליים.

תבע. פיצויים בסך 22 מיליון דולר, מאביו דאריל זאנוק, ריצ'ארד זאנוק (37) שפוטר על-ידי אביו ממשרתו כמנהל הפקה בחברת פוקס. התביעה הוגשה לבית-המשפט העליון של קליפורניה, ובה קובע ריצ'רד כי הוא, רעייתו השחקנית לינדה האריסון וידידו המפיק דויד בראון פוטרו בזדון וללא הצדקה ממישרותיהם בחברת פוקס, שדאריל זאנוק היה נשיאת. התביעה טוענת כי הפיטורים החפזים נעשו על-ידי דאריל במטרה להטיל בכך את האשם ב-כשלונות החברה — שהוא, דאריל, אחראי להם — על שכם בנו ולהציל בכך את עורו שלו.

נפטר. מהתקף-לב, בגיל 56, מנהל מחלקת הנשים בבית-החולים ביילינסון, פרופסור בנימין אקרלינג. יליד פולין, למד רפואה באיטליה, היה כלוא במלחמת העולם השנייה במחנה הסגר, ממנו ברח והצטרף לקבוצת פרטיזנים ביוגוסלביה, עלה לארץ ב-1944 והיה מרצה באוניברסיטאות ירושלים ותל-אביב.

נפטר. בירושלים, מהתקף-לב, בגיל 57, מזכיר איגוד עובדי המדינה בירושלים משה אלון, שעלה מוויילנה ב-1933 והיה מראשוני העובדים במפעל חברת האשלג בים-המלח.

נפטר. בתל-אביב, בגיל 67, הלל שלוש, בנו של יוסף אליהו שלוש ממיסדי תל-אביב. נולד ביפו, למד ארכיטקטורה והיה פעיל בהגנה וממפקדי המשמר האזרחי. היה דודו של תת-ניצב אהרון שלוש, ראש המחלקה לתפקידים מיוחדים במטה הארצי של המשטרה.

נפטר. בניו-יורק, בגיל 75, הסופר-משורר-עיתונאי יעקב גלאטשטיין ש-היה עורך העיתון פולק אונד וולט של הקונגרס היהודי העולמי. יליד פולין, בא לארצות-הברית ב-1944, כתב נובלות, שירים ומאמרים רבים בעיתונות האידית של ניו-יורק.

נפטר. בבית-חולים במזרח ירושלים, בגיל 106, זינה אליהטיב, ילידת שכונת חדד שלייד הרהיבית בירושלים. בת למשפחה ירושלמית ותיקה ורודתה של ראחי אליהטיב, ראש עיריית ירושלים המזרחית לשעבר.

הנהג הבחין בזונה בשולי הכביש - וגרם נזקם לתאונה

„העולם הזה“ חדר מכער למסך השמירה של הסרפורים, כדי לצלם כיצד פועלות הזונות — ומה השפעת פעולתן על התנהגות הנהגים במקום.

מה הקשר בין זונות ערויות לצידי הכביש (תמונה למטה) — וריבוי התאונות הקטלניות באותו מקום?

לתוך הפרדס, ניראו בגלוי לעיני כל נהג שחלף במקום, שימשו גורם פוטנציאלי חמור לתאונות. בתמונה למעלה: מונית מבצעת סיבוב באמצע הכביש ההומה, כדי להגיע לפרוצה הממתינה.

מישגל זה בין פרוצה ללקוח צולם על-ידי צלם „העולם הזה“ מהכביש. השניים לא טרחו אף להעמיק חדור

מראה מהכביש

שלב ב' המונית עצרה בשוליים, אך רחוק מדי מהזונה. היא ממתינה שה-
כביש יתפנה מתנועה. המכוניות שעל הכביש מבחינות במתרחש,
ונהגיהן לוחצים אינסטינקטיבית על המעצורים (כפי שניתן להבחין מאורות הבל-
מים הדולקים) באמצע הכביש המהיר. כך נולדות חלק נכבד מתאונות הדרכים.

אנטומיה של תאונה פיתול המוות בכביש החוף לאשדוד. מ-
ימין, פרוצה ממתינה. המכונית הראשונה
יורדת לשוליים לידה. המונית שמאחריה מבחינה גם היא בשימחה, אך אינה מס-
פיקה לעצור בזמן, עוצרת רק אחרי שעברה את המכונית הראשונה (תמונה משמאל).

כמה עולה מספר? שאג

נהג המשאית לעבר הזונה.

מאחוריו, חרקו בלמים

מן הביצוע החפז. היא מתגבבת בחופזה
במגבנית. מושכת על עצמה את תחתון-
ניה, מעלה את השורס הסמלי — וכבר
עומדת שוב למכירה.
לקלינט האחרון מבין השלושה לקח הר-
עסק זמן רב יותר. לעבור חמש דקות
מתחילת המיבצע, נשמעת קריאה קולנית
מתוך הסבך: "יאללה, תגמור כבר. מה
אתה חושב, שאני אמא שלך?" קשה
להבין את ההגיון. אולם ייתכן שהזונה הר-
מאומנת עמדה על נטיות אדיפליות כלי-
שהן בקלינט.

עת סירפד וקוצים, מורידה במהירות את
מכנסיה ותחתונה, ונשכבת מוכנה על
הקרטון שלה. את חולצתה וחזייתה לא
תוריד לעולם. שם הבנק שלה. לשם הולך
הכסף. ולתוך בנקים, אסור לשלוח ידיים.

א' ני מורד זמן: ראשון מופיע חזרה
נהג הטאונס הכחולה. שומן שמיים:
הוא הספיק ללכת, לפעול, ולחזור — הכל
בשתי דקות ו-35 שניות. הזונה מרוצה

על הכביש, בלי לרדת לשוליים. כמה
מספר? שאג הנהג מעל לנהגת המנוע.
זונה כבת 20, במשקפיראיה כתחיתות
בקבוקים. מסמנת באצבעותיה 20 ל"י.
היא אינה טורחת אפילו לקום. בשביל
מה? יש הרבה קלינטים ברוך השם.
"בעמידה או בשכיבה?" רועם שוב נהג
המשאית. הזונה הממושקפת מצביעה ב-
עצלתיים על הבוץ הלה שמקיף את העצים.
במהלך המשאית, התאססה מאחורי
המשאית האדומה שיירת מכוניות. אף
אחד אינו ממחר, אינו צופר. כולם מקשי-
בים בעניין למיקדומימכר. הם מזינים

לרבים, זהו מקום שעושים בו חיים.
כביש החוף מתלאבב בואכה לאשדוד,
בקטע שבין הפנייה לפלמחים לבין שלוש
אנטנות השידור, קצת הלאה דרומה, הוא
בסיסן של כתריסר זונות, המציעות את
שירותיהן לנהגים.
לרבים אחרים, זהו מקום שמתים בו.
בחצי השנה האחרונה, מאז פתחו הזר-
נות את מיפעלן שם, אירעו בקטע זה
מיספר רב של תאונות קטלניות.
מה הקשר בין הזונות לתאונות?
"למיטב הבנתי, אין קשר", השיב קצין
המשטרה האחראי על האזור.

פרוצה א' בפעולה הפרוצה הצעירה והענומה, עם לקוח ב'-
פרדס. הלקוחות מציפים את הפרוצות ב'-
קצב מדהים. לא עוברת כמעט דקה בלי שמכונית תעצור לידן. צילום זה, וצילומי
המישגל האחרים, בוצעו תוך הסתננות יחידים בפרדס, מבעד למחסום הסרסורים.

פרוצה ב' בפעולה מתחת לגבה של פרוצה זו ניתן להבחין
בקרסון אותו פרשה על האדמה הבוצית
בין עצי הפרדס. הפרוצות פועלות בשיטת הסרט הנע, לא טורחות להתרחק מהכביש.

זינוק לקרב חייל מזנק מטנדר צבאי, אותו עצר במהירות באמצע ה-
כביש, גרם כמעט לתאונה עם "קונטסה" שנעה אחריו.
מארגז הטנדר נפלטו ארבעה חיילים נוספים, והחמישה אפפו את הזונות.

את עיניהם במה שהפרוצות מעניקות חי-
גם אין כסף. פתאום לא בוער לאף
אחד. אין צעקות, אין צפירות זירות.
שתי מכוניות פרטיות מתפתות בעקבות
נהג המשאית. במהרה נותרת פינת הר-
פרדס שליד הכביש ריקה. שלוש הבנות
עובדות במרץ תחת עצים רעננים.
הן אינן זונות צמרת. לא תראה אותן
אף פעם במקסי מפואר או במכנסי סאן
טרוזס מתרחבים. אולם המיני שלהן מס-
פיק לעצור כמעט כל מכונית בכביש.

הזונה הצעירה, במיני המיקרוס-
קופי, יושבת על קופסת מלפפונים ריי-
קה, לצד הכביש. ברכיה פוזלות לצדדים
בוזיות קהה, וכל בגימעה חשופים ל-
שמש הבוקר. שתי זונות נוספות מנהלות
שיחת-חולין, כשהן נשענות על גדר פרדס
הגובל בכביש. אחוריהן מופנים לכביש,
ומחייכים בעליצות לנוסעים ושבים.
לא הרבה זמן בטלות הבנות. השעה
10.30 בבוקר. מכונית-משא אדומה נעצרת

שלב ג' נהג המונית שבשוליים ממתין שהמשאית תחלוף על פניו, וברגע שחלפה (ראה תמונה בעמוד הפתיחה) הוא מבצע סיבוב לרוחב היד, גורם למכונית שמאחוריו להפעיל בלמיה. שנייה לאחר מכן, לפני שהשלים את הסיבוב, הגיעו למקום משאית אחרת ואוטובוס, נגרמה כמעט תאונה, ופקק ענק.

אוטובוס ומשאית נחסמים עלידי סיבובו. כמה כלי רכב קטנים יותר מתקרבים. יוצרים פקק ענק. בנס נמנעה תאונה. נהג המונית יוצא במהירות, בתוך שני יות נעלם עם הזונה בין התפוזים.

ה שהות הרגילה, ושלושת הזונות בחוץ. הן נכנסות לעמדותיהן הרגילות. מעשנות סיגריה של אחרי. פיאט 850 מת' קרב מכיוון אשדוד. הוא נוסע בצד הכביש זמרוחק מן הזונות. נערת המיני הלבן זרימה בפתאומיות את חצאיתה עד למע' לה ממתניה. ניתן לראות היטב את מבטי' הם הנדהמים של נוסעי הפיאט. כל העניין נמשך חמש שניות. אך זהו פרק זמן ארוך דיו להסיט את הפיאט למר' כן הכביש. אוטובוס אגד, מכיוון תל-אביב,

הסרסורים שניים מהפרוצות, אחת בשורטס קצרצר והשנייה במיני לבן, מקיימות התייעצות עם סרסוריהן בפאתי הפרדס. תמונה זו כשאר התמונות בכתבה זו, צולמו באמצעות טלסקופ. הסרסורים דאגו להישאר כל הזמן ברקע, כדי לא להראות, הופיעו רק כשנוצרו בעיות מסובכות.

עתנו האיטית. היא פרשה אותה כפסיחה על שני הסעיפים. כדי לעזור לנו לבחור בסעיף הנכון, הרימה בבת-אחת את חול' צתה וחשפה, מעשה אמזונה, שד אחד. "עצור!" נזעק הצלם. שביקש לא להפסיד את הסקופ. הוא הפסיד. הנהג עצר בבת-אחת, והצלם הוטח אל קידמת השמשה. המצלמה נשמטה מידו. לוא היתה מכונית נוסעת אחרינו, היינו יכולים לדווח על תאונה ממקור ראשון.

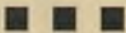
מבחין בסטייה הגוברת של הפיאט. הוא צופר נואשות וכולם. בשנייה האחרונה מצליח האוטובוס לרדת לשוליים ולעצור. נהג הפיאט ממשיך לנסוע עוד כמה מטרים, לפני שהוא קולט מאיזה אסון ניצל. זה כמעט גם מה שקרה לנו. כאשר יצאנו מהפרדס וחזרנו לרכב, ניסינו לצלם את הפרוצות מקרוב. התקרבתנו בנסיעה אי-טית לפינת הפרדס. אחת המקצועניות, בע' לט משקפי תחתית-הבקבוק, הבחינה בנסי-

ה חיילים רוצים הנחה. הם חיילים, הם עניים ומה שחשוב — הם קבוצה מאורגנת. בת אחת עם מיני לבן מסבירה להם שפה לא שק"ם, גם לא חברה קבל' נית. "גם אני חיילת", היא מסכמת את הוויכוח בהגיון הנהיר רק לה. שלושה טיפוסים אפלים צצים לפתע. הם מתקרבים לזונות ברישול בוטה. אם יקרא להם משהו סרסורים, יחטוף ודאי

"כאן לא שק"ם", השיבה הפרוצה לקבוצת חיילים שביקשו הנחה

אגרוף, אך לבטה לא יטעה. החיילים ה' מאוכזבים מחליפים כמה קללות שטחיות עם הסרסורים. שום דבר רציני. כל צד מעריך יותר מדי את עצמתו הקרבית של מישנהו. החיילים זזים הלאה. הסרסורים נעלמים מתחת לגישרון שבשולי הכביש. מכונית 29 קון לבנה מאיטה בעוצמה, מאותתת ימינה, יורדת לשולי הכביש, פור' נה לשביל העפר, מסתובבת ומפנה את חרטומה חזרה לכביש. הזונה במיני הלבן מריחה משהו רציני. היא ניגשת לחלוץ המכונית ונמרחת עליו. שיחה קצרה. טי' פוס מפוסט, מגודל שיער, נפלס מן הי' מושב שליך הנהג. הוא עומד ומחליף עם העלמה בלבן עוד משפט או שניים. כ' בדרך-אגב, נשלחת ידו ונתפסת בשדה השמאלי של הזונה. זו נרתעת. קודם כסף.

ה שמן ארוך השיער מוביל את הזונה למושב האחורי, והפקקון מתחיל ל' נסוע. מתחילות הצרות. זוהי שעת עומס בכביש בין-ארצי, והנהג המשולהב מנסה לפרוץ לו דרך מתוך שביל צדדי ולהש' חלב בתנועה. חריקות בלמים, קללות, צפירות זועמות — והוא הצליח. במקום נשארות שתי זונות בשורטס.

לא זמן רב. מקדיזול בא ולוקח את ה' ממושקפת. הוא כנראה אותה אינ' סליגנטיות. מונית ירוקה מגיעה ריקה מכיוון תל-אביב, מבצעת תרגיל שערורי-תי. ליד הזונה האחרונה מאיט הנהג, — אך מאוחר מדי, רחוק ממה. מבצע סיבוב-מלא במרכז הכביש, ונעצר — הפעם לידה.

השניים, שנשארו בעמידה במשך כל העיס-קה, מתלבשים. תצלום המישגל עצמו — 37. לא הפריע לפרוצה שמסתכלים בה.

והסוף

זוהי תחילתו של המישגל שנערך על שפת הפרדס, לעיני הנהגים בכביש. הפרוצה מתפשטת במהירות, הלכות הנלהב ממשש את הסחורה.

ההתחלה

העולם הזה

פגישה במחתרת

עם אסיר שנמלט

מכלא תל-מונד

כך הצטלם האסיר-

שכל השוטרים

מחפשים אחריו-

בבית-קפה

בתל-אביב

"אם לא הייתי

בורח-הייתי

מתאבד!"